

8 : 8 :
၈ ၁ ၆ ၀

ချစ်ခြင်း၏သင်္ကေတ

အာပယ် ပြေ

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၁၉၀၆၀၉
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၆၀၀၀၀၇
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
ပထမအကြိမ်။
- အုပ်ရှေ့ - ၅၀၀
- စာနိဂုံး - ၁၅၀ ကျပ်
- အပုံးဒီဇိုင်း - ဘိုဘိုထွန်း
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်ဆန်း (မြို့-၀၄၉၅၂)
စံပယ်အောင်ဆုတ်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (မိုးမိုးစာပေ)
(မြို့-၀၃၀၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

စိုးမိုးစာပေ

သူ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်တာနှင့် ပထမဆုံး သတိရ
မိတာ ကိုကိုကိုပါ။ ထိုအခါ သူ့ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ကြေကွဲသွားရ၏။
အကြောင်းကတော့ ကိုကိုတစ်ယောက် ဒီလောကကြီး၌ ရှိမနေတော့
လို့ပါပဲ။ တံကယ်တော့ ကိုကိုသာရှိလျှင် ဒီအချိန်မှာ သူ့ကို ရွှင်လန်း
ဝမ်းမြောက်စွာ လာကြိုမှာပါပဲ။

ကိုကိုရယ်...

သူ ကြေကွဲထိခိုက်စိတ်ဖြင့် ကိုကိုကို တမ်းတလိုက်မိ၏။
ကိုကိုဟာ ဘာကြောင့်များ သူ့အလာကိုမစောင့်နိုင်ဘဲ လောကကြီး
ထဲက စောစောစီးစီး ထွက်ခွာရတာပါလိမ့်။ တကယ်ဆို ဟောဒီ
လောကကြီးထဲမှာ သွေးသားရင်းချာဆိုလို့ သူတို့ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်တည်း ရှိခဲ့တာမဟုတ်လား။ အခု ကိုကိုမရှိတော့
လောကကြီးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း။

သူ့မိဘတွေက သူ့ရှစ်တန်းနှစ်မှာပင် သေဆုံးသွားကြ၏။

သည်တော့ သူ့ထက် ငါးနှစ်ခန့်ကြီးသော ကိုကိုသာ သူ့ကို အဓိသ
ဖွယ် အမေသဖွယ် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ မိဘတွေဆုံးတော့ သူတို့မှာ
ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်းနှင့် အတွင်းပစ္စည်းတချို့သာ ကျန်ခဲ့
၏။

ကိုကိုက သူ့ရှေ့ရေးအတွက် ထိုပစ္စည်းတွေကို မထိတော့
ဘဲ ကျောင်းပြီးတာနှင့် အလုပ်ဝင်ခဲ့၏။ သူငယ်ချင်းမိဘများ၏
ကုမ္ပဏီဖြစ်သောကြောင့် ကုမ္ပဏီမှာ ကိုကို နေရာကောင်းရခဲ့သည်။

“ဖေဖေတို့ မေမေတို့မရှိပေမယ့် ဘာမှအားမငယ်ခဲ့ဘူး၊
ကိုကိုတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ် ဟုတ်လား။”

ကိုကိုက အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာက
အနည်းငယ်ပိန်ပါးကာ ချိုအေးသောမျက်နှာထားပိုင်ရှင် ဖြစ်၏။
ကိုကို စကားပြောလျှင် အလွန်နူးညံ့လျက် အေးဆေးသိမ်မွေ့စွာ
နေတတ်သူဖြစ်သည်။ပြောရလျှင် သူနှင့်ကိုကိုက ဆန့်ကျင်ဘက်
ပါ။

သူကတော့ နေရာတကာ လူငယ်ဆန်သည်။
အားကစား လိုက်စားတာမို့ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကိုယ်ခန္ဓာ
ထွားကျိုင်းကာ မြင့်မားသောအရပ်နှင့် ကျစ်လစ်တောင့်တင်း၏။

အသားကလည်း ကိုကိုလို မဖြူ။ ညှိညှိခိုခိုထဲက ဖြစ်သည်။
ကိုကိုမျက်နှာ ထာဝစဉ်ချိုပြုံးနေသလောက် သူကတော့ နှုတ်ခမ်း
တင်းတင်းစေ့ကာ ချက်ဆုံးထူထူကြီးနှစ်ခုကို အမြဲကြိုထားတတ်၏။

“အမယ်လေး မိုးနေခရယ်...နှင့် ရုပ်ကလည်း
တစ်ကမ္ဘာလုံးကို နှင်လုပ်စာကျွေးထားရသလိုမျိုးပါလား။”

ဟု သူ၏သူငယ်ချင်းမတွေက ထိုသို့ပြောတတ်သည်။
အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကျစ်လစ်တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်၊ စိုပြေသော
အသားအရေနှင့် မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းကောင်းဖြင့် ယောကျ်ား
ပီသစွာ ချောမောသော သူ့ကို ခင်ချင်တဲ့ကောင်မလေးတွေက
အများသား။ သို့သော် သူ၏ ရှူတည်တည်မျက်နှာထားကြောင့်
လည်း သိပ်ကြည့်မရ။

“အေး...ငါ့ဘာသာ ဘာရုပ်ဖြစ်ဖြစ် နင်တို့ ဝေဖန်စရာ
မလိုဘူး။ နှင်တို့မကြိုက်ဘဲ မခေါ်နဲ့။”

“ဟွန်း...သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ကောင်”

ကိုကိုက စကားပြော ချိုသာနူးညံ့သလောက် သူ့ကြတော့
ပြတ်၏။ အားနာ့ဘာတွေ၊ ဝေဘက်ထားတာတွေ သိပ်မရှိ။ ရင်ထဲ
ကစကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောချလိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိ

သည်။ ထို့ကြောင့် လူတွေ၏ ပါးစပ်ဖျားမှာတော့ ကိုကိုက လူယဉ်ကျေး၊ သူက လူရိုင်းဖြစ်နေရသည်။ သို့သော် သူက သို့စကားတွေကို ဂရုစိုက်နေတာမဟုတ်။ သူမှန်တယ်ထင်ရာပဲ သုပ်သည်။

“ညီညီရေ... တခြားလည်တာပတ်တာတွေတော့ ကိုကို မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စာမေးပွဲကိုတော့ တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန် အောင်ဖို့ ကြိုးစားကွာ”

“စိတ်ချပါကိုကို”

တခြားလူတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ဂျစ်ကန်ကန် နိုင်ပါစေ ကိုကိုနှင့် ဆက်ဆံလျှင်တော့ သူရှိသေး၏။ ကိုကိုအပေါ် မှာ ဘယ်တော့မှ မလေးစားသည့် အပြုအမူမလုပ်။ ကိုကိုစကား မှန်လျှင် သူဘယ်တော့မှ ခေါင်းမခါ။ ကွယ်ရာရောက်မှ သူလုပ် ချင်တာလုပ်ပေမယ့် ကိုကိုအား ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြောတဲ့အကျင့်မရှိ။

“ကျွန်တော် ဆယ်တန်းရောက်ရင် ဆိုင်ကယ်ဝယ်ပေးရ မယ်နော် ကိုကို”

“အေးပါကွာ... မင်းသာ ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ ကြိုးစားပါ။ မင်းလိုချင်တာ ရစေရမယ်”

ကိုကိုက ကတိတည်သူမို့ ထိုစကားကို သူယုံကြည်၏။ ထို့ကြောင့် ဆယ်တန်းနှစ်မှာ သူ့ဘက်ကအောင်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ခါတိုင်းနှစ်များထက် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လည်ပတ်သွားလာခြင်းကို လျှော့သည်။ နဂိုက ဉာဏ်ကောင်းသူမို့ သူ သိပ်မကြိုးစားလိုက်ရဘဲ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့၏။

ထိုအခါ ကိုကို ပေးထားသည့်ကတိအတိုင်း သူ့ကို ဆိုင် ကယ်တစ်စီး ဝယ်ပေး၏။ သူ့အကြိုက် ဒီတီအဖြူရောင်ဆိုင်ကယ် ကြီး။

“ဒီဆိုင်ကယ်က ကိုကိုလခထဲကစပြီး ဝယ်ပေးတာနော် ညီညီ၊ ညီညီ စာမေးပွဲအောင်လို့ ကိုကို အမှတ်တရချာချာက”

“ဒါမှ ကျွန်တော့်ကိုကို”

ကိုကိုက အနေအထိုင်ကျတော့လည်း စည်းကမ်းရှိ၏။ အိမ်မှာ သူနှင့်ကိုကို နှစ်ယောက်တည်းရှိပေမယ့် သူ့ဘာမှမလုပ်ရ။ အိမ်မှုကိစ္စအားလုံး ကိုကိုပဲလုပ်သည်။

မနက်စောစောထကာ ကိုကို ချက်ပြုတ်၏။ ညနေဘက် ရုံးဆင်းချိန်မှာ ကိုကို ဈေးဝယ်လာတတ်သည်။ အဝတ်လျှော်တော့ လည်း ကိုကို။

သူ့ကို စာသာကျက်စေ၍ ဘာမှပေးမလုပ်ခဲ့။ ယောက်ျား
သားနှစ်ယောက်တည်း ရှိသော တိုက်ခန်းမို့ အိမ်ဖော်ခေါ်၍လည်း
မဖြစ်ပေ။

“ကိုကို ပင်ပန်းပါတယ်ဗျာ၊ သူများတွေလို အိမ်ဖော်
တစ်ယောက်လောက် ခေါ်ပါလား။”

သည်တော့ ကိုကိုဖြိုး၍ ခေါင်းခါ၏။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ညီရဲ့၊ ကိုကိုတို့က ယောက်ျားသားနှစ်
ယောက်တည်းရှိတာ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကလည်း ရုံးသွား၊ ညီညီက
လည်း ကျောင်းသွားနဲ့ သူစိမ်းကို ကိုယ့်အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ထားခဲ့လို့ ဘယ်စိတ်ချရပါ့မလဲ”

ကိုကိုပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာမို့ သူ့ဘာမှ ထပ်မပြော
တော့။

“ဒါဆို ကိုကိုကို ကျွန်တော်ကုလုပ်ပေးမယ်”

“နေပါစေကွာ... ဒီလောက်အိမ်အလုပ်တော့ ကိုကို လုပ်
နိုင်ပါတယ်၊ ညီအလုပ်က စာသာကြီးစား”

ကိုကိုသည် အရာရာ သူ့ကိုသာ ဦးစားပေး၏။ ဟင်းက
အစ သူ့ကြိုက်တာချက်သည်။ အဝတ်အစားကိုလည်း သူ့အတွက်

ယ်ပေး၏။ ကိုကိုအတွက်မူ အဖြူရုပ်လည်ကတုံးအင်္ကျီ လေးငါး
ည်နှင့် ပုဆိုးလေးငါးထည်မှလွဲ၍ တခြားများများစားစား မရှိ။

“ကိုကိုလည်း ဝယ်ဝတ်လေ၊ ကိုကိုကြည့်လိုက်ရင် ရုပ်
ကိုအဖြူနဲ့ အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အသုံးကြီးကျနေတာပဲ”

ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဘီရှပ်များလိုသော ချွတ်တမ်းဝတ်
တံသော သူက အဖြူရောင် အပြာနုနု ရှပ်အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကိုသာ
ခွဲစွာ ဝတ်တတ်သော ကိုကိုအား ခေခတ်နှင့်အညီ နေနေချင်၏။
အားမလိုအားမရပြောတိုင်း ကိုကိုကတော့ အေးအေးဆေးဆေးစွာပင်။

“ဘာလုပ်မှာလဲ ညီရယ်၊ ကိုကိုက ရုံးအလုပ် လုပ်နေတဲ့
ပဲ၊ တက္ကသိုလ်တက်တဲ့ညီသာ အဝတ်အစားလိုတာပါ”

“ကျွန်တော်အတွက်ချည်း စဉ်းစားမနေနဲ့ကိုကို၊ ကိုကို
တွက်လည်း စဉ်းစားဦး၊ ကိုကို ကျောင်းပြီးတာလည်း ကြာပြီ၊
လုပ်ထဲလည်း ရောက်နေပြီ၊ ခုထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလား၊
ကိုမယူရင်တော့ နောက်ကားကျော်တက်ရလိမ့်မယ်နော်”

သူ ပြုံးစပေနှင့်ပြောတော့ ကိုကိုမျက်နှာ တည်သွား၏။

“တော်စမ်းညီ... ဒါ နောက်စရာမဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်း
ပြီးသေးဘဲ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားနဲ့”

“ကျွန်တော် နောက်တာပါ ကိုကို၊ ကိုကိုအတွက် ပြော
တာပါ”

သည်တော့ ကိုကို သက်ပြင်းချ၏။

“ဟင်း...ဒီမှာညီ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ လွယ်လွယ်
စဉ်းစားလို့ ရတဲ့အရာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုဆုံးဖြတ်ထားတယ် ညီ
ကျောင်းပြီးမှ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း စဉ်းစားမယ်လို့”

သူ့အတွက် ကိုကို စိုးရိမ်နေဖွန်းသိတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်
ရ၏။

“ကိုကိုရယ်...ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ ကိုကို ဒီလောက်
မစဉ်းစားပါနဲ့၊ ကိုကို အိမ်ထောင်ပြုလည်း ကျွန်တော့်အစ်မ ဖြစ်လာ
မယ့်သူနဲ့ တည်အောင်နေမှာပါ”

ကိုကိုက သူ့ပခုံးကို ဖွဖပုတ်သည်။

“ညီလိမ္မာတယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိပါတယ်ကွာ၊ အိမ်ထောင်
ရေးအကြောင်း ခုချိန်မစဉ်းစားနိုင်တာက ကိုကိုမှာ ချစ်ရမယ့်
မိန်းကလေး မတွေ့သေးလို့ပါ။ ကဲ ညီလည်း အဲဒီအကြောင်းတွေ
မပြောနဲ့တော့ဟုတ်လား”

ကိုကိုသည် ရိုးသားသောလူတစ်ယောက်မို့ တကယ်ချစ်

သော မိန်းကလေးတွေမှ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မှာ သေချာသည်။

သူ့မှာတော့ ရည်းစားဟူ၍ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်
ပြောင်းနေသည်။ ဒါကလည်း သူ့အပြစ်မဟုတ်။ ခပ်တည်တည်
နေတတ်သော သူ့ကို ကောင်မလေးတွေ စိတ်ဝင်စားကြ၏။ ရင်းနှီး
လိုကြသည်။ သည်တော့ ငယ်ရွယ်သော သူကကော ဘာမခံနိုင်မှာ
နည်း။ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်သော မချောလေးတွေကို ရည်းစား
တော်ပစ်၏။

ဒါပေမယ့် တစ်နှစ်မကြာ ထိုကောင်မလေးတွေနှင့်ကွဲပြဲ
တော့သည်။ အကြောင်းကတော့ သူ့ဘက်မှ ကောင်မလေးတွေ
အလိုမလိုက်နိုင်၍ပင်။

“အလှပြင်ဖို့လိုက်ဖို့ဦး” “ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားမယ်”

“ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လို့” “ဘုရားလိုက်ဖို့ဦး”

စသော ကိစ္စမျိုးစုံအတွက် သူလုံးဝစိတ်မရှည်။ ဘယ်
နှယ် အလှပြင်တစ်ခါစောင့် သုံးလေးနာရီ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကြတော့
ခြေထောက်ညောင်းအောင် အခါခါပတ်၏။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲကြတော့
နေကြာစေ့ခွဲပေးဦးတဲ့။ ဘုရားကျတော့ ယတြာချေရမည်မို့ မနက်
လေးနာရီလောက် သွားရမည်တဲ့။ ကဲ...ဘယ်မှာ စိတ်ရှည်စရာ

ဦးလမ်းရှိသနည်း။

မချောလေးတွေက သူတို့အလို မလိုက်တော့ ပြုစုသည်။
ဂံကောက်ကြသည်။ သူက အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး မချော။

သူ့မှာလည်း ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်ကိုယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်
ဂံသက်လျှင် အချိန်အပျက်မခံ။ ကလပ်စံမှန်မှန်တက်၏။
ကိုကိုကို လေးစားသောအားဖြင့်ပါ။ အားကစား လေ့ကျင့်သည်။
ဒို့၊ တိုက်ကွမ်ဒိုကျင့်မပျက်။ ရေကူးတာလည်း သူ့အကျင့်ပင်။
နိဗ္ဗိဒ်ရှိသော သူ့အချိန်တွေကို ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စတွေနှင့် ဘယ်လို
ဂံပေးရမလဲ။

သည်လိုဖြင့် သူ့ရည်းစားတွေ သူ့များနောက်ပါကုန်၏။
မမူပါ။ ကိုယ့်ကိုမချစ်လို့ သွားမှတော့ လွမ်းမနေပါ။ ရည်းစား
ကွဲလို့ အသည်းကွဲတဲ့ စာရင်းထဲမှာ သူမပါ။ သူငယ်ချင်းတွေက
ဘု သူ့ကို နားမလည်ဖြစ်ကာ...

“အသည်းမာတဲ့ကောင်”

ဟု စွပ်စွဲကြ၏။ တကယ်တော့ သူတကယ်မချစ်တတ်
သလိုဆိုတာ သူတို့မသိ။

သူ့ဘွဲ့ရသောနှစ်မှာပင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်၏။

“ကျွန်တော် သင်္ဘောလိုက်မယ် ကိုကို”

“ဟာ...ညီညီကလည်း သင်္ဘောလိုက်တယ်ဆိုတာ ရေ
ခြားမြေခြားနဲ့ ပြီးတော့ ပင်ယန်းပါတယ်ကွာ၊ ဒီမှာပဲ တစ်ခုခုလုပ်ပါ”
ထုံးစံအတိုင်း ကိုကိုက သူ့အတွက် စိုးရိမ်နေပုံပင်။ သူပြီး
လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်အတွက် မပူစမ်းပါနဲ့ ကိုကိုရာ၊ ကျွန်တော်
ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က စွန့်စားရတာကို
လည်း ဝါသနာပါတယ်”

သူ့ကိုတားမရတော့ ကိုကို ခွင့်ပြုရသည်။ အဆက်အသွယ်
ကလည်း အသင့်ရှိတာမို့ သူ လွယ်လွယ်နှင့် သင်္ဘောလိုက်ဖြစ်သွား
၏။

“ကိုကိုက ညီညီကျောင်းပြီးတာနှင့် အိမ်ထောင်ကျမယ်
ထင်ထားတာ၊ ညီညီအိမ်ထောင်ကျပြီး ဒီမှာ တစ်ခုခုလုပ်မယ်ထင်
တာ”

“ဟား...ဟား ကိုကိုကလည်း ကျွန်တော့်ကို တော်တော်
အထင်ကြီးတာပဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော်
သင်္ဘောလိုက်ရမှာလောက် စိတ်မဝင်စားပါဘူး ကိုကိုရာ”

အမှန်လည်း သူသည် ချစ်နှောင့်သောတပုကို အလိုမရှိ။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝဘာသာသင်လုံး ပေးဆပ်ရမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိလဲ။ ထိုကိစ္စနှင့် သူငယ်ချင်းတွေဖြင့် သူ အငြင်းအခုံ ဖြစ်၏။

“မိန်းမတစ်ယောက် ယောက်ျားယူတယ်ဆိုတာ သူတို့ ဘဝအတွက် မှီခိုအားထားဖို့ကွ၊ အေး...-ယောက်ျားတွေ မိန်းမယူ တာကြတော့ အဲဒီမိန်းမအတွက် တစ်သက်လုံး ပေးဆပ်ရတာ စဉ်းစားကြည့်လေကွာ။ သူတို့အတွက် သူတို့ဆန္ဒတွေအတွက် မအော နိုင်မှပန်းနိုင် ရုန်းကန်ကျွေးမွေးရ၊ နောက် သားသမီးတွေ ရလာ တော့လည်း ကြီးပြင်းလာအောင် ပညာတတ်ကျွမ်းအောင် အဖက် ဖက်က ပြည့်စုံအောင် ငါတို့ယောက်ျားတွေပဲ ရှေးရုန်းကန်ရတာ ဒီလိုနဲ့ ဘဝကြီးက ကုန်ဆုံးသွားရတာ”

“တော်ပါ မိုးနေခရာ၊ မင်းအယူအဆတွေက တစ်ဖက် သတ် ဆန်လွန်းပါတယ်။ မင်းလိုအထွေးမျိုးသာဆို ဘယ်ယောက်ျား မှ မိန်းမမယူဘူး၊ အေး...မင်းလည်း လူ့ခြစ်မလာဘူး၊ ခုလိုလည်း စာတွေဘာတွေ သင်မနေရတော့ဘူးကွ”

“ဟုတ်တယ် မိုးနေခ တကယ်တော့ ဒီစကားတွေ

ခင်းပြောနေတာ တကယ်မချစ်တတ်သေးလို့ပါကွာ၊ မင်း တစ်နေ့ ချစ်တတ်လာရင် ဒီလိုစကားကို ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

သည်တော့လည်း သူ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်မိ၏။ သူတို့ပြော တာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“အေးလေ...မင်းတို့ပြောတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက်ကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ယူဖို့ထက် သင်္ဘောလိုက်တာတို့ပဲ ငါသနာပါတယ်”

သူပြောသည့်အတိုင်း ကျောင်းပြီးတာနှင့် သင်္ဘောလိုက်ခဲ့ ၏။ ကိုကိုခံစားချက် ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာ သူမသိ။ မှန်တာဝန်ခံရ လျှင် သူက ထိုကဲ့လို သံယောဇဉ်မများပါ။

“ကုန်တော်သွားတော့ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း အဖော် မရှိဖြစ်ပေ။ ဒီတော့ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း မဖြစ်ရအောင် မိန်းမ ယူလိုက်”

“ဟာ...ဒီရွေးကောင်”

ကိုကို မျက်နှာရဲလျက် သူ့နူးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ဖြဖထု သည်။ သူကတော့ တကယ်စေတနာအမှန်ဖြင့် ပြောခြင်းပါ။ တကယ်တော့ ကိုကိုအသက်အရွယ်သည် အိမ်ထောင်ပြုဖို့အတွက်

ပင် အချိန်အနည်းငယ်ကျော်နေပြီ။

“ညီညီ မင်းရောက်တဲ့နေရာက ကိုကို့ဆီ စာထည့်၊ ဖုန်းဆက်နော်”

“သိပ်မျှော်မနေနဲ့ ကိုကိုရေ၊ ကျွန်တော်က အဲဒါတွေ လုပ်ရမှာပျင်းလို့ ရည်းစားတွေနဲ့ပြတ်တာဗျ”

တကယ်ပဲ သူသင်္ဘောလိုက်နေစဉ်အတွင်း ကိုကို့ဆီ စာ မထည့်ဖြစ်။ ဖုန်းကိုတော့ ဆိပ်ကမ်းဆိုင်ကသည့်အခါတစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆက်ဖြစ်၏။ မှန်တာပြောရလျှင် ကိုကိုနှင့်သူကြားမှာ ဖုန်းဆက်ပြီး အထူးအထွေပြောရန် မရှိဟုထင်သည်။

သို့သော် သူသင်္ဘောတက်ပြီး ခြောက်လလောက်အကြာ မှာ ကိုကို့ဆီက သတင်းထူးတစ်ခုရ၏။

“ညီညီ...ကိုကို လက်ထပ်လိုက်ပြီ”

“ဟာ...တကယ် ကိုကို၊ အဟွန်း...ဟွန်း ကွန်ကယက် ကျူလိတ် ကိုကို၊ ကိုကိုအတွက် အဖော်ရပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်အေးရပြီပေါ့။ ကိုကိုတို့အတွက် လက်ဖွဲ့ကို ကျွန်တော်ပို့ပေး လိုက်မယ်”

“မလိုပါဘူး ညီညီ၊ မင်းသာ ရေခြားမြေခြားမှာ ကျန်းမာ

ရေး ဂရုစိုက်ပါ”

“ဟာ...ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မပုန်းကိုကို၊ ကျန်းမာ ရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ။ ပင်လယ်လေကို ရှူရလို့လေ၊ ဟား... ဟား”

သည်စဉ်မှာပင် ကိုကိုနှင့် ဖုန်းလှိုင်းပြတ်သွား၏။ တကယ် ဆို အဲဒီထဲက နိမိတ်မကောင်းတာကို သူသိရမည်။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲ သာမန်တောင်မတွေးဖြစ်။ ဒါ ကိုကိုနှင့် နောက်ဆုံးစကား ပြောခြင်းဟုဆိုလည်း မမှား။

ကိုကိုမိန်းမရသွားပြီဆိုတော့ သူ့အတွက် ပိုလွှဲကပ်လပ်ကာ ခရီးရည်ကြီးတွေ ဆန်ခဲ့၏။ ကိုကိုထံသို့လည်း ဘာအဆက်အသွယ် မှမပြုတော့။ ဆက်သွယ်စရာလည်း ကိုကိုနားမှာ အဖော်ရှိနေပြီ မဟုတ်လား။ ကိုကို လက်ထပ်လိုက်တာကို သူဝမ်းသာသည်။ သူလည်း မင်္ဂလာပြင်မှာ ပျော်၏။ ကဲ...ဘာလိုသေးလဲ။

သုံးနှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလက သူ့အတွက် ခဏလေးဖြင့် ကုန်ဆုံးနေသည်။ နောက်ဆုံးအခေါက် သူဆိပ်ကမ်းမှာ သင်္ဘော ကပ်လိုက်ချိန်တွင် သူဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော ကြေးနန်း တစ်စောင် ရောက်နေသည်။ သူဖက်ကြည့်လိုက်တော့...

ကိုမိုးနေခ...

ကိုကိုဆုံးပြီ

ကြယ်စင်

ဘုရားရေ...

သည်စာဟာ သူ့စာမှတုတ်ပါရဲ့လား။ သို့သော် သူ့မှာမည်
တပ်ထားသော စာနို့ သေချာနေပြန်သည်။ စာကိုဖတ်ပြီးချိန်မှာ
မယ့်နိုင်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းများစွာဖြင့် သူ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲသွားရ
သည်။

ကိုကို ဆုံးပြီတဲ့။

မယ့်...သူဘယ်လိုမှမယ့်နိုင်။

ဒါပေမယ့် သူ့လက်ထဲမှာ ကြေးနန်းစာက ရောက်နေပြီ။
ရိုက်လိုက်သူက ကြယ်စင်တဲ့။

သည်တော့မှ ထိုနာမည်ပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲလို့ စဉ်းစား
မိရ၏။ တခြားဘယ်သူဖြစ်မှာလဲ။ ကိုကိုဇနီးပဲ နေမှာပေါ့။ ကြေးနန်း
နေ့စွဲကို ကြည့်လိုက်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လက...

သွားပြီ...သူ ကိုကိုရဲ့ရုပ်ကိုတောင် မမြင်လိုက်ရပါ
လား။ အမြဲတမ်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးခြင်းတို့ဖြင့်သာ ပြည့်ခဲ့သော

သူရင်က ခုတော့ လေးလေးနက်နက်ထိခိုက်ရပြီ။

ကိုကိုရယ်...

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

ညီပြန်လာတဲ့အထိ ဘာလို့မစောင့်ရတာလဲဗျာ။ ညီပြန်လာ
လို့မှ ကိုကိုမျက်နှာ မမြင်ရတဲ့အဖြစ်။

ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ကိုကို။

သူအံ့ကြိတ်လိုက်စဉ်မှာပင် မျက်ရည်တို့က ပါးပြင်ပေါ်
လိမ်ဆင်းကျလာရသည်။ဒါ သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးကျတဲ့ ယောက်ျား
ပျက်ရည်ပါ။ (

သူပြန်လာချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဖြစ်တော့။

ကိုကိုမရှိတဲ့နောက် သူ ဘယ်သူ့ကိုများ အလေးအနက်ထားကာ
ပြောနေရဦးမှာလဲ။ တခြားလူတွေအတွက် ကြီးဆိုနှုတ်ဆက်သူများ
ရှိချိန်မှာ သူ့အတွက် ကြိုသူကင်းမဲ့လျက်...

ကိုကိုရယ်...

သည်ကိုပြန်လာပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် အဓိပ္ပာယ်မရှိ
တော့သလိုပါပဲလား။

“ဆရာ ရောက်ပြီခင်ဗျ”

“လှေ”

လေဆိပ်မှငှားလာသော ကားက သူပြောပြသောလိပ်စာ အတိုင်း မောင်းလာခဲ့သည်။ ကားထဲမှာ အတွေးလွန်နေသောသူက ရုတ်တရက် သတိမထားမိပါ။ ကားသမားအသံကြားမှ ကိုယ့်တိုက်ခန်း ရောက်ပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

သူ ကားပေါ်မှဆင်းကာ ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်သည်။ ကားသမားက ပစ္စည်းတွေချပေး၏။ သူပိုက်ဆံရှင်းပြီးတော့ ကားသမားပြန်ထွက်သွားသည်။ သူ ဒုတိယထပ်ရုံ ကိုကိုနှင့်သူနေခဲ့သော တိုက်ခန်းကို ဖုတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ငရဲတာမှာ ပန်းအိုးလေးများကို တွေ့ရသည်။ ကိုကိုက သစ်ပင်ခိုက်ဟာလည်း ဝါသနာပါတာကြောင့် ပန်းအိုးလေးများဖြင့် စိုက်၏။

ယခုလို ကိုကိုလက်ရာလေးတွေကို တွေ့တော့ ကိုကိုရှိနေသလို ခံစားရကာ ရင်ထဲနှင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ကိုကို မရှိတော့ပေမယ့် ဒီတိုက်ခန်းမှာ ကိုကိုဇနီးနေမှာပေါ့။ အဲဒီအတွက် သူ တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်ရန်မရှိပါ။ အစထဲ

က ဒီတိုက်ခန်းကို ကိုယ့်အတွက် ရည်စူးပြီးသား။ ယခုလာတာကိုကိုဇနီးနှင့် တွေ့ပြီး စကားပြောဖို့ပါ။

“ဆရာ ဒီပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးရမလား”

လက်ဖက်ရည်ရိုးလိုချင်သော ကောင်လေးတစ်ယောက်ထဲ သူ့ကို လာမေးတာကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အေးကွာ”

ကောင်လေးထဲ သွက်လက်စွာပင် သူ၏အတက်ချီကော်စ်နှစ်လုံးကို ဆွဲကာ အပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။ သူဖြည်းလေးစွာဖြင့် ကောင်လေးနောက်မှ လိုက်ခဲ့၏။

“အန်ကို ဘယ်အထပ်လဲ”

“ဒုတိယထပ် ညာဘက်စွန်းကအခန်း”

“ဪ... သိပြီ”

ကောင်လေးက နောက်ထပ်ခမ်းတော့ဘဲ တန်းတန်းတက်သွား၏။ တိုကိုမရှိသော အိမ်ကို ပြန်လာရတာ သူ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ခွဲနေပါလား။

“ရောက်ပြီဆရာ”

“ဟင်”

လှေကားကျော်တက်မည့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။ ကောင်လေးက သော့ပိတ်ထားသော အခန်းရှေ့မှ သေတ္တာတွေချထား၏။

သူ သော့ပိတ်ထားသော အခန်းကိုကြည့်ကာ ချွတ်မှောင်တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဘယ်သွားနေတာလဲ။

လူမနေဘူးလား။

“အစ်ကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဪ...အေးကွာ၊ လုပ်စရာမရှိတော့ပါဘူး၊ နေ့ မင်းအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုး”

သူ နှစ်ရာတန် တစ်ရွက် ထုတ်ပေးတော့ ကောင်လေးဝမ်းသာသွားပုံ။

“နောက်ခိုင်းစရာရှိရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ခိုင်းပါအစ်ကို”

“အေး...အေး”

ကောင်လေးထွက်သွားပြီးနောက် သော့ပိတ်ထားသော အခန်းကို သူ အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

ကြည့်နေရင်းမှလည်း ကိုကိုနှင့် နေ့စဉ်က အဖြစ်အပျက်တချို့ကို သတိရလာသည်။ ကိုကိုကရုံးသွား၊ သူ့ကျောင်းသွားမို့ အခန်းကို အမြဲသော့ပိတ်ခဲ့ရ၏။

သည်တော့ ကိုကိုနှင့်သူ သော့တစ်ချောင်းစီ ကိုင်ထားရသည်။ အရင်ရောက်တဲ့လူ ကိုယ့်သော့နှင့်ကိုယ်ဖွင့်ဝင်။ တကယ်လို့ သွားစရာရှိရင်လည်း ပြန်ပိတ်ခဲ့ပေါ့။

များသောအားဖြင့် ကိုကိုပဲ အမြဲလိုလို ပြန်ရောက်တတ်တာပါ။ သူကတော့ ညခြောက်နာရီထက် ဘယ်တော့မှမစော။

သူ့ဘယ်လောက်နောက်ကျကျ ကိုကိုက သူ့ကို ထမင်းစားအမြဲဆောင့်တတ်၏။

“ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတာနဲ့ ကိုကို ထမင်းဆာနေပါပယ်ဗျာ၊ စားနှင့်နေပေါ့”

“ပျောက်တာထွာ...တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မနက်ဘက်ကြတော့လည်း တော့င်းအလုပ်၊ ရုံးအလုပ်တွေနဲ့ အတူထမင်းလက်ဆုံ မစားရဘူး၊ ညဘက်လေးတော့ အတူလက်ဆုံစားမှပေါ့”

သည်တော့လည်း နောက်ပိုင်း ကိုကိုကို ညှာကာ သူ့ခြောက်နာရီအထိ ရောက်ဖို့ကြိုးစားရ၏။

ယခုလို သော့ပိတ်ထားဟာမြင်တော့ ကိုကိုပဲ ရုံးသွားနေ သလိုလို သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ဟင်း...တကယ်ဆို ဒီလောကထဲမှာ ကိုကိုနဲ့မရှိတော့ဘဲ။ ဒါဆို ကိုကိုနီးနီး သူမရုံးသွားနေတာမို့ သော့ပိတ်သွားတာ ဖြစ်မည်။ သည်နေအတွက်တော့ သူမကိုတွေ့ရမှ ဖြစ်မည်မို့ သူသော့ဖွင့်ကာ စောင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဟင်...မောင်မိုးနေခေ”

“အန်တီလွင်”

သူသော့ဖွင့်ဖို့ ကုတ်အင်္ကျီထဲ လက်နှိုက်ကာရှာစဉ် တစ်ဖက်ခန်းမှ အန်တီလွင်ထွက်လာကာ သူ့ကိုမြင်လျှင် အံ့ဩစွာ နှုတ်ဆက်၏။

ကိုကိုရှိကတည်းက သူတို့ရဲ့အိမ်နီးချင်းတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူတို့အပြင်သွားနေလျှင် အန်တီလွင်ကို တိုက်ခန်းကြည့်ပေးဖို့ အမြဲ ပ ကိုကိုမှာတတ်သည်။

“မင်း...မင်း ခုမှပြန်ရောက်လာတာလား”

သူ့ကိုတွေ့တော့ အန်တီလွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။ သူ ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဟုတ်တယ် အန်တီလွင်၊ ကျွန်တော် ခုပဲ လေဆိပ်ကလာ တာ”

“အို...ဒါဆို ကိုဆောင်းဆုံးတာ မင်းသိ...သိပြီးပြီ လား”

ဆောင်းနေခိုတာ ကိုကိုနဲ့အတူပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုကို မိတ်ဆွေအားလုံး ကိုကိုကို ကိုဆောင်းဟုပဲ ခေါ်ကြ၏။

သူ မျက်နှာကပ်ချက်ပျက်လျက် ကြေကွဲစွာဖြင့် ခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်သိပြီးပါပြီ အန်တီလွင်၊ လွန်ခဲ့သော ခြောက် လလောက်က ရိုက်တဲ့ကြေးနန်းစာကို ကျွန်တော် အခုပြန်ကားနီးမှ ဖတ်ရတာပါ”

“အို...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုဆောင်းဆုံး တုန်းက မောင်မိုးမလာတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီလွင်၊ အဲဒီဟုန်းက ကျွန်တော်တို့ သဘော ခရီးလွန်နေလို့ မသိလို့မလာရတာပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်...ဟင်း ကိုဆောင်းက သူမဆုံး ခင် မင်းကိုမြင်သွားချင်တာ”

“အန်တီလွင်ရယ်”

သူ စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် တိုက်ခံရုံကို ခေါင်းနှင့်မိုလိုက်၏။ သူ့ကို မတွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် ကိုကို ဘယ်လိုခံစားသွားမလဲ။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ကျွန်တော် ကိုကိုနားက ဘယ်မှမသွားခဲ့ပါဘူး။

“အိုကွယ်...မောင်မိုးနေခ ရောက်မဆိုက် အန်တီလွင် စိတ်မကောင်းစရာတွေ ပြောမိသလို ဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

သူ ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းရင်း အန်တီလွင်ကို ရိုဝေစွာ ကြည့်မိ၏။

“ရပါတယ် အန်တီလွင်ရယ်၊ ကိုကိုအတွက် ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်ရတာတော့ ဘာနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်စရာမရှိပါဘူး။ နောက်ဆုံး ကိုကိုအတွက် ဘာအကောင်းဆုံး လုပ်ပေးရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားရုံပါ။ ဒါနဲ့ အန်တီလွင် အခန်းကိုသော့ပိတ်သွားတယ်ဆိုတော့ ကိုကိုမိန်းမက အလုပ်သွားနေတာလား”

“ဟင်...မောင်မိုးနေခ မသိသေးဘူးလား”

“ဗျာ...ဘာကိုလဲ အန်တီလွင်”

သည်တစ်ခါတော့ သူ နားမလည်သလို အန်တီလွင်ကို

ကြည့်မိ၏။

“ကြယ်စင် ဒီမှာမနေတော့ဘူးကွယ့်”

“ဗျာ”

သူ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားလျက် အန်တီလွင် ကို ကြည့်မိ၏။ သူ့ဆီ မြဲကြားနန်းရိုက်သော ကြယ်စင်ဆိုတာ ကိုကို နှေးအဖြစ် သိထားတာမို့ ကိုကိုဆုံးတာမှ မကြာသေး သူ့မက ဘာကြောင့် ဒီတိုက်ခန်းမှာ မနေရတာပါလိမ့်။

“သူ...သူ ဘာဖြစ်လို့မနေတာလဲ အန်တီလွင်”

အန်တီလွင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ခေါင်းခါယမ်း ၏။

“ဒါကိုကော့ အန်တီလွင် ကောင်းကောင်းမသိပါဘူး ကွယ်၊ ကိုဆောင်းဆုံးပြီး သုံးလလောက်မှာ သူပြောင်းသွားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိုတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါ လာပြီး ရှင်းလင်းပေးပါတယ်၊ အင်း...တကယ်တော့ ကြယ်စင်ဘဝလေးကလည်း သနားစရာပဲ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမ ဖြစ်ရရှာတယ်”

“ဗျာ...ဗျာ အန်တီလွင် ကိုကိုမှာ ...ကိုကိုမှာ သား

သမီးကျွန်ခွဲတယ် ဟုတ်လား”

ထိုမေးခွန်းကို သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးပါ၏။ အန်တီလွင်ကတော့ ဘာမှမသိနိုင်လွန်းသော သူ့ကို ဆုံသလို ဩဇာရှိသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ...တိုဆောင်းမှာ သားလေးတစ်ယောက်ကျွန်ခွဲတာ မင်းမသိဘူးလား။ မင်းတုံ့လေးတောင် အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတယ်ကွယ့်။ စကားကလည်း တီတီတာတာ ပြောတတ်လိုက်တာ။ အန်တီလွင်တို့ဘောင် ဒေသနာပြု ကြယ်စင်ဒီလိုပြောင်းသွားတော့ ‘လခင်း’လေးကို သတိရနေကြတာ”

“လမင်း...လမင်းဆိုတာက”

“မင်းရဲ့တူ၊ ကိုဆောင်းရဲ့သားလေ”

“ဗျာ”

သူရင်ထဲ နာကျင်လျက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အငြစ်တင်မိတော့၏။ သူ ဘာကြောင့်များ တိုကိုခွဲ အဆက်အသွယ် ပြက်ခဲ့ရတာပါလိမ့်။ ကိုကို လက်ထပ်လိုက်ပြီပြောတုန်းက သာမန်ဝမ်းသာမှုလောက်ပဲ သဘောထားကာ ကိုတို့ခိုင်းတလေးအကြောင်းကို တောင် မမေးဖြစ်ခဲ့။ ထိုကိစ္စများမှာ အဖော်ရှိတာပဲဆိုပြီး သူ မလိုအပ်တော့ဘူး ယူဆကာ နေချင်သလိုနေခဲ့တာ သူ့အမှားပါလား။

ယခုတော့ သူ့မှာ တူလေးတစ်ယောက်ရှိသည်တဲ့။ အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေး။ နာမည်က လမင်းဆိုပါလား။ လမင်းဟူသော နာမည်လေး ကြားလိုက်ရတာနှင့် သူရင်ထဲ အလိုလိုအေးမြကြည်နူးသွားရ၏။ ဒါ သွေးကစကားပြောတာ ထင်ပါရဲ့။

ကိုတို့ရဲ့သားလေး...

သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်လေး...

သူ့တွေးရင်း ခုဝဲတွေ့ချင်လာရ၏။ ကိုကိုကိုယ်စား သူ့မှာ ခြေသိမ့်စရာ ဒီကလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာမဟုတ်လား။

“အန်တီလွင်...သူ...သူတို့ဘယ်မှာ နေကြတာလဲဟင်၊ လိပ်စာသိရင် ကျွန်တော့်တို့ပြောပြပါလား”

“သိပါတယ်ကွယ်...ကြယ်စင်ကလည်း မင်းလာရင် တွေ့ချင်နေတာပါ”

“ဪ...ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကို သူ့လိပ်စာလေး ပြောပြပါအန်တီ”

“အေး...အေး”

အန်တီလွင်ပြောပြသော လိပ်စာကို သူ့စိတ်ထဲ သေသေချာချာမှတ်လိုက်၏။ သည်လိပ်စာဟာ သူ့အတွက် အလွန်အရေးကြီး

သည်မဟုတ်လား။

“ကျေးဇူးပါပဲ အန်တီလွင်”

“ရပါတယ်ကွယ်”

သူ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ပစ္စည်းတွေ ထားပြီးတာနှင့် သူမတို့ဆီ တွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ သူ့အဓိကတွေ့ချင်တာက လောကကြီးအလယ်မှာ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ တူလေး လမင်းကိုပါ။

လမ်းကျဉ်းကျဉ်းရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အနည်းငယ်ခွမ်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ခပ်မြင့်မြင့်တိုက်တာ အဆောက်အဦးကို တွေ့ရ၏။

“ဆရာပြောတဲ့လိပ်စာအတိုင်းဆို ဒီလမ်းပါပဲ”

“အေးကွာ...ဒါဆိုရပ်လိုက်တော့”

လမ်းကျဉ်းတာမို့ ရှေ့ဆက်ဝင်ချင်ဟန်မရှိသော ကားသမားကို လမ်းထိပ်မှာပဲ ရပ်ခိုင်းလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ကားသမားကို ပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက်သည်။ ကားသမားထွက်သွားမှ သူ လမ်းကြားလေးအတိုင်း လျှောက်လာ၏။

လမ်းပေါ်မှာ ကလေးတချို့ ပြေးဆော့နေသည်။ သည်ရပ်ကွက်အနေအထားကို ကြည့်လိုက်တာနှင့်ပင် သာမန်လူတန်းစား ဖျားနေတာဟု သဘောပေါက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကိုကိုမိန်းမ ကြယ်စင်အကြောင်း ဖျတ်ခနဲ တွေး

မိသည်။

သူမဟာ ဘာကြောင့်များ မြို့လယ်ခေါင်ရှိ သူတို့တိုက်ခန်းမှ ဒီကိုပြောင်းလာရတာပါလိမ့်။ သူတို့နေသည့် တိုက်ခန်းဟာ မိဘတွေ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် နေလာတာမို့ ခိုင်ခန့်ထူထဲကာ ပေနှစ်ဆယ်၊ ငါးဆယ်ရှိ၏။ မိသားစုတစ်စုစာအတွက်တော့ လုံလောက်စွာ ကောင်းကောင်းနေနိုင်ပါသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ ထပ်ခိုးကျယ်တစ်ခု ပါရှိတာကြောင့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျဉ်းမြောင်းစရာအကြောင်းမရှိ။

ကိုကိုဆုံးပြီးနောက် ကိုကိုတိုက်ခန်း သူမ ဆက်လက်နေထိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့တာ မှားပြီ။

“ဟိတ်ကောင်လေး...မင်းလတ်ထဲ(ကအရုပ်)က ဘာအရုပ်လဲဖြစ်စမ်း”

“ပြဘူး”

“ဘာကွ...အေး မပြရင် မင်းအရုပ်ကို ဟောဒီလိုလှ ကြည့်တယ်ကွာ”

“ဟီး...သားသားအရုပ်ပြန်ပေး၊ သားသားအရုပ် ပြန်ပေး”

“ဟင်”

နားထဲမှာ ကလေးငိုသံကြောင့် အတွေးလွန်နေသော သူ သတိဝင်လာ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ကလေးတစ်စု၊

ဆွယ်တာအင်္ကျီ နီနီ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနက်ပြာရောင် စိုစိုလေးဖြင့် နှစ်နှစ်သားအရွယ် ဖြူဖွေးချစ်စရာကောင်းသော ကလေးတစ်ယောက်က ငိုနေပြီး ထိုကလေးနားမှာ ခြောက်နှစ်လောက်အရွယ်ရှိမည့် ကလေးတစ်ယောက်ထံ လက်ထဲမှာ ခွေးရုပ်လေးနှင့်။

သူ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ သဘောပေါက်လိုက်၏။ ငိုနေသောကလေး လက်ထဲမှာ အရုပ်ကို ဟိုကောင်လေး လှယူသွားတာပါလား။

ကြည့်စမ်း ဒီအရွယ်လေးနှင့် ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း လုပ်နေပါလား၊ သူ ငိုနေသောကလေးနားသို့ သွားလိုက်၏။

“ဟီး...ဟီး သားသားအရုပ်ပြန်ပေး၊ မာမိနဲ့တိုင်မယ်၊ ဓာမိ...ဓာမိ”

ကလေးလေးက အားကိုးရာ သူ့အမေကိုခေါ်ပေမယ့် အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ဘယ်ကလေးအမေမှ ထွက်မလာပါ။

သူ ကလေးရှေ့ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကလေး”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် ကလေးက သူ့ကိုမြင်တော့ အံ့ဩသွားပုံ။ သူကလေးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူ့အပြုံးကြောင့် ကလေး၏ မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်လာသည်။

“ကလေး...ကလေးအရပ်ကို လှသွားလို့လား”

ကလေးက မျက်ရည်စိုသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ခေါင်းညှိတ် ပြ၏။

“ဒါဆို မငိုနဲ့တော့နော် တိတ်၊ ဦးဦး ပြန်ယူပေးမယ် ဟုတ်လား”

ကလေးက ခေါင်းထပ်ညှိတ်ပြသည်။ “သူ တစ်ဖက်က လေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“က...သားက ညီလေးအရပ်ကို ပြန်ပေးလိုက်နော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

သူ မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ပြောတော့ ထိုကလေး ကြောက်ကာ အရပ်ပြန်ပေး၏။ ပြီးတော့ သူ့နားမှ ထွက်ပြေးပြန် သည်။

“နေဦး”

သူအသံကြောင့် ကောင်လေး ကြောက်လန့်ကာ ရပ်သွား ၏။ သူတို့ကြောက်လန့်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် မောကြည့်သည်။

“ဒီမှာ မင်းကိုင်ပြထားမယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဒီကလေး ကို ဘယ်တော့မှ အနိုင်မကျင့်ရဘူးနော်၊ ဦးဦးက သူ့ဦးဦး၊ နောက် တစ်ခါ အနိုင်ကျင့်ရင် မင်းကို ဦးဦးခိုက်မယ်သိလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“အေး...အေး၊ မင်းကလိမ္မာဘယ်၊ ကဲ...ရော မုန့်ဖိုး မုန့်သွားဝယ်စားချေ”

သူ ငါးဆယ်တန်ကန်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်တော့ ထိုကောင် လေး ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထွက်ပြေးသွား၏။ သည်တော့မှ သူ ဆောဆောက ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော ချာတိတ်လေးကို ကြည့်လိုက် သည်။

“လာပါဦး သားရယ်”

ရှက်မှောင်သော ဆံပင်လေးများဖြင့် မျက်ဝန်းတွေ စိုလက် ကာ နှုတ်ခမ်းနှိရုံလေးနှင့် ဒီလောက်ငယ်ငယ်ပြီး ချစ်စရာကောင်း တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်တို့ ဘယ်အခါကများ ရက်ရက်စက်စက်

လမ်းပေါ်ကွတ်ထားပါလိမ့်။

သူ့ခေါ်တော့ ချာတီတ်လေးက မစိမ်းဘဲ လာလေ၏။

သူ ချာတီတ်လေးကို အသာပွေ့ဖက်လိုက်ရင်း...

“သားက ဒီမှာနေတာလား”

ချာတီတ်က ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“သားနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“လမင်း”

“ဘာ”

ရုတ်တရက် သူ့ကြားဘုထင်ကာ ပြန်မေးမိ၏။

“ဘာ...ဘာ ကလေး ဦးဦးကို နာမည်ဖြန်ဖြောစမ်းပါ”

“လမင်း”

“လမင်း...ကမင်း ယုတ်လား၊ အို...ဟာ”

သူ ရုတ်ခနဲ ချာတီတ်လေးကို ခွေခနဲ တောက်ယူပွေ့ချီ လိုက်မိသည်။

အို...ဒီကလေးဟာ တိုက်ရိုက်သား။

သူ့သွေး...ကြည့်စမ်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတွေ့ရ တယ်လို့။

သူ စိတ်လွပ်ရှားစွာဖြင့် ချာတီတ်လေးကို တင်းတင်းပွေ့ချိကာ သူ့လေး၏မျက်နှာကို ကြေကွဲစွာကြည့်မိသည်။ သေချာကြည့်မိမှ ကိုတို့မျက်လုံး၊ ကိုကိုနှုတ်ခမ်းတွေနှင့် တူနေတာကို တွေ့ရတော့ ရင်ထဲလှုပ်ခနဲဖြင့်သွားသည်။

“သား...သားရယ်၊ ကလေးရယ်”

လမင်း မျက်နှာနုနုလေးကို သူ ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ နှမ်းလိုက်၏။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် လမင်းကလည်း သူ နှမ်းတာကိုမမြင်။

ကြယ်စင်ကို သတိရသွားတော့ သူ မျက်မှောင်တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“သား...သားမာရီကော”

“အပေါ်မှာ”

လမင်းထိုးပြသော အပေါ်ထပ်ကို သူ့မော့ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းတွေက အများကြီး။ အနံ့တိလွင်မေးသော လိပ်စာအတိုင်းဆို ဒီတိုက်နဲ့ပါတ်။

“လာ...သား ဦးဦးတို့ မာမိုဆီသွားရအောင်”

သူ လမင်းကိုပွေ့ချိကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ကြယ်စင်တို့နေတာ သုံးထပ်မှာ။ အန်တီလွင်ပေးသော တိုက်ခန်း နံပါတ်ကို ရှာ၏။

တွေ့ပါပြီ... သူ့ရှာနေတဲ့ အခန်းနံပါတ်။ အခန်းတံခါးကို ဘဲနိပ်ခည်ဖြူစဉ်...

“အိမ်လခမပေးနိုင်တာ ဘယ်နှစ်လရှိပြီလဲ ကြယ်စင်၊ အန်တီကလည်း ကြယ်စင် တောင်းပန်ထားလို့ ဒီလောက်ထိ သည်းခံနေတာ။ မဟုတ်ရင် တခြားအိမ်ငှားတွေကို တင်လိုက်ပြီ။ သူတို့က ခြောက်လစာ တစ်ခါတည်း အပြတ်ပေးကြမှာ။ အန်တီမှာ ကလည်း အပိုဝင်ငွေကမရှိတော့ ဒီတိုက်ခန်းလစာလေးကို ချွတ်တိုး ပြီး စားရတာ”

အနည်းငယ်ကျယ်လောင်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတို့တွန့်ကာ အလိုလိုရပ်သွားရသည်။ ထိုစဉ် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“တိုးတိုးပြောပါ အန်တီရယ်၊ အန်တီသည်းခံတာကို ကြယ်စင်သိပါတယ်၊ တွန့်မလည်း အလုပ်ဝင်တာ မကြာသေးလို့ပါ။ အဟင်...ဟင် မဟုတ်ရင် အန်တီအိမ်လခကို ကျွန်မရအောင်

ရှာပေးမှာပါ။ ဒီလကုန်ရင် ရရပါစေ့မယ်”

“အေးလေ...ညည်းကတော့ ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်လား၊ အေးပေါ့ပေါ့ ဒီတစ်လကို နောက်ဆုံးထားလိုက်မယ်၊ ဒီလကုန်လို့မှ မပေးနိုင်ရင် ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့တော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်တဲ့ပါ အန်တီရယ်”

“အေး...ဒါဆို ငါသွားမယ်၊ နောက်လ ညည်းငွေကို ဆက်ဆက်ရှာထားပါ”

“ကျေး...တော့မှူးပါပဲအန်တီရယ်”

အခန်းတံခါးပွင့်လာတာကြောင့် သူ ကိုယ်ကိုတစ်ဖက်နံရံမှာ ကပ်ထားလိုက်သည်။ အခန်းထဲမှ မျက်နှာပေါက်ဆိုးသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး တံခါးပြန်ပိတ်သွား၏။

အမျိုးသမီးကြီးက ဘောက်ဆတ်ဆတ် ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆင်းသွားတာကြောင့် သူက လခင်းကိုချီလျက် အပြေးသွားမိ၏။

“အန်တီ...အန်တီ ခဏနေပါဦးခင်ဗျ”

“ဘာလဲ...မင်းက”

လှေကားစစ်အချိုးမှာ အမျိုးသမီးကြီးကို မှီသွားသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြွတ်ဖြင့် ကြည့်ကာ

မေး၏။

သူ တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်တာ...

“ဒီလိုပါအန်တီ... နုနု အန်တီထွက်လာတာ ကြယ်စင် အခန်းကမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“အဟဲ... ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်က သူ့အစ်ကိုပါ။ စောစောက အန်တီတို့ပြောသံတွေကြားတယ်။ အဲဒီတီထွက် ကျွန်တော်ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

သည်တော့ အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာကြော လျှော့သွား၏။ လမင်းကိုချီထားတာကြောင့် ပြောသောစကားကို သံသယပုံပင်။

“ဒါ ကြယ်စင်သား မဟုတ်လား၊ ဟင်း... မင်းကြာသွားလို့ အားတော့နာပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ကြယ်စင်က အိမ်လခမပေးနိုင်တာ သုံးလရှိပြီ၊ အန်တီလည်း သူ့ကို တတ်နိုင်သလောက် ငဲ့ညှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အန်တီကိုယ်တိုင်က ဒီလခလေးနဲ့ စားနေရတာဆိုတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် အန်တီ၊ ကြယ်စင်

အထွက် အိမ်လခအားလုံး ဘယ်လောက်ပေးရမလဲခင်ဗျ”

“အို... မင်းက စိုက်ပေးမလို့လား၊ လောင်းတာပေါ့ကွယ် ကြယ်စင် ငန်ပေါ့သွားတာပေါ့၊ သူ့မပေးတဲ့အိမ်လခက သုံးလစာဆိုတော့ တစ်လတစ်သောင်း၊ ဗုဒ္ဓပေါင်း သုံးသောင်းပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါဆို အန်တီကို ကျွန်တော် ခုပဲပေးလိုက်ပါဇော်”

“အဖယ်လေး... ဒါဆို အန်တီ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ အန်တီလည်း ငွေလို့နေတာနဲ့”

“သားသား... ဆောက်ပေးမိသင်းနော်”

သူ လမင်းကို ဆောက်ပေးချလိုက်ပြီးနောက် ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ငွေသုံးသောင်းကို အမျိုးသမီးကြီးအား ပေးလိုက်သည်။ ငွေရတော့ အမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေသည်။

“မင်းက ကြယ်စင်အစ်ကိုနဲ့ ဒါနဲ့များကွယ် ဒီလိုအစ်ကိုမျိုးရှိတာ ကြယ်စင် ဘာကြောင့်မပြောလဲဇော်”

“သူနဲ့ကျွန်တော် ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ဓကားများထားလို့ပါ၊ ဪ... အန်တီလိပ်စာလေးတစ်ဆိတ်လောက်”

“ရော...ရော ဒါ အန်တီလီပီစာ၊ နောက်တစ်ခါ ကြယ်စင် အိမ်လခနဲ့ပတ်သက်ရင် မင်းပဲတာဝန်ယူရှင်းမလား”

နောက်လတွေအတွက် စိတ်ပူဟန်ရှိသော အမျိုးသမီးကြီး ကို သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ၊ ကျွန်တော်နဲ့ပဲရှင်းပါ၊ ကျွန်တော် အန်တီ ဆီ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်...ဒါဆို ကြယ်စင်အတွက် အဆင် ပြေသွားတာပေါ့၊ ကဲ အန်တီသွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ထိုအမျိုးသမီးကြီး ထွက်သွားမှ သူ သက်ပြင်းချနိုင်တော့ ၏။ ဪ ကြယ်စင်တို့သားအမိ ဒီလောက်ထိ ဒုက္ခရောက်နေပါ လားဟု သူစိတ်မကောင်းစွာ သိလိုက်ရ၏။

ကိုကိုသာသိလျှင် ဘယ်လောက်ကြေကွဲမလဲ။

သူ အနန်းတံခါးကို ညင်သာစွာ ခေါက်လိုက်သည်။ အထဲမှရှိကံသံတိုးတိုးက မကြာခင် မျောက်သွားပြီး တံခါးချပ်က ပြည်းညှင်းစွာပွင့်လာ၏။

“ဘာကိစ္စရှိ...ဟင် သား”

မျက်လုံးများ အနည်းငယ်နီရဲလျက် ဖြူဝင်း၍ လှပချော မော့နုနယ်သော မျက်နှာလေးကိုမြင်ရခိုက် ဒါ ကိုကိုဇနီးမှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု သူ့အံ့ဩသွားရ၏။

ကြည့်ပါဦး...အသက်လေးက ရှိလှမှ နှစ်ဆယ်တောင် ပြည့်တတ်ဦးမည်မဟုတ်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်ဖြင့် မြူစွေးနုနယ်သော အသားအရေဖြင့် ပိုးသားကဲ့သို့ ရှည်လျားသော နက်နှောင်ပော့ပောင်းသည့် ဆံပင်ရှည်များကို အဖြူရောင်လက်ကိုင် ဝါလေးဖြင့် ခပ်လျော့လျော့ စုချည်ထားကာ ပန်းနုရောင်အရိပ်

မျော ရင်စေ့အင်္ကျီလက်ပြတ်လေးကို ငါတိတ်တစ်ပတ်နှစ် ခုချည်ဖြင့် သာမန်တွဲဝတ်ထားပေမယ့် သူ့ခေါ်အလှူအပူကိုတော့ ဖြစ်သွားပါ။

သားကို ပွေ့ချီထားသော သူ့ကိုတွေ့ရခိုက် စိုလက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် တစ်ချက်မျှ တည်ငြိမ်စွာကြည့်ပြီး...

“အို...ရှင် သားကိုလာဗို့တာလာ။ ဈေးနူးပါပဲနော်၊ ကျွန်မလည်း စဉ့်သည်တွေ့ရောက်လာတာနဲ့ ရုတ်တရက် သားထွက်သွားတာကို မသိလိုက်ဘူး”

စကားပြောသံလေးမှာ ချုံ့သားကြည်လင်၍ နညက်တာ မှားထောင်လိုကောင်းလှ၏။ တံခါးကို သူမတစ်ကိုယ်တဖွင့်ပြီး ကလေးယူပုံက သူ့ကို အခန်းထဲမဝင်စေချင်မုန်း... သာသည်။

“လာ...သား”

သူ သားကိုလှမ်းပေးလိုက်ရင်း...

“ကြယ်စင်ဆိုတာ”

“ကျွန်မပါရှင်”

“ဪ”

ထင်ထားပေမယ့် သော့ချာစေ့ရန် ထင်မေးလိုက်ခြင်းပါ။

သည်လောက်ချောမောလှပပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဇနီးနဲ့ သားကို ထိုကဲ့သို့သွားတာ အချိန်စောလွန်းလှပါတယ်ဟုတွေးကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ကြေကွဲစွာဖြင့် သူမတို့သားအမိကို ခပ်ငေးငေး နိုက်ကြည့်မိခိုက်...

“အထဲကို ခေတ်ခေါ်နိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒီမှာက ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ယောက်ထဲ နေတာမို့ပါ”

သူ့ရုပ်နေတာကို ဘစ်မျိုးထင်ကာ သူမရှင်းပြနေ၏။ သူခေါင်းတစ်ချက်မျှဆတ်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ရပါတယ်”

ထိုစဉ် သူမအခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်မည်ပြုခိုက် သူ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းထားလိုက်၏။

“နေပါဦး ကြယ်စင်”

“ရှင်”

“ကျွန်တော် ကြယ်စင်ဆီ လာတာပါ”

“အို ... ဟင် ကျွန်မ...ထွန်းမ ရှင့်ကိုမသိဘူး”

မျက်တောင်ကော့များ ထူထဲစွာ ဝိုင်းရံထားသော မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားလျက် ပြောဟန်ကြောင့် သူ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးမိ၏။

“ကြယ်စင်က ကျွန်တော့်ကိုမသိပေမယ့် ကျွန်တော်တ
တော့ ကြယ်စင်ကိုသိပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဆို ရှင်က”

“ကျွန်တော် ကိုဆောင်းရဲ့ညီ ဝိုးနေပေါ”

“အို”

ရုတ်တရက် သူမကိုယ်လေး ယိုင်လဲမလိုဖြစ်လျက် ခြေ
တစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သွားတာကြောင့် သူ အမြန်ထိန်းလိုက်ရ၏။

သူမက သူ့လက်ကို ခပ်သွက်သွက်ပုတ်ထုတ်ကာ...

“ရှင်...ရှင်ဒီကို”

“ကျွန်တော် ကြယ်စင်နဲ့ လာတွေ့တာ၊ ပြီးတော့ လောက
ကြီးမှာ ကျွန်တော်နဲ့ သွေးအနီးဆုံး ကျွန်ုပ်တို့တို့လေး
ကိုလည်း လာကြည့်တာ”

သူပြောရင်း အခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လိုက်၏။

“သားသား...ထမင်းစားခန်းထဲသွား၊ သားသားဖို့ မှန်ရှိ
တယ်”

“ဟုတ်တဲ့ မာမိ”

သူမ ကလေးကို အောက်ချပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

တလေးက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွား၏။

သူက သူမဖိတ်အခေါ်ဘဲ အနည်းငယ်ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်
သော ဆက်တီနဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အခန်းကို အကဲခတ်
ကြည့်တော့ အတန်ငယ်ဟောင်းနွမ်းနေသော ဆက်တီတစ်စုံ၊ တီပွဲ
ဆယ့်လေးလက်မတစ်လုံးမှလွဲ၍ ဘာမှမရှိ။ အခန်းအခြေအနေ ကြည့်
လိုက်တာနှင့် သူမ၏ မပြေလည်မှုကို သိသာစေပါသည်။

သူမက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ရှင်...ရှင် ဒီကို ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်တာလဲ”

“ဒီနေ့မနက်ပဲ”

“ညော်”

သူမက သူ့ကို စိမ်းလက်သော ချက်လုံးများဖြင့် နာကြည်း
သလို ကြည့်၏။

“ရှင်သိရဲ့လားဟင်...ကိုကိုဆုံးကာနီးအချိန်မှာ ရှင်ကို
ဘယ်အထက်တန်းတက္ကသိုလ်တယ်ဆိုတာ၊ ကျွန်မ ကိုကိုမဆုံးခင် အချိန်
က ရှင်ဆီကြေးနန်းတစ်စောင် မှိုက်လိုက်သေးတယ်၊ ရှင်ရတယ်
မဟုတ်လား”

သူ ဒီတံဆိန်ကိုဌာဖြင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။ ထိုကြေး

နန်းတွေအားလုံး သူဒီကိုပြန်ကာနီးမှ ရတာ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

“ရှင်...ရှင်ကတော့ ကိုကိုရဲ့လွမ်းဆွတ်မှု၊ တမ်းတမှုကို လစ်လျူရှုပြီး နေရက်တယ်နော်”

“မဟုတ်ဘူး...မင်း ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုမစွပ်စွဲနဲ့၊ အဲဒီ အချိန်က ကိုယ် အဆုံးအစမရှိတဲ့ ပင်လယ်ကြီးထဲရောက်နေတာ”

သူက အဖြစ်မှန်ရှင်းပြပေးမယ့် သူမ ယုံကြည်ဟန်မရှိပါ။ သူ့ကိုအပြုံးမဲ့မဲ့လေးဖြင့် ကြည့်ရှုရင်း ခေါင်းခါသည်။

“ထားလိုက်ပါလေ...ခုတော့ ကိုကိုလည်းဆုံးပါပြီ၊ ကျွန်မလည်း ရှင်ကိုမျှော်နေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ၊ ခဏစောင့်ပါဦး”

သူမက နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထကာ အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ သူက ကော်ဖီသွားဖျော်တယ် ထင်ပေမယ့် မှားပါသည်။ သူမပြန်လာတော့ လက်ထဲမှာ သော့တစ်ချောင်းနှင့် ကတ္တီပါဘူးလေးတစ်ခု။

“ရှေ့...ဒါက ကိုကိုကိုင်နေကျ ရှင်တို့တိုက်ခန်းသော့၊ ဒါက ရှင်မိဘများလက်ထက်က ပစ္စည်းတွေ”

သူကြည့်လိုက်တော့ လေးထောင့်ကတ္တီပါဗူးလေးထဲမှာ လက်ဝတ်လက်စားတချို့ကို တွေ့ရသည်။ သူ မျက်နှာတစ်ချက် ဖျက်သွားလျက် သူမကို နားမလည်သလိုကြည့်လိုက်၏။

“ဒါတွေ မင်း ဘာသဘောနဲ့ ပြန်ပေးနေတာလဲ”

“အဓိပ္ပာယ်က ရှင်းပါတယ် ကိုနိုးနေခါ၊ ကျွန်မ ရှင်အစ်ကိုကို လက်ထပ်ခဲ့တာ ချစ်လို့ပါ။ တခြားဘာအကြောင်းအရာမှ မပါပါဘူး၊ ခုတော့ ကိုကိုလည်း ဆုံးသွားပြီလေ၊ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပိုင်ရှင်လက်ထဲ ပြန်အပ်တာပါ”

သူမက အေးဆေးစွာပြောနေသလောက် သူမတော့ တုန်လှုပ်သွားရပါ၏။ သည်ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးနေခြင်းအားဖြင့် သူနဲ့သူမကို ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဖို့ ပြောနေတာလား။

အံ့ဩစရာကောင်းတာက မပြေလည်သော နေထိုင်မှုများကြားမှ ထိုပစ္စည်းတွေကို မထုခွဲဘဲ နေနိုင်သော သူမ၏လေးစားစရာ စိတ်ဓာတ်ကိုပင်။

သူ ညင်သာစွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒါတွေပြန်မယူနိုင်ဘူး ကြယ်စင်၊ ဒါတွေဟာ ကိုကိုနဲ့ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေမို့ ကြယ်စင်နဲ့လည်း ဆိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဒီလာတာ ဒါတွေပြန်ယူဖို့မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ပြန်ပေးရမှပဲ၊ ဒါတွေကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ အစထဲက ကိုကိုပြောပြီးသား၊ ဒီတိုက်ခန်း”

နဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ရှင်အိမ်ထောင်ပြုရင် ပေးဖို့လုံး ဒါကြောင့် ကျွန်မနဲ့ တို့ကိုဟာ ကိုကိုလစာလေးနဲ့ပဲ လုံလောက်အောင် သုံးစွဲခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဝစ္စည်းတွေကို ပြန်ယူသွားပါ။ ထိုကိုရဲ့ နောက်ဆုံးတာဝန်ကို ကျွန်မထမ်းဆောင်ပြီးပြီဆို ကျွန်မတာဝန်ကျပါပြီ။”

လှပချောမောသော မျက်နှာလေးမှာ မာနရိပ်တို့တွေရတာကြောင့် သင်္ဘောပြင်းချလိုက်၏။

သူ့အပေါ်ထားသော ထိုကို၏ စေတနာမေတ္တာတွေကြောင့်လည်း ကြေကွဲရသည်။

“ဟေ့တံသေးဘူး ကြယ်စင်း၊ ခင်ဗျား ခုလိုဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော် လစ်လျူရှုနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း အစထဲက ရည်ရွယ်ပြီးသား။ ထိုကိုလက်ထပ်ရင် ဒါတွေတို့ ထိုကိုကိုပေးဖို့ ခု ကိုကိုမရှိတော့ ခင်ဗျားပဲယူပါ။”

သူ့စကားကြောင့် သူမမျက်နှာ အေးစက်သွားကာ နေရာမှ ဆတ်ခနဲထပ်ရပ်သည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေ ကျွန်မ မယူနိုင်ဘူး ကိုမိုးအေး၊ ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ နှုမ်းပါးတဲ့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး သနားနေတာ

လား၊ အဟင်း...မလိုပါဘူးရှင် ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ ရုန်းကန်နိုင်ပါတယ်။”

“မဟုတ်သေးဘူး...မင်းမှာ လမင်းတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်။”

“အို...ကျွန်မသားကို ကျွန်တော်က ကြီးပြင်းလာအောင် စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးနိုင်တယ်။ သားအတွက် ရှင်ပူစရာမလိုပါဘူး။”

“ဘာဗျ...ပူရမယ်၊ ပူရမယ်၊ လမင်းဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ လောကကြီးထဲမှာ ကျွန်မဲ့တဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသွေးသား၊ ကိုကိုကိုယ်ပွား၊ လမင်းကို ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိတယ်။ ဒီဘော့ ခင်ဗျားတိုက်ခန်းမှာ ပြန်နေပါ။ ကျွန်တော် တခြားမှာသွားနေမယ်။”

သူပြတ်သားစွာပြောတော့ သူမမျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။

“ဒီမှာ ရှင်ပြောတိုင်း ကျွန်မနေရမှာလား၊ ရှင်တိုက်ခန်းကလွဲပြီး ကျွန်မမှာ နေစရာမရှိဘူးထင်နေလို့လား၊ ကျွန်မတို့သား အမိဟာ ဒီမှာ နေသားတကျရှိနေပြီရှင်။”

ခက်ပါလား ... သူမရဲ့ မမြဲလည်မှုတွေကို သူသိနေ

ပြီဆိုတာ သူမသိဟန်မတူ။ သူမတို့မပြေလည်ခြင်းကို ကြားသိရ တဲ့အတွက် သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ထိခိုက်ရတယ်ဆိုတာ သူမ မသိ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့သားအဖကို ဒီတိုင်းပစ်ထား ရင် ကိုကိုအပေါ် ကျွန်တော် တာဝန်မကျေရာထုမှာဖိုးတယ်၊ ဒါမကြာင့် ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်စေချင်တယ်”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုမိုးအေး၊ တိုတိုကလည်း ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတာဝန်မှမပေးခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဘဝကို ကျွန်မ ရန်းကန်နိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် သားလေးနဲ့လည်း လာမတွေ့ပါနဲ့”

“ဗျာ...ခင်ဗျား ဘာတွေပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်တော့် တူကို ကျွန်တော် လာမတွေ့ရဘူး ဟုတ်လား၊ အဟတ်...ရယ်ခရာ ကောင်းပါလားဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် လမင်းကို အပိုင်ဆီအေး စားချင်တာဗျ”

“ဘာရှင်...ရှင်...ရှင် ဒီလိုလုပ်လို့ရဘူး၊ သားကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်မ မပေးနိုင်ဘူး”

ပြောရင်း သူမအသံလေး တုန်ခါလျက် မျက်နှာလှလှလေး

အနီကောင်သန်းလှက် ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်လာ၏။ မျက်ရည်တွေဖြင့် စိလင်လာသော မျက်နှာလေးကို မကြည့်ရက်တာကြောင့် သူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ခင်ဗျား မငိုပါနဲ့၊ ဒါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဆန္ဒကိုပြော တာပါ၊ တကယ်တမ်း ခင်ဗျားလက်ထဲက လမင်းကို ကျွန်တော် လုမယူပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုတော့ လမင်းနဲ့မတွေ့ဖို့ မထားပါနဲ့၊ ကိုကိုကိုယ်စား ပြောဆိုရာဆိုလို့ ကျွန်တော့်မှာ လမင်း ပဲရှိတာပါ”

သူ ထိခိုက်စွာပြောတော့ သူမ ငိုငိုငိုလေး နားထောင်နေ သည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ကိုတို့ကို သတိရလာပုံပါပဲ။ ရစ်ဝဲလာ သော မျက်ရည်စများကို အိမ်နဲ့ပြုမကျလာသော မျက်တောင်တော့ များဖြင့် ပုတ်ထုတ်ကာ ဖယ်နေလေသည်။

“ရှင်လာတွေ့တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တို့က ဒီမှာ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းနေတာဆိုတော့...”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် လမင်းဆီ တစ်ဝတ်တစ်ခါပဲ လာတွေ့မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ကျေနပ်ပါတယ် ရော်”

“ကောင်းပြီလေ...ကိုကိုရဲ့ ညီတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်ခံရမှာပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ...ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်စေချင်တယ်။ သားအတွက်မို့ပါ”

သူမ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်”

“ကောင်းပြီလေ...ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျားအတွက် ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လမင်းအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် ကျွန်တော့်ကို အချိန်မရွေးတောင်းပါ ကြာလှစင်”

သူမ ညင်သာစွာ ခေါင်းညှိတုန့်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို အကူအညီမျိုးမှ သူ့ဆီကမတောင်းဖို့ သူမဆုံးဖြတ်ထားသည် မဟုတ်လား။

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်။ သားကို တွေ့ပါရစေ”

“ကျွန်မ သွားခေါ်လိုက်ပါမယ်”

သူမ နေရာမှထကာ ဖျတ်ခနဲအိမ်ထဲဝင်သွား၏။ ပြန်ထွက်လာတော့ လမင်းပါလာသည်။ လမင်းဆိုတဲ့ နာမည်လေးအတိုင်း

မျက်နှာလေးကြည်စင်ကာ ချစ်စရာကောင်းသော ချာတိတ်ကို သူလက်ထမ်းကာ ထူချိုမိလိုက်၏။

“လာပါဦးကွ သားသားရ”

သွေးကစကားပြောတာလား မသိ၊ လမင်းက သူခေါ်တာနှင့် ရယ်ပြီးတာလိုက်၏။ လမင်း ပါးနုလေးကို ဖွဖွနမ်းလိုက်စဉ် ရင်ထဲ အေးခနဲခံစားရ၏။

ကလေးရယ်...

မင်းနဲ့ရေစက်ရှိလို့ ဦးဦးတို့ လာတွေ့ကြတာ...

ကိုကိုပေးသွားတဲ့ လက်ဆောင်ကို ဦးဦး မြတ်မြတ်နိုးနိုး တန်ဖိုးထားမှာပါကွယ်။

“သားသား...ဦးဦးကိုသိလား”

“သိ...ခစ်”

ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက် ပေါ်ဘောင် ရယ်လိုက်သောကလေးကို သူ အားမလိုအားမရဖြစ်လျက် ချစ်မြတ်နိုးစွာသာ ငေးစိုက်ကြည့်မိ၏။

“ဦးဦး သွားတော့မယ်နော် သား၊ သားဆီကို ဦးဦး မကြာခဏလာပါမယ်ကွယ်”

သူပြောတာတွေကို ရှာတိတ်က နားလည်သည့်အလား
ရယ်လျက် ခေါင်ညှိတ်နေ၏။

သူ ယင့်သက်တမ်းချက် ရှိတ်လျက် ရှာတိတ်ကို သူ့ခေတ်
ထဲဖြန့်ပေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့ ကြယ်ခင်၊ ဒါ သားသား
အတွက် မုန့်စိုပေါ့”

သူက ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ထောင်တန်တစ်ထပ်ကို
ယူကာ ထေးလိုက်သည်။ သူမ မျက်နှာပျက်သွားလျက်...

“အို...ဟင့်အင်း...ကုန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“မင်းအတွက်မှ မဟုတ်ဘဲ ကြယ်ခင်”

သူ ညည်ညူသလိုပြောပေမယ့် သူမလက်မခံ

“သားသားဖို့လည်း ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ သားသား

ကို ကျွန်မ ပြည့်စုံအောင်ထားနိုင်ပါတယ်”

သူ သက်ဖြင်းဘစ်ချက်ချလျက် ပိုက်ဆံများကို အိတ်ထဲ
ဖြန့်ထည့်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ...မင်းလက်မခံနိုင်မှတော့ ကိုယ် ဘာ
တတ်နိုင်မှာလဲ၊ တံ--သားသား ဦးဦးသွားပြီ၊ ရှုတ်”

သူမလက်ထဲမှ သားပါးလေးကို ဖျတ်ခနဲနမ်းပြီး သူထွက်
ခဲ့သည်။

“အို...နေဦး”

“ဟင်...ဘာလဲ”

“ဒီမှာ သော့နဲ့ ပစ္စည်းတွေ”

သူ ခေါင်းစာခံချက်ခါယမ်းကာ...

“ကိုယ်လိုမှတာဟူမယ် ဟုတ်လား၊ ခုတော့ မင်းပဲ
သိမ်းထားလိုက်ပါ၊ ကံ ကုန်တော်သွားမယ်”

နောက်တစ်ကြိမ် သူမမတားနိုင်ခင်မှာပင် သူ ဖျတ်လတ်
စွာ လှေကားထစ်ချော့မှ ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။ လမ်းလေးကို ချန်ခဲ့ရ
တာ ကိုကိုကို ထားခဲ့ရတဲ့အတိုင်း သူရင်နာရတာပါပဲ။ ဒါကို
ဘယ်သူသိမလဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နှိုင်းညှိအံ့ဆိုင်နေ၏။ တလိပ်
လိပ်တက်လာသော မိုးသားမိုးရိပ်တို့ကို သူ သတိမထားနိုင်။ စိတ်
ထဲမှာ ထိခိုက်ခြင်းများစွာဖြင့် သူ ကိုကို့အုတ်ဂူရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်
ချလိုက်သည်။

ကိုကို...

ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာပြီလေ...

အခု...ကိုကို့ကို ကျွန်တော်လာနှုတ်ဆက်တာပါ။ ကိုကို
ထဲဖြင့် နှုတ်ဆက်ပါဦးလားဗျာ။

သူမငိုမိစေရန် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် လက်သီးနှစ်
ဖက်တို့ ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားမိသည်။

လတ်ဆတ်သော နှင်းဆီပန်း ချုံတစ်စည်းက ကိုကို့အုတ်
ဂူပေါ်မှာ။ သူ ကိုကို့အတွက် ယူလာတာပါ။

ထိုစဉ်မှာပင် မိုးသက်လေပြင်း စတိုက်တော့၏။

“နေခ...သွားစို့ကွာ မိုးရွာတော့မယ်”

သူနှင့်အတူ လိုက်လာသော သူငယ်ချင်းမင်းလွင်က သူ့ကို ဖွဖွပုတ်ကာ ပြောသည်။

“မင်းလွင်...ငါ...ငါ ဘယ်လိုဖြေရမလဲကွာ၊ နောက်ဆုံး နေနဲ့ ကိုကိုမျက်နှာလေးတောင် ငါမမြင်လိုက်ရဘူး”

“ငါ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွာ...ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ယံသူမှ တားလို့မရတဲ့ ကံတရားရဲ့ စီရင်ချက်ပဲမဟုတ်လား”

သည်အခိုက် မိုးတွေဝေါခနဲ ရွာချ၏။ သူ မျက်နှာကို ဂုလိုက်စဉ်မှာပင် မိုးရေခဲအတူမျက်ရည်တို့ ရောထွေးသွား၏။

“သွားကြစို့နေခရာ”

သူ နေရာမှ လေးလံစွာရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကိုကိုအုတ်ဂူလေးကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ငေးကံကြည့်လိုက်သည်။

ကိုကို...

ကိုကိုကို ကျွန်ဘော်ကတိပေးပါတယ်။ ကိုကိုရဲ့ တစ်ဦးည်းသော သား၊ ကျွန်တော့်တူလေးကို ထာဝရ ဆောင့်ရှောက်ပါ

မယ်လို့။

ထို့နောက် သူ နေရာမှ ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ ကားဆီသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ သူ့ကျောခိုင်းသွားရာသို့ အနက်ရောင်ဝတ်စုံဖြင့် မျက်မှန်မည်း တပ်ကာ ထီးအနက်ဆောင်းထားသော လှပချောမောသည့် အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦး လိုက်ကြည့်နေကာ ဘယ်သူမှမသိ။

ကိုမိုးနေခရယ်...

ရှင်က...ခုမှလာပြီး ရှင့်အစ်ကိုအတွက် ခံစားရတာပါ။

ကျွန်မကတော့ ဒီဝေဒနာကို အကြိမ်ကြိမ် ခံစားခဲ့ရပါပြီ။

သူမ တိုးတိတ်စွာဆိုရင်း ကိုကိုအုတ်ဂူပေါ်သို့ အဖြူရောင် နှင်းဆီပန်းစည်းလေး တင်လိုက်၏။

ကိုကို...

ကြယ်စင် ပြန်လာပြီလေ။

ကိုကိုကတော့ ဟောဒီမိုးစက်တွေအောက်မှာ ထာဝရ အေးချမ်းစွာ အိပ်ပျော်နေပြီပေါ့နော်။

သူမ မျက်ရည်များကြားမှ ပြုံးလိုက်၏။

ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်ကိုကို။

ကိုကို အေးချမ်းစွာနေပါ။ ကျွန်မကတော့...

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိသိုက်လိုက်စဉ် ဖြူနုသောပါးပြင်
မို့မို့ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ ဆါနေကြဆင်းလာ၏။

ကိုကိုရယ်...

ကိုကိုကို ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်။ ကိုကိုသားကို
တာဝန် စောင့်ရှောက်ပါမယ်လို့။

“ကြယ်စင် သွားကြွဇာနည်၊ ခင်း နေမကောင်းဖြစ်ရင်
သားလေးကို ကြည့်မယ်သူမရှိဘဲ ဖြစ်နေပါမယ်”

သားဆိုတဲ့အသံက သူမ၏ အသိတရားအားလုံးကို
ထိန်းချုပ်စေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူမတို့ကို အတိတ်မှ ဖြည်းလေး
စွာ ခွာလိုက်၏။

ကိုကို... ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော။

ကိုကိုသားကို ကျွန်မ ဆောင့်ရှောက်ရဦးမယ်ကွယ်။

သူမတို့ ကားထဲရောက်ချိန်မှာ မိုးက ပိုမိုသည်းထန်စွာ
ရွာသွန်းလာ၏။ မိုးသည်းသည်းထဲမှာ ချောမောလှပသော မိန်းက
လေးတစ်ယောက်၏မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေနှင့်။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်များလဲကွယ်။

အိပ်ရာကနိုးတာနှင့် သူစိတ်ထဲ လမင်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ
သတိရလိုက်သည်။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ချာတိတ်၊ ကိုကိုရဲ့သား
ဟူသောအသံက သူ့ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေ၏။

သူ အိပ်ရာမှ ပုန်းခနဲထကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။
ထို့နောက် အဝတ်အစား အမြန်လဲကာ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့၏။

သူမတို့နားရောက်တော့ မနက်ရှစ်နာရီ။ သူ ဆိုင်ကယ်ကို
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်ကာ သူမတို့တိုက်နှင့် မျက်စောင်းထိုး
စားပွဲခွန်းမှာ ထိုင်မိ၏။

“အစ်ကို ဘာသုံးဆောင်မလဲခင်ဗျ”

“ချိုဗျ၊ ဝမ်းတီး”

တကယ်တော့ သူဒီကိုလာတာ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့
အဓိကမဟုတ်ပါ။ လမင်း မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်၍ပါ။ သူစိတ်
ထဲက နေ့တိုင်းသွားချင်ပေမယ့် ကြယ်စင်က ခွင့်မပြု။

ဆယ်မိနစ်လောက် အကြာမှာတော့ ဖြူဖွေးသော သားအမိ
ပန်းထောက်ထို စတင်မြင်ရသည်။

ကြည့်ပါဦး...

အဖြူရောင် ကုတ်အင်္ကျီလေးကို နက်ပြာရင့်ရင့်လုံချည်နဲ့

တွဲဝတ်ကာ ခေါင်းလျှော်ပြီးကာစ ဆံပင်များကို ဒရိုင်သာဖြင့် မှုတ်ကာ အခြောက်ခံပြီး ဖြာနေအောင်ချထားသော အနက်ရောင် စလင်းဘက်အိတ်ကို လွယ်ထားသည့် ကြယ်စင်မှာ ဖြူဖြူနုနုနှင့် ဘယ်သူကမှ ကလေးတစ်ယောက်အပေးဟု ထင်စရာမရှိ။

ဖြူနုပြည့်တင်းသော မျက်နှာလေးမှာ ငိုင်းမယောင်နှင့် သွယ်ကာ ပြေပြစ်သော နဖူး၊ စင်ရော်ဆောင်မျက်ခုံးနက်နက်၊ မျက်တောင်ထူထူကော့ကော့များ၊ စိုနက်တောက်ပသော မျက်ဝန်း လှလှများ၊ တောင်တန်းလေးသဖွယ် စင်းနေသော နှာတံလေးက အဖျားတွင် အနည်းငယ်ကော့သွားလျက် ဆွေးရောင်လွမ်းနေသော နှုတ်ခမ်းလေးတစ်စုံ၊ လည်တိုင်ကျော့ကျော့ ပြေပြစ်သောကိုယ်လုံး တို့ဖြင့် အပြစ်ဆိုစရာတစ်စက်လေးမှ မရှိအောင်လှပသလေးကြ မှ ဘဝကဘာလို့ဆိုရပါလိမ့်။

လမင်းလေးကျတော့ကော အဖြူဖြူမှာ အစိမ်းရောင် ကော်လပ်ပြားလေးနှင့် ဘောင်းဘီတိုအစိမ်းလေး ဝတ်ထားတာ သူ့ပုံ ခါးတွေ ဖြူဖွေးစွာလိမ်းလျက် ဘိုကောဆံပင်လေးနှင့် ချစ်စရာကောင်း နေ၏။ နောက်မှာ ကျောပိုးအိတ်အစိမ်းလေးနှင့် ကြည့်ရတာ မူကြံ ပို့မည်ပုံ။

တကယ်တမ်းဆို လမင်းအရွယ်လေးက ငယ်သေးတာ ကြောင့် အိမ်မှာပဲ နိုင်နှင့် နေရဦးမှာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ကြယ်စင် ကိုယ်တိုင်က အလုပ်ဝင်နေတာဆို လမင်းကို မူကြံပို့တာအမှန်ပင်။

“သားကို မေမေ ကျောင်းလိုက်ပို့မယ်နော်”
“ဟင့်အင်း... မသွားဘူး၊ မေမေနဲ့လိုက်မယ်”
“အို... မေမေက အလုပ်သွားရဦးမှာ သားကို ခေါ်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အီး... သွားဘူး... သွားဘူး မေမေနဲ့ပဲလိုက်မယ်”
လမင်းက ခြေခေတင့်တိုတာကြောင့် ကြယ်စင် စိတ်ညစ် သွား၏။ သားက ငယ်သေးတာကြောင့် မူကြံမပို့ချင်ပေမယ့် သူမ မှာ အလုပ်နှင့်မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် သားလေးကို ဒူးထောက် ကာ ချောလိုက်သည်။

“မငိုပါနဲ့ သားရယ်၊ သားက လိမ္မာပါတယ်နော်၊ မေမေ ပိုက်ပို့မယ် ဟုတ်လား”
“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း မသွားဘူး၊ မေမေနဲ့လိုက်မယ် ပါ”
“အို... ဒီကလေး ပြောနေတာကို၊ ငါရိုက်မိတော့မယ်

ကဲ...”

အလုပ်ချိန်ကလည်း နီးပြီနို့ ချောမရတာကြောင့် ကြယ်စင်
စိတ်ညစ်ကာ သားကိုရိုက်ဖို့ပြင်တော့...

“ကလေးကို မရိုက်ပါနဲ့ ကြယ်စင်”

“ဟင်”

အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဂျင်းဆောင်းဘီအပြာကို
တီရှပ်အဖြူဖြင့် တွဲဝတ်ထားသော မိုးနေခကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မြင့်မားခန့်ညားသော မိုးနေခ၏ဟန်တ အသားဖြူဖြူ
ပိန်ပိန်ပါးပါး ကိုဆောင်းနှင့်တော့ တခြားစီပါပဲ။ လမင်းလေးက
သူ့ကို မှတ်မိသွားပုံပင်။

“ဦးဦး”

“သား”

သူ လမင်းလေးကို ကောက်ချီလိုက်သည်။ သည်တော့
ကြယ်စင် လက်ရှိအခြေအနေကို သတိရကာ...

“အို...ရှင်ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သားကို ထွန်ခ ကျောပုံ
လိုက်ပို့မလို့”

“ဟင်အင်း...ဟင်အင်း သွားဘူး”

“သားနော်...မေမေရိုက်မိတော့မယ်”

အနေနှင့်သားကြား သူဝင်လိုက်ရ၏။

“ကလေးက ကျောင်းမသွားချင်ဘဲ ကြယ်စင်ရယ်”

“အို...မသွားလို့ရမလား...ကျွန်မက အလုပ်သွားရဦးမှာ၊
သူ့ကို အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမလား”

ဖြူဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာလေးမှာ သောကရိပ်ကြောင့်
အနည်းငယ်နွမ်းနေသည်ဟု ထင်၏။

“မေမေနဲ့လိုက်မယ်”

“သားနော်...လိုက်လို့မရဘူးပြောထားလျက်နဲ့”

သူ ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကဲ...ခင်ဗျားဘာသာ အလုပ်သွားပါ၊ သားကို
ကျွန်တော်နဲ့ထားခဲ့”

“ဘာ...ရှင်ဘာပြောဟယ်”

“ကလေးကို ကျွန်တော်ကြည့်ထားလိုက်မယ်လို့ ပြောနေ
တာပါ။ ညနေကြာတော့ ခင်ဗျားဆီလာပို့မယ်”

“အို...မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး သားကို ကျောင်းပို့ရမယ်၊
ပေးပါသားကို”

သူမက သူ့လက်ထဲမှ သားကို လက်ကမ်းထားခေါ်သည်။
လမင်းက သူ့လည်ပင်းကို တင်းတင်းမတ်ထားရှင်း...

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ငပိုက်ဘူး”

“အို...ကြည့်စမ်း၊ ဒီကလေး...ကဲ...ကဲ”

“ဟာ ...ကြယ်စင် မလှပဲပါနဲ့”

လမင်းတင်ပါးလေးကို လှမ်းရိုက်တာကြောင့် သူ့အခြေခံ
ရှောင်လိုက်ရ၏။ သည်တော့ သူ့မလှပဲပေါင်းနုနုလေးက သူ့လက်
ကိုသာ ရိုက်မိလေ၏။

“ရှင်...ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်ဆားကို လာဖျတ်ထိုး
နေတာလား”

သူ မျက်ခုံးထူထူများ ကျွန်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ ကြယ်စင်၊ မင်းရဲ့သားဟာ
ကိုယ့်တူပဲမဟုတ်လား”

“အို...ကျွန်ခ ဒါတွေမသိဘူး၊ အခု ကျွန်ခအလုပ်သွား
ရမယ်၊ သားကို ကျောင်းခင်ပို့မယ်၊ ဒါပဲ”

“ကလေးမသွားချင်တာကို မင်း ဇွတ်ပို့မလို့လား၊ ဒီလို
လုပ်ရင် မင်း ကလေးကို နှိပ်စက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ရှင်...ရှင်”

“ကဲပါ...ဒီတစ်နေ့တော့ ကလေးမသွားချင်တာကို
နေဝါဆေး ကိုယ် သားကို သေချာကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားပါ့မယ်၊
မင်းဆီပြန်ပို့တဲ့အခါ မွဲတစ်ပေါက်မစွန်းစေရဘူး၊ ဟုတ်လား”

သူမက အံ့လေးကြိတ်ကာ နာရီကို ဖျတ်ခနဲငုံကြည့်၏။
အလုပ်ချိန်က နီးနေပြီ။

“ကောင်းပြီလေ...ရှင်ကတိအတိုင်း ညနေလေးနာရီကျ
ရှင် သားကိုလာပို့ပါ”

“အိုကေ”

သူမ လက်ခံသွားတာမို့ သူ့ဝမ်းသာသွား၏။

“ဪ...ဒါနဲ့ နေ့လယ်ကြရင် သားစားဖို့”

သူမက ဆွဲခြင်းလေးထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ချည်ထား
သော ထမင်းဖူးလေးကို ထုတ်ပေးသည်။

သူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အဲဒီထမင်းဖူး မင်းပဲယူသွားပါ၊ ကိုယ် သားကြိုက်တာ
ပဲယံကျွေးလိုက်ပါ့မယ်”

“အို...ဘယ်ဖြစ်မလဲရှင်၊ တော်ကြာ ရှင်ဝယ်ကျွေးတာ

တွေက သားနဲ့တော့ဖြစ်နေမယ်”

“ဪ...ကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုအစားအစာချိုး ကျွေးရမလဲဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်”

“အို...သေပါဘူး၊ ရော...ဒီထင်စားထူးထူးလို့ကံပါ။ အလုပ်ချိန်နီးပြီ သွားတော့မယ်”

သူလက်ထဲသို့ ထမင်းပုစွန်တို့ပို့ ထည့်ကာ ထွက်သွားဖို့ ဖြစ်၏။ လေးငါးလမ်းအရောက်မှာ တစ်ခါပြန်လှည့်လာပြီး...

“ဪ...ဒီမှာသား ရေပူ”

ဖုန်းဖိရုပ်လေးများပါသော အနီရောင် ရေပူလေးကို လှမ်းပေးတာကြောင့် ယူလိုက်ရ၏။

“သား...တကတ”

“တကတ မေမေ”

ချွက်ရည်မခြောက်သေးသော သားကို နှမ်းချင်ပေမယ့် သူရင်ခွင်ထဲမှာမို့ စိတ်ကိုချုပ်စိမ်းကာ ကြယ်စင် လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

သူမဘယ်မှာလုပ်သလဲသိချင်ပေမယ့် စပ်စုရာကျမည်မို့ သူမဆေးဖြစ်တော့။

“သားသား”

“ဗျ”

လမင်းထူးပုံလေး ချစ်စရာကောင်းလွန်းတာမို့ သူဟက်ခဲတစ်ချက်ရယ်ကာ ငါးအောင်းအောင်းနုနုလေးကို တစ်ချက်ဖိနှမ်းလိုက်၏။

“သားသား ပြီးနဲ့နဲ့ နေရတာပျော်လား”

“ပျော်တယ်”

“အဟွန်း...ဒါဆိုလာ ပြီးနဲ့တို့လျှောက်လည်ကြမယ်”

လမင်းကိုချီကာ ဆိုင်ကယ်ဆင်းထွက်ခဲ့၏။ ထမင်းပူနှင့် ရေပူလေးတို့ သူတို့ထွက်ခွာသွားစဉ် ထည့်ကာယူလာရသည်။

“သားသား ဆိုင်ကယ်စီးမလား”

“စီးမယ်”

လမင်းမှာ ဆောက်လုပ်လေး သဘာဝပို ဆိုင်ကယ်မြင်တာနှင့်သဘောကျနေပြီ။

“ဟာ အစ်ကိုနဲ့ဒီကောင် ဝါလဟာကိုး...သူ့အမေက ကျောင်း မပြီးဘူးလား”

လက်ဖက်ရည်ခိုင်းမှ ကောင်လေးကသူ့ကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာမေး၏။ သူ...လမင်း၏ နုနယ်သောခပ်ပင်လေးများကို ဖွဖွ

သပ်တင်ပေးရင်း...

“သူ့အစေအလုပ်သွားပြီကွ”

“ဟင် ဒါဆို ဒီကောင်ကို ထားခဲ့တာပေါ့...ဒီကောင် သူ့စိမ်း တစ်ယောက်လက်ထဲ လိုက်တာ ဒီတစ်ခါကဲမြင်ဘူး သေး တယ်။”

“ဟာ...ငါကသူ့စိမ်းမဟုတ်ဘူးကွ သူ့ဦးလေး”

“အာ...ဆောနီးအစ်ကို ကျွန်တော်မသိလို့ ပြောမိတာ ပါ...ဒါနဲ့အစ်ကိုကို ဒေရင်မြင်ဘူးဇူး”

“ဟုတ်တယ် အရင်ကသင်္ဘောလိုက်နေလို့...ကဲ ဝိုယ် ဆံရှင်းမယ်”

လမင်းကို ကိတ်စုနဲ့နှစ်လုံး သူပေးလိုက်တာမျိုး သဘော ကျနေ၏။ ပိုက်ဆံရှင်းပေးပြီး လမင်းကို သူ့ရင်ခွင်ထဲထားကာ ဆိုင်ကယ်စီးလာခဲ့သည်။ လမင်းက လျင်မြန်ပေး နှပ်လိမ္မာတဲ့က လေးမို့ သူ့စကား နားထောင်သည်။

“အင်း မင်နဲ့တော့ ဆိုင်ကယ်စီးလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ အန္တရာယ်များတယ်၊ ကားနဲ့ခွဲခြစ်မယ်”

ထိုအခါ သူ ဟိုမှပို့လိုက်သောကား ဒီတစ်ပတ်အတွင်း

ရောက်လာတော့မည်ကို သတိရ၏။ ကားနှင့်ကြမ္မ လမင်းကိုခေါ် ကာ လျှောက်လည်မည်။ မြစ်နိုင်လျှင် လမင်းအဖေကိုပါ ခေါ်ချင် ပါသည်။ သို့သော် ကြယ်စင်၏ မာနဇွန်နှစ်ကို မြင်ယောင်တော့ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်သာ ချွမ်းသည်။

တကယ်ဆို ကိုကို၏ညီကမ်းယောက်အနေနှင့် သူ့ကို ကြယ်စင် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံသင့်၏။ ယခုတော့ သူ့ကို သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လို သဘောထားနေတာ ဘယ်လောက်အခံရ ခက်လဲ။ သူ့ဘက်ကတော့ ကြယ်စင်တို့သားအမိဟာ အရင်းနှီးဆုံး ဆွေမျိုးတွေပါ။

“ကလင်...ကလင်”

မီးဖိုထဲမှာ ဝက်အူချောင်းနှင့် ကြက်ဥကြော်နေသော သူ့မှာ ရုတ်တရက် ဖုန်းခေါ်သံကို သတိမပြုမီ။ သုံးလေးကြိမ်မက ဦးရှုသော ဖုန်းသံပေါ်လာမှ သူအပြေးအလွှားထွက်ကာ ကောက် ထိုင်လိုက်ရ၏။

“ဟဲ့လို”

“ကိုမိုးနေလား”

“အော်...ဟုတ်ပါတယ်ကြယ်စင်”

“ရှင်...ကျွန်မအသံကို မှတ်မိသားပဲ”

ထိုအပြောကြောင့် သူ ပြုံးချင်သွားရ၏။ သည်လောက် ကြည်လင်နူးညံ့တဲ့ အသံမျိုးကိုမှ မမှတ်မိလျှင် သူညံ့ရာကျမာပေပါ။

“မှတ်မိပါတယ် ကြယ်စင်၊ ကြယ်စင်အသံက တစ်ခါ

ကြားရုံနဲ့ မမေ့နိုင်စရာပါ”

“အို...ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မ ရှင်ဆီဖုန်းဆက်တာ သားကောင်းကောင်းနေရဲ့လားလို့”

သားကို စိတ်မချ၍ လှမ်းဖုန်းဆက်တာပါလားဟု သူသိလိုက်တော့ ရင်ထဲမောသွားပေမယ့် မိခင်စိတ်ဓာတ် အပြည့်ရှိသော သူမကိုတော့ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါ။

လမင်းကို အိမ်ရောက်ကတည်းက အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ သူဝယ်လာသော ကစားစရာများနှင့်ထားတာမို့ ပျော်နေသည်။

“ဟေ့...သားသား လာပါဦးကွ၊ ဒီမှာ မင်းမေမေဖုန်းဆက်နေတယ်”

သူလှမ်းခေါ်တော့ လက်ထဲမှာ အရုပ်ကိုင်လျှက် လမင်းလျှောက်လာ၏။

“ကြယ်စင်...လမင်းကို ကိုယ်ကောင်းကောင်းကြည့်ထားပါတယ်၊ ဒီမှာ သားက ကြယ်စင်နဲ့ စကားပြောလိမ့်မယ်”

သူက လမင်းပါးစပ်နားသို့ ဖုန်းတော့ပေးလိုက်၏။

တစ်ဖက်မှ ကြယ်စင်၏ နူးညံ့သောအသံလေးက ပေါ်လာသည်။

“သား

လမင်းက သူ့ကို ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်နေတာမို့ သူပြုံးပြရင်း...

“မေမေလို့ ခေါ်လိုက်လေသား”

သည်တော့မှ လမင်းက ‘မေမေ’ဟု ပြော၏။

“အို...သား...သားလေး ကောင်းကောင်းနေရဲ့လားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့”ဟု သူတိုးတိုးလေးကပ် သင်တာကြောင့် လမင်း လိုက်ပြော၏။

“သားလေး မေမေ့ကို သတိရရဲ့လား၊ ညနေကျရင်မေမေစောင့်နေမယ်နော်သား”

ကြယ်စင် ပြောသမျှစကားအားလုံး လိုက်မပြောတတ်သော လမင်းကိုယ်စား သူပဲပြောလိုက်ရ၏။

“စိတ်ချပါကြယ်စင်...ကိုယ် ညနေစောစောလာဖို့ပါမယ်”

“ခုလို သားကိုထိန်းပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ဟာ...ဒါပြောစရာလားကွာ၊ ကိုယ်က ဆူစိမ်းမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ ကျေးဇူးတင်မှာပဲ၊ ခြေခံ ဒါနဲ့သားကို ထမင်းကျွေးရဲ့လားဟင်”

“ခြေခံဗျာ...ခုစားဖို့ ပြင်ဆင်နေတာပါ ကြယ်စင်ကော စားပြီးပြီလား”

သူ့အမေးကြောင့် တစ်ဖက်က ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု ခပ်တိုးတိုးဖြေ၏။

သူမခြင်းတောင်းထဲမှာ လမင်းအတွက် ထမင်းပုစွန်လှူ၍ နောက်ထပ်တာထမင်းချိုင့်မှ မပါတာကိုသိအော သူလည်း စိတ်မော သွားရသည်။

“ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“ကောင်းပြီ”

သူမအလုပ်က ဖုန်းနံပါတ်ကို တောင်းချင်ပေမယ့် မကြိုက်မှာစိုး၍ မပြောတော့။ ဖုန်းချလိုက်ပြီး လမင်းအတွက်ပေးလိုက်သော ထမင်းပုစွန်ကိုဖြေ၏။

“ဟင်”

ထမင်းဆီဆမ်းမှာ ကြက်ဥကြော်တစ်ချပ်သာ ရှိသော ထမင်းပုစွန်ကြောင့် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ ဒါတောင် ဘာအဖို့နှစ်ယောက်အတွက် ထမင်းပုစွန်ခု မလုပ်နိုင်ပါလား။

ကိုတို့မရှိတဲ့နောက် ကြယ်စင်တစ်ယောက် ဘယ်လောက် ဝက်ခဲခွာ ရုန်းကန်နေရတယ်ဆိုတာ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိနိုင်၏။

ကြယ်စင်ရယ်...

မင်းသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကူညီဖို့အသင့်ပါ။

ဒါပေမယ့်...

မင်းက မာနကြီးလွန်းတယ် ကြယ်စင်။

လူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် သူတံခါးသွားဖွင့်လိုက်၏။

“ထမင်းချိုင့်အစ်ကို”

“ဪ...အေး”

အမှန်ဆို သူတစ်ယောက်အတွက် ထွက်စားလိုက်ရုံပေါ့။

ပိုသော် လမင်းလေးရှိနေတာကြောင့် သူထွက်မစားတော့ဘဲ ပြိုင်ဖြင့်ဝယ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ထမင်းချိုင့်ပါဖွင့်လိုက်တော့ ကြက်သားကြော်၊ အစိမ်းကြော်၊ ဝက်ကုန်းဘောင်ကြီး

ကြော်နှင့် ဆယ့်နှစ်မျိုးဟင်းချိုကို တွေ့ရသည်။ လမင်းက အစပ်
မစားနိုင်တာကြောင့် တမင် ဒီဟင်းတွေကိုဝယ်ခြင်းပါ။

သူ ထမင်းဖြူကို ဆီဆမ်းနယ်ကာ ကြက်သားကြော်လေး
များကို အသားလေးတွေ ဖဲ့လိုက်၏။

“သားသားရေ ထမင်းစားရအောင်ကွ”

“စားမယ်”

ထမင်းမြင်တော့ လမင်း ပြေးလာသည်။

“ဒါနဲ့စားဘူး”

ကြက်ဥကြော်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတာကြောင့် စိတ်ဝ
ကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ နောက်တော့ ချက်ချင်းပြုံးကာ...

“ဪ...အေးပါကွာ၊ သားသားနဲ့စားမယ် ဟုတ်လား”

ကြက်သားကြော်ကို ပြတော့မှ လမင်း ခေါင်းညှိတ်၏။
သူ ထမင်းခွဲကျွေးလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုထမင်းခွဲကျွေးရတာ
ကိုပဲ ရယ်လည်းရယ်ချင် ကြည်နူးသလိုလည်း ဖြစ်မိ၏။

အမှန်ဆို သူ့နေရာမှာ ကိုကိုဖြစ်ရမှာ မဟုတ်လား။ ကိုကို
မရှိတော့ သူ့တာဝန်ပေါ့။

ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ခွဲကျွေးလိုက်၊ ဟင်းရည်တိုက်လိုက်ပါ။

တော့ ကလေးက ကောင်းကောင်းစားလေ၏။

“ကောင်းလားသား”

“သိပ်...သိပ်ကောင်း”

“အဟွန်း...မင်းက လူတတ်ပဲကွ”

ချစ်စရာကောင်းလွန်းသော လမင်း၏ အပြုအမူကြောင့်
သူ့စိတ်ထဲ ကြည်နူးကျော်ရွှင်ရသည်။ တကယ်တော့ လမင်း၏
ပျက်နာလေးက ကြယ်စင်နှင့်တူတာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်
ဒီလောက်ချောလွန်းတာဟု သူ့မှတ်ချက်ချမိ၏။

“ဦးဦးတို့ချစ်လား လမင်း”

“ချစ်တယ်”

“အဟွန်း...မင်း အဲဒီအပြောနဲ့ ညာစားမယ့်ကောင်ပဲ”

ထမင်းတစ်ပန်းထန် ကုန်တော့ လမင်း ထမင်းဝသွား၏။
လမင်း အရပ်တွေနှင့် ပြန်ဆော့နေမှ သူ့ထမင်းစားရသည်။ အမှန်ဆို
“လူ့ ဗြူထဲထွက်တာ သူ့ငယ်ချင်းများနှင့်တွေ့ပြီး လုပ်စရာရှိတာ
လုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ကလေးထိန်းဖြစ်နေတာကိုပဲ သူ
ကြည်နူးကျေနပ်နေ၏။

သူ ထမင်းစားပြီးချိန်မှာ လူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် တံခါး

ဖွင့်လိုက်တော့...

“ဟာ...မင်းလွင်”

“ဟုတ်ပါဗျာ...မနက်ထဲက မင်းပေါ်လာမလားလို့ စောင့်နေတာ နောက်ဆုံး ပေါ်မလာတာနဲ့ ငါလိုက်လာတာ၊ ဒီကောင်က”

မိန့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အရပ်များနှင့် ဆော့ကစားနေသော လမင်းကို မင်းလွင် အံ့ဩဟန်ဖြင့်မေး၏။

သူဖြိုးလိုက်ရင်း...

“ဒါ...ကိုကိုသားလေ”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ ဒီကောင်က လူချောပဲ၊ ဒါနဲ့ သူအမေကော”

“အလုပ်သွားတယ်”

“ဟင်...မင်းတို့က ဒီတိုက်ခန်းမှာ အတူတူနေတာလား”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး”

သူ ခပ်မြန်မြန်ငြင်းရင်း ကြယ်စင်ကို သတိရကာ ရင်ပါသွားရ၏။

“ကြယ်စင်တို့သားအမိက တခြားနေရာမှာ ငှားနေတယ်”

“ဒါဆို ဒီကောင်...”

“သူ့အမေအလုပ်သွားလို့ ငါခေါ်လာတာလေ၊ လာကွာဒါအကြောင်းတွေ ငါ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြမယ်”

မင်းလွင်ပခုံးကို ဖက်ကာ ခေါ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဆိုဖာသက်တီမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း အကြောင်းစုံလင်ကို သူဖိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောပြမိ၏။

သူ့စကားအဆုံးမှာတော့ မင်းလွင်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံဖင်။

“အေးကွာ...ငါတို့လည်း မင်းထွက်သွားကတည်းက မင်းအစ်ကိုနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားဗယ်၊ သူလက်ထပ်တယ် သတင်းကြားပေမယ့် တို့ကိုလည်း မဖိတ်ဖြစ်တော့ မရောက်ဘူးလေ၊ သူများတော့လည်း ငါ ခရီးလွန်နေတယ်၊ အင်း...မင်းပြောပုံအတိုင်းဆိုရင် မင်းခယ်မက မာနကြီးပုံပဲ၊ တကယ်တော့ သူလုပ်တာမှန်ပါတယ်၊ မင်းနဲ့သူက တစ်အိမ်တည်းနေရမယ်ဆိုတော့”

“ဟာ...ငါမနေပါဘူးလို့ ပြောသားပဲ၊ တကယ်ဆို ဒီတိုက်ခန်းကို အစကတည်းက ကိုကိုအတွက် ငါရည်ရွယ်ထားတာပဲ”

“အေး...ဒီလိုပဲ မင်းကိုကိုကလည်းမင်းအတွက် ဒီတိုက်

ခန်းကို ပေးခဲ့တာပဲမဟုတ်လား”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ...တကယ်ဆို ငါ့အတွက်က ဘာမှမလိုဘူး၊ အခု ကြယ်စင်တို့သားအမိ ဒုက္ခအတိရောက်နေပြီ၊ သူတို့ကို ငါကူညီချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြယ်စင်က လက်မခံတော့ ခက်တယ်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ...တစ်နေ့တော့ မင်းစေတနာ နားလည်လာမှာပေါ့လေ၊ဟိုမှာ ဟိုကောင်ကြီး အိပ်နေပြီ”

“အာ...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီကောင် ထမင်းစားပြီး စိုက်လေး သွားတာထင်တယ်”

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ခွေခွေလေးအိပ်နေသော လမင်းကို ကောက်ချီကာ သူ့အိပ်ခန်းထဲခေါ်ခဲ့၏။ထို့နောက် စောင်ပါးပါးအလေး ခြုံကာ အိပ်ခိုလိုက်သည်။

“အင်း...မင်းကြည့်ရတာ ကလေးအဖေနဲ့ တူနေပြီနေခဲ”

“ဟာ ...ဒီကောင်”

သူ့လက်သီးနှင့် ထိုးမည်ရွယ်တော့ မင်းလွင် အော်ရယ် ကာ ထွက်ပြေး၏။

“ဟာ...မင်းလွင် တိုးတိုး တိုးတိုး၊ ရှူး သားသားနိုး

ပွားလိမ့်မယ်”

နှုတ်ခမ်းမှာ လက်ညှိုးတွေတော့ကာ သူ့တားပုံကြောင့် မင်းလွင် ပရိုးနှစ်ဖက် ဆတ်ခနဲတွန့်လိုက်တော့သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးကို ညင်သာစွာ ခေါက်လိုက်ပြီး မကြာမီ အခန်း
တံခါးပွင့်လာ၏။

“သာ”

“မေမေ”

လမင်းလေး အိပ်ရာနိုးတာနှင့် သူ့ရေချိုးပေးလိုက်၏။
ထို့နောက် နားနို့ဝယ်တိုက်ကာ မုန့်ကျွေးပြီး လေးနာရီထိုးတာနှင့်
သူ့မဆီရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

အလုပ်က ခုမှရောက်ဟန်တူသော သူမမှာ မျက်နှာလေး
ပေါ်မှာ သနပ်ခါးမှုန့်မှုန့်ကျန်လျက်ရှိသည့်တိုင်း အလှမပျက်ပေ။
အိမ်နေရင်း ပန်းနုရောင်လက်ပြတ်အင်္ကျီလေးကို တစ်ပတ်ခွမ်း
ပါတီတိပန်းရောင်လေးဖြင့် တွဲဝတ်ထားကာ ဆံပင်များကို

လက်ကိုင်ပဝါအဖြူနှင့် အနီစပ်ကြားလေးဖြင့် အရင်းမှ ခပ်လျော့
လျော့စည်းထား၏။

သူ့လက်ထဲမှာ ချီထားသောသားကို တွေ့လိုက်တာနှင့်
သူမမျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွားကာ လှမ်းယူချီ၏။

“ကျေးဇူးကပ်ပါတယ်ရှင်၊ သားကို ခုလိုလိုက်ပို့တာ”

သူ့ကို အိမ်ထဲဖိတ်ခေါ်မည့်ဟန် မရှိသော မိန်းကလေးကို
စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ ဒီကားမျိုး မပြောသင့်ဘူးလို့
ထင်ပါတယ် ကြယ်စင်”

ဒုကိယအကြိမ်မြောက် သူ့ထိုစကားကိုဆိုတော့ သူမ
မျက်လွှာချ၏။

“ဒါ လမင်းရဲ့ ကစားစရာတွေပါ”

“အို...အများကြီးပဲ”

သူတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော်ရဲ့ ဓေတနာနဲ့စာရင် နည်းပါသေးတယ်
ကြယ်စင်”

သူမ မျက်လွှာပင့်ကြည့်၏။

မူးညံ့လှပတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကြောင့် သူ့ရင်ထဲ သိမ်မန့်ဖြစ်
သွား၏။

“သူ ထမင်းကောင်းကောင်းစားရဲ့လား”

“စားပါတယ် ကြယ်စင်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ခွဲတာပါ”

“ဟုတ်လား သား”

ကြယ်စင်မေးတော့ သားက ဘာညာမသိဘဲ ခေါင်းညှိတ်
၏။

“သားသား နေ့လယ်က ထမင်းဘာနဲ့စားလဲကွ”

“ကြက်သားနဲ့”

လမင်းအဖြေကြောင့် သူမမျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ ညှိုးသွားသလို
ပင်။

“ကျွန်တော် နေ့လယ်က ထမင်းချိုင့်ခွဲ မှာစားလိုက်
တယ်လေ၊ လမင်းကို ထမင်းဆီဆစ်မီး ကြက်သားကြော်လေးနဲ့
ကျွေးတာကို ဒီကောင်သဘောကျနေတာ”

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မ
လည်း သားလေးကို အသားငါးလေးနဲ့ ကျွေးချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကြယ်စင်ရဲ့

အခက်အခဲကို ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှကူညီပါရစေလို့”

“အို...ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ လုံးဝလက်ခံနိုင်ဘူး၊ သား အတွက် ကျွန်မဘာသာပဲ ကြိုးစားမယ်”

ထိုစကားကြောင့် သူ ဒေါသဖြစ်သွားရ၏။

“ကျွန်တော်ဟာ လမင်းရဲ့ဦးလေးဆိုတာ သတိရပါဦး ကြယ်စင်”

“ဒါကတော့ ရှင့်ဘက်က ဆက်နွယ်မှုအပိုင်းပဲ၊ ကျွန်မ အနေနဲ့ပြောရရင် ရှင်သာ ကျွန်မသားနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးနေရင်”

“ဘာဗျ...ကျွန်တော်က လမင်းနဲ့ အဝေးဆုံးမှာ နေရမယ် ဟုတ်လား”

သူမ မဲ့ခဲနဲ့ပြုံးကာ ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမိန်းလိုက်၏။

“မနေနိုင်ဘူး ကြယ်စင်၊ မနေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ တူအရီးနှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား ခွဲဖို့မကြိုးစားပါနဲ့”

သူစိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောပြီးနောက် သူမရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့် ထွက်ခဲ့၏။ ရုပ်လေးလှသလောက် နူးညံ့ညင်သာမှု အပြည့်ရှိနိုင် သော ဒီမိန်းကလေးက သူ့အပေါ် ဘာကြောင့် စိမ်းမာတင်းနေသလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားမရ။

သူ အိမ်သို့မပြန်သေးဘဲ မြို့ထဲထွက်ခဲ့သည်။ စားသောက် ဆိုင်သို့ ရောက်ချိန်မှာ...

“ဟယ်...သူ...နေခဲ”

“ဪ...ကေခိုင်”

ကျောင်းတန်းက ထွဲခဲ့သော မိန်းမလှလေးကြောင့် သူစိတ် တွေ့ အရင်ဘဝကဲ့သို့ ပြန်ရောက်သွားသလိုလို...

သူမက အနတ်ရောင်ကိုယ်ကြပ်ဂါဝန်ဖြင့် မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်ရောင်စုံဖြင့် ခေတ်ဆန်စွာ လှပနေသည်။

“ကြည့်ခမ်း...ယူသင်္ဘောလိုက်သွားတယ်ဆို၊ ဘယ်တုန်း က ပြန်ရောက်တာလဲ”

သူ့ကို တရုတ်တန်းနှုတ်ဆက်လျက် ကေခိုင် သူ့စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်၏။

“ကိုယ်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး ကေခိုင်”

“ဟင်...ယူက ကေခိုင်တို့ကိုတောင် နှုတ်မဆက်ဘဲ လိုက်သွားတာကိုး၊ ခုတောင် ကေခိုင်ခေါ်လို့ မဟုတ်ရင် ယူက မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ဦးမှာ မဟုတ်လား”

နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းလေးကို စူကာ ရန်ထောင်နေသော

ကေခိုင်နေရာမှာ ကြယ်စင်ကို မြင်မိသည်။

ဟင်အင်း...

တခြားစီ...

ကြယ်စင်သည် ကလေးတစ်ယောက်အမေ ချိုဆေမယ့်
ကုမ္ဘေသိက္ခာအပြည့်ရှိလွန်း၏။ သူလိုလူအပေါ်တောင် ရင်းနှီးစွာ
မဆက်ဆံ။

ဘာကြောင့်များ...သူ ကြယ်စင်ကို သတိရဦးတာပါလိမ့်။
ဟကယ်ဆို ကေခိုင်လို မိန်းကလေးမျိုးနှင့် တွေ့ချိန်မှာ အားလုံးကို
မေ့လိုက်ရုံသာ။

ထို့ကြောင့် ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲတွန့်ကာ ပြူးလိုက်
ရင်း...

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ...ကေခိုင်က သိပ်လှတော့ ကိုယ်
မမှတ်မိတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အမယ်...ယူကမု ခန့်ပြီး ပိုချောလာတာနော် ကေခိုင်တို့
မြှောက်မနေနဲ့”

သို့သော် ကေခိုင်နှုတ်ခမ်းမှာ ကျေနပ်ပြီးကို သူတွေ့နေရ
၏။

“မမြောက်ပါဘူး ကေခိုင်ရယ်၊ ကိုယ်က ဘယ်လိုလူစား
လဲဆိုတာ ကေခိုင်သိပါတယ်”

“ဟင်း...သိပါတယ်နော်၊ ကဲ ပြောပါဦး၊ ယူ
အိမ်ထောင်ကျပြီလား”

သူပြုံး၍ ပြည့်ညှင်းစွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“တကယ်”

ကေခိုင်မျက်ဝန်းများ အရောင်လက်သွားလျက် သူ့ကို
စူးစိုက်ကြည့်သည်။ သူပြန်စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကေခိုင်ကော”

“အဟင်း...ကေခိုင်လည်း ယူလိုပါပဲ”

“ဟုတ်လို့လားကွာ...ဒီလောက်လှတဲ့ ကေခိုင်က”

“အို...သွားစမ်းပါ၊ ယူတောင် ကေခိုင်ကို ထားခဲ့ပြီး
တော့”

ကေခိုင် မျက်စောင်းအောက်မှာ တော်ရုံယောက်ျား
တစ်ယောက်ဆိုလျှင်တော့ ပြာကျသွားနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူက
မိုးနေခလေ။

“ဒါနဲ့ ကေခိုင်က ဒီဆိုင်မှာ”

“မန်နေဂျာလော၊ ဒါ...ကေခိုင်ရှယ်ထာထည့်ထားတဲ့ ဆိုင်ပေါ့”

“ဪ”

“ကဲ...ယူ ကြိုက်တာစား၊ သောက်၊ ကေခိုင်ဒကာခံ မယ် ဟုတ်လား”

“သင့်ခံယူ”

ကြယ်စင်၏ တင်းမာသော ဆင်နွေးမှုများကြောင့် စိတ် လေနေသော သူက ဘာမှမစဉ်းစား ဘိယာသုံးလုံးနှင့် ကြွက်ခြောက် ကြော်မှာကာ မိမိခံသောက်ရင်း ကောင်တာဆောက်မှာထိုင်နေသော ကေခိုင်အလှကို မိမိခံကြည့်နေလိုက်၏။

ဒါပေမယ့် သူ့မျက်ဝန်းထဲ မြင်နေတာက ကြယ်စင်။
ဟင်း...ခက်ပါလား ကြယ်စင်ရယ်။

“ဟိ...ဟိ”

အပြာရောင်နုနု လက်ပြတ်ဝန်းဆက်လေးဖြင့် ဆံပင်များကို ဖြန့်ချထားလျက် အဝေးကကြည့်လျှင်ပင် လှပနုနယ်လွန်းသော သူမနှင့် ချစ်စရာ လမင်း။

သူကားဟွန်းသံကြောင့် သူမ လမ်းဘေးဆင်းလျှောက်၏။ သူတစ်ချက်ပြေးလိုက်ရင်း ကားကို သူမတို့မှား ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကြယ်စင်”

“ဟင်...ရှင်”

“ဦးဦး”

ကားပေါ်မှဆင်းလာသော သူ့ကို လမင်း မှတ်မိသွားကာ ပြုံးရယ်ပြသည်။ သူ့ကိုတွေ့တော့မှ သူမ၏ ကြည်လင်နေသော ပျက်နှာလေး တည်သွားတာကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

“လာပါဦး သားသား”

အဖြူရောင်စပျိုရှပ်လေးပေါ်မှာ ကွင်းကြီးသိုင်း ငှင်းဘောင်းဘီနက်ပြာလေးဖြင့် ချစ်စရာကောင်းသော လမင်းက သူ့ခေါ်တော့ ချက်ချင်းလာ၏။

“ကိုယ်မေးနေတယ်လေ ကြယ်စင်၊ ဘယ်သွားကြမလို့သဲ”

သည်တော့မှ သူမက မဖြေချင်ဖြေချင်ဟန်လေးဖြင့် ဘိုးတိုးပြော၏။

“သားကပူဆာလို့ တိရစ္ဆာန်ရုံလိုက်ပို့မလို့”

“ဪ...ဒါဆို ကားပေါ်တက်လေ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဆို...ဟင့်အင်း”

သူမငြင်းတော့ သူမျက်နှာ ထွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ သူ့ဘာပဲပြောပြော သူမဟာ ငြင်းနေမယ်ဆိုတာ သိသည်ရှိ လမင်းကိုပဲ မေးလိုက်ရ၏။

“သားသား ကားစီးမလား”

“စီးမယ်...ဝူး စီးမယ်”

“အဟွန်း...မင်းကတော့ တကယ်လူလည်ပဲကွာ၊ သားစီးချင်တာ စီးရမှာပေါ့၊ ဒီမှာ ကြယ်စင်၊ တကယ်ဆို ကျွန်တော်နဲ့ ကြယ်စင်ဟာ ဆွေမျိုးတွေပါ။ ကျွန်တော်ဒီလောက် အကူအညီပေးတာကို လက်ခံသင့်ပါတယ်ဗျာ”

သူမနေရာမှာ တခြားမိန်းကလေးသာဆိုလျှင် သူ့ဒီလောက်ခေါ်စရာ လိုမည်မထင်။

“ကျွန်မတို့ ဘတ်စ်ကားစီးနေကျပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီအကူတို့ကို ကျွန်မ မဖြုတ်ချင်ဘူး”

“ကြယ်စင်ရယ်”

သူ့စိတ်ထောင်းစွာ ညည်းငြူရင်း သူမမျက်နှာလေးကို သားမေးခိုက်ကြည့်မိ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမရှေ့မှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးမှ မရှိအောင် ကားဆီးပေးချင်ပါသည်။ သို့သော် သူ့မှာ ထိုသို့အခွင့်အရေးမရှိ။

“ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေမျိုးမှာတော့ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါရအေ ကြယ်စင်၊ ပြီးတော့ သားသားကလည်း ကားစီးချင်နေတယ်၊ အမှန်ပြောရရင် ဒီကား သင်္ဘောကချတာ မကြာသေးပါဘူး၊ အခုဒီကိုလာတာလည်း လမင်းကို ကားပတ်စီးရအောင် လာ

ခေါ်တာပါ”

သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး သားကိုကြည့်၏။

“ဒါဆိုလည်း သားကို ရှင်ခေါ်သွားလေ၊ ကျွန်မတော့
နေခဲ့မယ်”

“မဟုတ်တာ ကြယ်စင်ရယ်၊ ကလေးက ကြယ်စင်နဲ့အတူ
သွားရမှာမို့ ပျော်နေတာကို၊ ဟုတ်တယ်နော်သား”

“မေမေလိုက်ခဲ့...မေမေလိုက်”

သားကို ကားပေါ်တင်ပေးတားတာကြောင့် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့်
သားက အော်ဟစ်နေ၏။

“လာပါ ကြယ်စင်ရယ်”

သူ ရှေ့ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“အို...ကျွန်မ နောက်ခန်းမှာပဲထိုင်မယ်”

“အင်း...အင်း ကြယ်စင်သေသော”

သူမလိုက်မည်ဆိုတာကြောင့် သူဝမ်းသာစွာပင် နောက်
ခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်၏။

လမင်းလေးက သူမလိုက်လာတာကို အထူးဝမ်းသာပျော်
ပင်။ သူမ ကားထဲရောက်တာနှင့် သူ ကားတံခါးပိတ်ပေးလိုက်

ပါ။ ထို့နောက် သူကားခေါင်းမှ ကွေ့ပတ်ကာ မောင်းသူနေရာ
ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ လမင်းက သူ့ဘေးမှာ...

“တိရစ္ဆာန်ရုံကို အရင်တန်းသွားမလား ကြယ်စင်”

“အင်း”

သူ ကားကို တိရစ္ဆာန်ရုံသို့ ဦးတည်လိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာ
ဟော့သားအမိနှင့် သွားရသည့်အတွက် ပျော်နေမိ၏။

“သားသား ပျော်လားကွ”

“ဟုတ်တဲ့”

လမင်းက သူ့ကားမောင်းတာကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်
သည်။

“သားသား ကားမောင်းမလား”

“ဟော့”

“ဟော့...ဟော့ သားက တကယ့်ကောင်ပဲ၊အင်း အင်း
င်းရမယ်၊ ခြံကျွန်းသာမှာ မင်းမောင်းလို့ရတဲ့ကား ရှိတယ်”

သူနှင့်လမင်း စကားပြောလာပေမယ့် သူမကတော့ အပြင်
ကို ခြေကြည့်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာ၏။

လမင်းနှင့် စကားပြောနေရင်းမှ သူမအလှကို မကြာခဏ

ခိုးကြည့်မိသည်။ ဘယ်လိုနေနေသိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးပါး။

ကိုကိုလိုလူတစ်ယောက်က ဒီလိုချောဆောလှပတဲ့ မိန်းကလေးကို ရှာယူလက်ထပ်နိုင်တာ ချီးကျူးစရာပါ။ ဘာလဘိဝံတိလက်စားမှ ဝတ်မထားပေမယ့် သူမအလှက သပ်ဖြည့်စရာမလိုအောင် ပြည့်နေ၏။

တိရစ္ဆာန်ရုံရောက်တော့ မိသားစုတွေပြည့်နေသည်။ သူလမင်းကိုချီကာ လက်မှတ်ရုံပေါက်မှ ဦးဆောင်ဝင်ခဲ့သည်။

“လူကြီးနှစ်ယောက်”

တူသင့်သော ပိုက်ဆံကိုထုတ်ဖေးရင်း သူပြောလိုက်၏။

“ကြယ်စင်...ဘယ်ဘက်က စကြည့်မလဲ”

“ရှင်ကောင်းမယ်ထင်တဲ့ နေရာသာ အရင်သွားပါ အဓိက သားကြည့်ဖို့ပါ”

“အိုကေ”

သူ လမင်းကိုချီကာ တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံ လိုက်ပြသည်။ သခင်လေးတွေနေရာရောက်တော့ လမင်းလေးက မကြောက်မလန့်ဘဲ ရှိသလောက် ကျားကြီးကိုပြတော့ လမင်းက လူကိုခွတ်အောင်းဖက်တွယ်ထား၏။

“ဟာ...နေခ”

“ဟင်...စင်ဦး”

“ကြည့်စမ်း...ခင်း သယ်တုန်းက မိန်းမယူလိုက်တာလဲကွ၊ မယားချော သားချောနဲ့”

“ဟာ”

“အို”

မဆင်မခြင် ဇင်ဦးစကားကြောင့် သူ ကြယ်စင်ကို အားနာသွားရသည်။

“ဟိတ်ကောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဒါ”

“အမယ်...လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဆင်တစ်ကောင်လုံးကြီးတွေတာတောင်မှ ဆိတ်လေးပါလို့ ပြောဦးမလို့လား၊ ဟဲ...ဟဲ ဒါမျိုးတော့ မရဘူးနော်၊ ငါ့ကို ဆင်ပလိုင်းသပ်သပ်လုပ်ရမယ်”

“ဟာ...ဒီကောင်”

သူ ဇင်ဦးပါးစပ်ကြီးကို ခွတ်ဆွဲပိတ်ကာ တစ်ဖက်သို့ ကြိမ်ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ ကြယ်စင်ချက်နာကို သူမကြည့်ရတော့။

“မင်း...ခင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ ဇင်ဦး၊ အဲဒါ...”

သူ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြလိုက်တော့ ဇင်ဦး ငြိမ်ကျသွား

သည်။ သို့သော် သူ့စကားဆုံးတာနှင့်...

“ဒါဆိုလည်း ဘာထူးလဲကွာ မင်းအစ်ကိုဆုံးတာလည်း ဒါစိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းအစ်ကိုမရှိတော့ဘဲ ဒီလောက် ငယ်ရွယ်နုနယ်ချောမောတဲ့ သားအမိကို မင်းပဲ ဆက်လက်တာဝန် သူ့စောင့်ရှောက်သင့်ပါတယ်”

“ဟာ...ဒီကောင် ပြောရင်းဆိုရင်း”

“ဪ...ငါအတည်ပြောတာကွ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို မင်း ခွယ်မချောချောလေး သူများလက်ထဲပါသွားရင် မင်းရဲ့တစ်ဦးတည်း သော တူတော်မောင်ဟာ ဘယ်လိုမျိုးရိုးက လာမှန်းမသိတဲ့ ပထွေး သက်ထဲရောက်သွားမယ်နော်”

“အွန်”

ထိုစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ဆောင့်ခုန်သွားကာ တစ်စုံ တစ်ရာအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားရ၏။

ဟုတ်တယ်...ဇင်ဦးတွေးသလို ငါဘာကြောင့် မ...ဘေး ဒါရတာပါလိမ့်။

ကြယ်စင်သည် ငယ်ရွယ်နုနယ်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦးမို့ သူမကိုကြိုက်ချင်သူတွေ မနည်း။ တစ်ချိန်မှာ

အိမ်ထောင်ပြုသွားခဲ့လျှင် လမင်းဟာ ပထွေးလက်ထဲမှာ...

အို...ဒါမဖြစ်ရဘူး။

အတွေးနှင့်ပင် သူ့ရင်ထဲ ပူလောင်သွားရ၏။

သူ လမင်းကို သားတစ်ယောက်လို ချစ်နေမိပါပြီ။

ကိုကိုရဲ့ တစ်ဦးဟည်းသောမျိုးဆက်ကို တခြားသူစိမ်းလက်ထဲ ထည့်လိုက်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ဟင်အင်း...လောကမှာ သူ့လောက် အသုံးမကျတဲ့ညီမျိုး ရှိမှာမဟုတ်ပေ။

“အေးကွာ...မင်းတွေးသလို ငါတစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့ဘူး”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ အချိန်မဆွဲသင့်တာကို ဆွဲမနေနဲ့၊ မင်းနဲ့ အဲဒီကြယ်စင်ဆိုတာလည်း အင်မတန်လိုက်တာပဲ၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ နောက်ကျနေရင် ငတ်သွားမယ်၊ ကိင်္ဂောင့်၊ ဒါပဲ ငါသတိပေးလိုက်မယ်၊ သွားပြီ”

သူ့ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်ကာ ဇင်ဦး ထွက်သွားသည်။

သူ့စဉ်းစားရင်း ကြယ်စင်တို့သားအမိဆီ ပြန်ရောက်သွား၏။ ကြယ်စင်က သားကိုချီကာ မျောက်လေးတွေကို ပြနေသည်။

သူ့မမျက်နှာ ပကတိကြည်လင်နေတာမို့ စောစောက

ဘာမှမပြတ်ထားတဲ့ဟန်။

“ကြယ်စင်”

သူ့အနားကပ်ကာ တိုးတိုးခေါ်တော့ သူ့မမြည်းညှင်းစွာ လှည့်ကြည့်၏။ သူ့မျက်လုံးနှင့်ဆုံတော့ သူ့မမျက်နှာလေး နီသွား သယောင်။

“သားကို ကိုယ့်ပေး ကြယ်စင်၊ ကြယ်စင် ညောင်းနေလိမ့် မယ်၊ လာ သား”

လမင်းက သူ့ခေါ်တော့ အလွယ်တကူပဲ လိုက်လာ၏။ အရေးထဲ ဓာတ်ပုံသမားတစ်ယောက်ကလာကာ...

“အစ်ကိုတို့မိသားစု ဓာတ်ပုံရိုက်ဦးမလားဆင်ဈ၊ အမှတ် တရပေါ့ခင်ဗျာ”

သူ ကြယ်စင်ကိုလှမ်းကြည့်တော့ နှုတ်နှာတစ်ဖက်လွှဲနေ ၏။ သူ့သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“မရိုက်တော့ပါဘူးကွာ”

“ဟာ...အစ်ကိုရယ် မိသားစုလေးဆုံတုန်း ရိုက်ပါဦး။ သားလေးလည်း ရိုက်ပေးပါဦး”

“ကဲ...ကဲ သားသားကို တစ်ယောက်တည်း ရိုက်ပေး

လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို...ကျွန်းပတ် လှလှလေးရိုက်ပေးပါ မယ်”

သားသားတစ်ယောက်တည်းကို နောက်ခံရှုခင်းအမျိုးမျိုး ခြောင်းကပ် ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးလိုက်၏။ သားက ရယ်မောဟာကြောင့် ဓာတ်ပုံထဲမှာ ချစ်စရာကောင်းမှာပါ။

“မိလားစုပုံလေး ရိုက်ပါဦးအစ်ကို”

သားသားကို ရိုက်ပြီးလေမယ် ဓာတ်ပုံသမားက လျှာရှည် နေသည်။ ကြယ်စင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မလှမ်းမကမ်းမှာ...

“ဝေမေ သားသားနဲ့ ပါတ်ပုံရိုက်မယ်”

လမင်းလေးကို သူ ကျေးဇူးတင်သွားရသည်။

“အို...သားသားပါရိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း မေမေနဲ့ရိုက်မယ်”

“ဟုတ်ပါကယ်အစ်မရယ်...ကလေးစိတ်ချမ်းသာ အောင် လက်ခံလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြယ်စင်၊ အမှတ်တရဆုံတုန်း ရိုက် လိုက်ပါ”

သူကပါ တိုက်တွန်းတာကြောင့် ကြယ်စင် ဝင်အရိုက်ခံ
၏။ သို့သော် ချစ်စရာကောင်းသော လမင်းက...

“ဦးဦးလာလေ” ဟု ခေါ်တာကြောင့် သူ ဝမ်းသာသွား
ရသည်။

သို့သော် ကြယ်စင် မကြိုက်မည်စိုးတာကြောင့် ခေါင်းတို
အသာခါယမ်းကာ...

“နေပါစေကွာ... သားသားနဲ့ မေမေပဲရိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း ဦးဦးနဲ့ရိုက်မယ်”

“ကဲပါ အစ်ကိုလေးရယ်၊ စိတ်မထောင်းအောင် သွား
လိုက်ပါ”

ကြယ်စင်မျက်နှာကို ကြည့်တော့ ဗကတို့ငြိမ့်သက်၍
ရှိနေ တာကြောင့် သူဝင်ရိုက်လိုက်၏။ လမင်းလေးကအလယ်မှာ၊
သား တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သူ့ ကြယ်စင်။ မထင်မှတ်ဘဲ
မိသားစု ဓာတ်ပုံလေးဖြစ်သွားတာကဲ့သို့ သူကျေနပ်နေရ၏။

ဓာတ်ပုံတွေရတော့ သူထင်တဲ့အတိုင်း အလွန်လှပလိုက်
ဖက်သော မိသားစုလေးဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

“တူနဲ့တော် ကျောက်ကုန်းဘက်မှာ တစ်ထပ်တိုက်လေး
တစ်လုံး တွေ့ထားတယ်ကြယ်စင်”

တိုရဏ္ဍန်ရုံကအပြန် စားသောက်ဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာဝင်
စား၏။ ကြယ်စင်က မစားပါဘူးငြင်းနေပေမယ့် လမင်းက ဗိုက်အာ
ပြီဆိုတာကြောင့် ကြယ်စင်မတတ်နိုင်တော့။

အဲယားကွန်းတက်သားသော သီးသီး အေးအေးခန်းမှာ သူတို့
သုံးယောက် မိသားစုလေးသဖွယ် ရှိနေသည်။

“ကြယ်စင် ကြိုက်တာမှာနေ”

သူ ကရုတစိုက်ပြောပေမယ့် သူမ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ရှင်ကြိုက်တာမှာပါ”

“ဒါဆို ထမင်းကြော်နဲ့ ဘဲကင် ကြိုက်ချင်စပ်၊ အစိမ်း
ကြော်၊ ဝက်နံ့ကင်နဲ့ ဆယ့်နှစ်မျိုးဟင်းချို မှာလိုက်မယ်”

“အို...ဟင်းတွေ ဒီလောက်အများကြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”
သူပြုံး၍...

“ကြယ်စင်တို့ စားစေချင်လို့”
နောက်ထပ် သူမ ဘာမှမပြောခင် ယုံဟင်းလျှာတွေ
အတိုင်း မှာလိုက်၏။ ထမင်းမစားခင် သူမတို့အတွက် အချိုရည်
ဗူးများကို မှာပေးသည်။

“သားသား ဘာစားမလဲ”

ဟု သူမေးတော့ လမင်းက ခေါ်တံဆွဲကြော်စားမယ်
ပြောတာကြောင့် သူထပ်မှာလိုက်သည်။

“အို...ကလေးကို ဘာလို့အလို့လိုက်တာလဲ၊ ဟင်းတွေ
မှာထားတာလည်း အများကြီးကို”

“ဘာဖြစ်လဲ ကြယ်စင်ရယ်၊ သားသားကို အလို့လိုက်မယ့်
သူဟာ ကြယ်စင်နဲ့ ကျွန်တော်ပဲရှိတာ သူ စိတ်ချမ်းသာပါစေ”

သည်တော့ ကြယ်စင်ဘာမှမပြောဘဲ မျက်သွားလေးခု
ကာ သက်ပြင်းချလေသည်။ အစားအသောက်တွေရလာတော့ သူ့က
ကြယ်စင်နှင့်လမင်း ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု

ခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အို...နေပါစေ ကျွန်မဘာသာစားပါ့မယ်”

ကြယ်စင်သည် သူနဲ့ရင်းနှီးမှာကို ကြောက်၍လားမသိ၊
သူဘာလုပ်လုပ် ဟန့်တားကတ်၏။

“ကျွန်တော်က ကြယ်စင် စားစေချင်လို့ပါ”

“ကျွန်မ ယင်းတွေအများကြီးနဲ့ မစားတတ်ဘူး”

ဧပြီ... ကြယ်စင်ရယ်ဟုသာ စိတ်ထဲမှာ သနားကရုဏာ
ဖြင့် ညည်းထွားမိရ၏။ ကိုကိုဆုံးပြီးနောက် စားဝတ်နေရေးအတွက်
ကြယ်စင်ဘယ်လောက် ရုန်းကန်ရတယ်ဆိုတာ သိနေသည်မို့ စိတ်
ထောင်းဖြစ်ရပါ၏။ သည်ကြားထဲ သူ့အကူအညီကို ကြယ်စင်
လက်မခံတော့ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကြုံတုန်း ကြယ်စင်
ကို ခြံ့စုနေခြင်းပင်။

စားသောက်ပြီးချိန်မှာ ထိုစကားကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။
ကြယ်စင်က ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေတာကြောင့် သူ့ဆက်ပြောရ၏။

“အဲဒီတိုက်ကို ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်တော် ငွေချေမယ်
ကြယ်စင်”

“ဪ...ကောင်းပါတယ်”

‘တည်ငြိမ်အေးစက်လွန်းသော သူမအပြုအမူတို့ အားရေပါ။

“ကိုယ်ပြောချင်တာက အဲဒီတိုက်ကို ကြယ်စင်တို့အတွက် ဝယ်ပေးတာပဲ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ကြယ်စင်၊ ကြယ်စင် ခုနေရာတိုက်ခန်း ဟာ လူတန်းစားအလွှာစုံတော့ သိပ်မထောင်းဘူး။ ဗြိတိန်နိုင်ငံ ကြယ်စင်အနေနဲ့ ကိုယ်ဝယ်တဲ့တိုက်မှာ ပြောင်းချဖို့ပြောချင်တယ်”

“အို...ဟင့်အင်း ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး အခုနေတဲ့ တိုက်ခန်းလည်း ကျွန်မအတွက် အဆင်ပြေတာပဲ။ ရှင်ပြောသလို လူတန်းစားစုံတယ်ဆိုတာလည်း သူ့နေရာနဲ့သူပေါ့”

သူ ခေါင်းခါယမ်းရင်း ခေါင်းမာသော သူမကို စူးစိုက် ကြည့်လိုက်၏။

“အဲဒီတိုက်မှာ ကိုယ်နေမယ်လို့ ခင်းကထင်နေသလား၊ ကိုယ်မနေဘူး၊ ကြယ်စင်တို့သားအမိပဲ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ်ပေးပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်အစီအစဉ်ကို ကျွန်မ

လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဟင်း...ခက်ပါလား၊ ဒါဆို ကိုယ်ပဲ အဲဒီတိုက်မှာ ပြောင်းနေမယ်၊ ကြယ်စင်တို့သားအမိ ကိုယ့်တိုက်ခန်းပြောင်းနေ”

“အို...အစထဲက ဒီတိုက်ခန်းမှာ မနေချင်လို့ ကျွန်မ ပြောင်းလာတာပဲ”

သူဘာပြောပြော လက်မခံသော ကြယ်စင်ကြောင့် စိတ် ပုပ်သွားရ၏။ လူပုံစံက နွဲ့နှောင်းသလောက် ခေါင်းမာသော သူမ သို့ ရိုက်သာပစ်ချင်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ကူညီသမျှကို ငြင်းရတာလဲ ကြယ်စင်၊ သိုယ်တို့က ဆွေမျိုးတွေမဟုတ်လား”

“ဒါ ကိုတိုရိုတုန်းက ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန် ပြောတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ သူစိမ်းပဲမဟုတ်လား”

“ကျွတ်...မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြား ပြော ကိုယ်ကူညီသမျှ မင်းအတွက်မဟုတ်တောင် လမင်းအတွက် လက်ခံသင့်တယ်”

သူမက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။

“လမင်းအတွက်ဆိုရင် သူ့ကြီးလာမှ သူလက်ခံရင် ရှင်

ပေးနိုင်ပါတယ်။ ခုတော့ လမင်းဟာ ကျွန်ခရီးအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာမို့ ရှင်ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ...ဒါဆိုလည်း မင်းသဘောပေါ့၊ ဩ... တစ်ခုတော့ မင်းကိုပြောရဦးမယ်။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ မင်းအလုပ်သွားရင် လမင်းကို ကိုယ်ထိန်းပေးမယ်”

“အို...မဟုတ်တာ၊ သူ့ဘာသာ ကျောင်းမှာနေပါစေ၊ ရှင်အလုပ်ပျက်နေလိမ့်မယ်”

သူခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မှန်တာပြောရရင် ကိုယ်ဒီမှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူး၊ နောက်တစ်ခါ သင်္ဘောတက်ဖို့ကိုပဲ ငှင်းပွင့်နဲ့စောင့်ပေးမှာ၊ လမင်းလေးကို ကျောင်းလားဖို့က ငယ်ပါပေးတယ်။ ကိုယ်အနေတုအချိန်တွေ သူနဲ့အတူနေပါရစေ”

“ရှင်က ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“အနည်းဆုံး ခြောက်လပျော်ကြယ်စင်”

“ကောင်းပြီလေ...ဒီတစ်ခုကိုတော့ ရှင်ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျော့ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် သားကို သိပ်အလိုမလိုက်အောင် ဘူး”

“စိတ်ချပါ ကြယ်စင်”

လမင်းနှင့် အတူနေဖို့ ကြယ်စင် ခွင့်ပြုတာကိုပင် သူဝမ်းသာသွားရ၏။ ကိုကိုကိုယ်စား လမင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ရှောက်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ဟင်”

“ဘာလဲကွ နေခ”

သည်နေ့တော့ မင်းလွင်ရှိရာ မြို့ထဲသို့ သူရောက်လာ၏။
သည်အချိန်မှာပဲ မမွှော်လင့်ဘဲ ကြယ်စင်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းပါ။
သူတွေ့လိုက်ရတာက ကြယ်စင်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။
ကြယ်စင်ဘေးမှာ အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်
ဖြင့်ဖြင့်နှင့် ချောမောသော လူတစ်ယောက်ပင်။

ကြယ်စင်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တွေ့လိုက်ရတော့
သူ့ရင်ထဲ စိုးရိမ်ဖွယ်ကောင်းသွားသည်။ ကြယ်စင် သူ့ကိုလက်မခံတာ
ပါကြောင့်များလား။ ကြယ်စင်ကတော့ သူ့ကိုမမြင်ပါ။

“ခဏနေဦး- မင်းလွင်”

သူ ရုတ်တရက် သူမဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

သို့သော် သူ မရောက်ခင်မှာပဲ နစာစောကအမျိုးသား ဖွင့်ပေးသော ကားတံခါးမှာ ကြယ်စင် အထဲဝင်သွားသည်။ သူ့အနားရောက်တော့ သူမတို့ကားလေး ထွက်သွားပြီ။

“တောက်”

သူ ပြင်းထန်စွာတောက်ခေါက်လိုက်တော့ မင်းလွင် အနားရောက်လာ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ နေခ၊စောစောက ကားပေါ်တက်သွားတာ မင်းအမျိုးသမီးလား”

သူ အံ့ကြိတ်ကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး...ငါ့အစ်ကိုမိန်းမ”

“ဟင်...အတော်လှတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ၊ ဒါဆို သူ့ဘေးက လူက”

“ငါလည်းမသိဘူး...ကိုကိုခရီးတဲ့နောက် သူတို့သားအမိကို ငါအတတ်နိုင်ဆုံးကူညီဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့လက်မခံဘူး”

“အဲဒါ ဟိုအမျိုးသားကြောင့်လား”

“ငါ မပြောတတ်ဘူးကွာ၊ ရုတ်တရက် သူ့ကို ဒီလိုစုံတဲ့

ခြင်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲပူသွားတာပဲ”

“ဪ”

ထို့နောက် မင်းလွင်က သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြင့် စိုက်

ကြည့်၏။

“နေခ...မင်း အချစ်ကိုတွေ့ပြီထင်တယ်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ...မိန်းမဆွေပတ်သက်ပြီး မင်းဘယ်ကုန်းက ဒီလိုဖြစ်ဘူးလို့လဲ၊ မင်းရင်ထဲ နှိုးရိမ်တာ၊ ပူပန်တာက အချစ်ကြောင့်ပဲ”

“ဟာ...ဒီကောင် အရေးထဲ ဘာတွေ့လျှောက်ပြောနေကာလ”

မင်းလွင်က စွပ်စွဲတော့လည်း ဝန်ခံရဉာ သူ့ရှက်နေ၏။ ပြီးတော့ ကြယ်စင်တို့သားအမိအပေါ် သူ ရိုးရိုးသာ စေတနာထားကာဟု ယုံကြည်မိသည်။

မျက်နှာရဲရဲဖြင့်၊ ငြင်းဆန်ရန်အားမရှိသော သူ့ပခုံးကို မင်းလွင် ဖွဖွပုတ်သည်။

“လာကွာ...ဒီအကြောင်းတွေ ခိုင်ထဲရောက်မှ အေးအေး

ဆေးဆေးပြောမယ်**

မင်းလွင်က မြို့ထဲမှာ ကော်ဖီဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ပြင်နေ၏။ သူ့ကို လည်း ရှယ်ယာခေါ်တာမို့ လာကြည့်ခြင်းပါ။ ထို့ကြောင့် လမင်းကို လာမခေါ်ဖြစ်ကြောင်း တစ်နေ့ထဲက ကြိုပြောထား၏။

မင်းလွင် ကော်ဖီဆိုင်လေးက သေးငယ်ပေမယ့် အဆင့်မြင့် မြင့်နှင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လှပနေသည်။ ပြင်ဆင်မှုက မပြီးသေးတာ ကြောင့် အလုပ်သမားတွေဖြင့် ရှုပ်နေသည်။

လာကွာ...အပေါ်ထပ်သွားရအောင်

ရုံးခန်းသဘော လုပ်ထားသော ထပ်ခိုးပေါ်သို့ သူတို့တက် ခဲ့သည်။ မင်းလွင်၏ ရုံးခန်းက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် ကဗျာဆန်နေ သည်။ စားပွဲတစ်လုံး၊ ဖုန်းတစ်လုံး၊ ဂစ်တာတစ်လက်၊ နံရံမှာ ရှုခင်းပန်းချီတစ်ချပ်နှင့် ခုံနှစ်လုံး၊ တရုတ်ကလာသော ကျောမှီထိုင်ခုံ တစ်လုံးဖြစ်၏။

ဘယ်လိုလဲနေ...မင်း ငါ့ရဲ့ကော်ဖီဆိုင်ကို စိတ်ဝင် စားရဲ့လား

အင်း...မဆိုးပါဘူး

အမှန်တော့ သူဒီအချိန်မှာ အလုပ်အကြောင်းတွေ မပြော

ချင်။ မျက်စိထဲမှာ ကားပေါ်ပါသွားသော ကြယ်စင်ကိုသာ မြင် ယောင်ကာ လူမှာတစ်ယောက်တည်း ဘာကိုမှန်းမသိ ဒေါသဖြစ်နေ သည်။

သူ့အခြေအနေကို မင်းလွင်က သဘောပေါက်စွာဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၏။

အင်းလေ...မင်းကိုမေးမယ့်ဘာ မေးနေတာပါ။ ခုချိန် မှာ မင်းစိတ်ဝင်စားနေတာက တခြားအရာပါ

မင်းကလဲကွာ

ဒါနဲ့...မင်းမရိုးလှလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ

သူ မင်းလွင်ကို ဖျတ်ခနဲတစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ ကြယ်စင်ကို ငွေ့လိုက်တဲ့ခဏ မင်းလွင်ပါ စိတ်ဝင်စားသွားပြီ လား။ သူ့အကြည့်ကို မင်းလွင်က နားလည်ပုံပင်။

ဟိတ်ကောင်...ဟိုဟာ ဒီဟာ လျှောက်ထင်မနေနဲ့နော်၊ မင်းမရိုးလေးနာမည်သိရအောင် မေးတာက ငါ သူ့ကို ခါတိုင်း မြို့ထဲမှာ တွေ့ဘူးလို့

ဒါအဆန်းလားကွ...ကြယ်စင်က ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်လို့ ငါပြောပြီးပြီပဲ

“ဪ...ကြယ်စင်တဲ့လား၊ မင်းအစ်ကိုကတော့ မိန်းမ
ရက်ကောင်းတယ်ကွာ၊ ဟကယ့်အလှပပေးပေးကို ချလိုက်တာပဲ၊
ဒါပေမယ့် ကံဆိုးတာက အဲဒီချစ်ဇနီးချောလေးနဲ့သူ ခဏသာပေါင်း
လိုက်ရတဲ့အဖြစ်ပဲ”

ကိုကိုအသံကြားတာနှင့် သူ မျက်နှာကွက်ခနဲငွက်သည်။
မျက်စိထဲမှာ ကြယ်စင်တို့စုံတွဲကိုမြင်ယောင်တာ ကြယ်စင်
တစ်ယောက် သေဆုံးသော ကိုကိုအပေါ်မှာ သစ္စာပျက်လေပြီလား
ဟု ပူပန်စွာတွေးမိရ၏။

မင်းလွင်ကိုယ်တိုင်က ကြယ်စင်ကို ယောက်ျား
တစ်ယောက်နှင့် တွဲတွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် သူ့ရှက်နေမိသည်။

“ငါ့ရှက်တယ်ကွာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကြယ်စင်ဟာ ငါ့အစ်ကိုဆုံးတာ မကြာသေးဘူး၊
ခုဘခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေပြီ”

“ဟာ...မင်းကလည်း ဒါ့ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး၊
ကြယ်စင်ဟာ ငယ်ရွယ်ချောမောသေးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ
တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူ ဆိုရိုးစကားလည်းရှိတာပဲ”

“တော်ကွာ...သူ့ဘာသာ ဟစ်ပင်ထူတာအကြောင်း
ပဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှမသိသေးတဲ့ လခင်းလေးကို ပထွေးနဲ့မနေစေရ
ဘူး”

“အဲဒါ မင်းအပေါ်မူတည်တယ် နေခ”

“ဘာကွာ”

“ဟုတ်တယ်...မင်းတူလေး ပထွေးကက်သဲမရောက်စေ
ချင်ရင် မင်းအနေနဲ့ မင်းအစ်ကိုတာဝန်ကို ဂုဏ်သင့်တယ်”

မင်းလွင် ဘာတို့ဆိုလို့ခန်း မသိသောသူက...

“ဟ...တူတာပဲ၊ ငါ့ကူညီထောက်ပံ့တာကို သူမလက်မ
ခံဘဲ”

“ကူတော်...မင်း ငါပြောတာ သဘောမပေါက်ဘူးကိုး၊
ငါပြောတဲ့ မင်းအစ်ကိုဟာဝန်ဆိုတာ ကြယ်စင်ကို လက်ထပ်ဖို့”

“အာ”

“ဟိတ်ကောင်...ရှက်မနေနဲ့ နေခ၊ မင်းကိုယ်တိုင်က
လည်း ကြယ်စင်ကို ချစ်နေတာမဟုတ်လား”

“မင်းဘယ်လိုသိလဲ”

“ဟား...ဟား မင်းနဲ့တစ်ချိန်လုံး ပေါင်းလာတဲ့သူငယ်

ချင်းပါကွာ၊ မင်းမျက်လုံးထဲက စိုးရိမ်ပူဝန်ပိုင်ဆွဲဟာ အချစ်တွေပဲ ပေါ့ကွ”

သူ့နောက်ထပ်မငြင်းတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွား၏။ နှနဲတာ ပြောရလျှင် ကြယ်စင်ကို မြင်စအချိန်မှာပဲ ရင်ထဲလှုပ်ရှားသွားရတာ ဝန်ခံသည်။ တကယ်တော့ သူ ကြယ်စင်ကိုသားအမိကို သံယောဇဉ် လေးနက်စွာ တွယ်မိနေပြီဖြစ်သည်။

တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ အမှတ်တမဲ့ ရိုက်ဖြည့်ခဲ့သော မိသားစုပုံ လေးကိုကြည့်ကာ တကယ်ဖြစ်လိုက်လျှင် ဘယ်လောက်ဆောင့် မလဲဟု စိတ်ကူးကြည့်ရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

“ဘယ်လိုလဲ...ငါပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား နေခ”

“ဟင်း...အေးကွာ ငါဝန်ခံပါတယ်၊ ကြယ်စင်ကို ငါချစ် နေမိပြီထင်တယ်”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူးကွ...သေချာတာကွ၊ နုနုက မင်း ဖြစ်လိုက်တဲ့ဒေါသဟာ အချစ်ကဖြစ်ပေါ်လာတာ”

“ဒါပေမယ့် ကြယ်စင်က ငါ့ကိုချစ်ဖို့မပြောနဲ့ ငါ့အကူ အညီပေးတာကောင် လက်မခံဘူး မင်းလွင်”

“ဒါ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေခရာ၊ တက္ကသိုလ်မှာ ငိန်းကသေးသောင်းများစွာနဲ့ တွဲလာတဲ့လူက ကြယ်စင် လို့မိန်းကသေးမျိုးကို လွယ်လွယ်နဲ့အရုံးပေးမလို့လား”

“အေးကွာ...ငါ ကြယ်စင်အချစ်ကို ရအောင်ယူမယ်”

“ဒါမှပေါ့ကွ”

“နေဦး မင်းလွင်...စောစောက ကြယ်စင်နဲ့တွဲသွားတဲ့လူ ဟာ ကြယ်စင်အဆက်များလား”

“အဲဒီသတင်း သေချာအောင် ငါစုံစမ်းပေးပါ့မယ် နေခရာ မင်းဘက်ကသာ အသင့်ပြင်ထား”

“စိတ်ချပါကွာ”

“မင်းကိစ္စအောင်မြင်ရင် ငါ့လို ဝမ်းတောဘဲလဲ ကျွေးဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

“အေးပါကွာ...သြော် ငါ မင်းဆိုင်ထဲ ရှယ်ယာတစ်ဝက် လင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဟ...ချက်ချင်းကြီး၊ မြန်လှချည်လား”

“အဟွန်း...တကယ်လို့ချား ကြယ်စင်ကို လက်ထပ်ဖြစ် ပျင် ငါသင်္ဘောပလိုက်ချင်တော့ဘူးကွာ၊ မခွဲနိုင်ဘူး”

“ခွေးကောင်”

မင်းလွင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲတာကို သူ့ထံ အပြေးမပျက် ခံယူလိုက်၏။ တကယ်လည်း သူ ကြွယ်စင်ကို မခွဲနိုင်ဘဲ။

“သား”

“ဦးဦး”

သည်နေမနက် သူမတို့ဆီရောက်တော့ လမင်းကို အနီ ရောင်ဝတ်နံ့ထေးဖြင့် ချစ်စေ့ဖွယ် တွေ့ရ၏။ သူမကတော့ အလုပ် သွားဖို့ အဆင်သင့်။

“သားတို့ ညနေလေးနာရီအရောက် ပြန်ပို့နော်”

“စိတ်ချပါ။ ထမင်းပူးလည်း မင်းပဲယူသွားတယ် မဟုတ် လား။ သားအတွက် ထည့်ပေးမနေနဲ့။”

“ဒါပေမယ့် သားမတည့်တာတွေပူတာရင် ရှင်အလိုလိုက် ပြီး မကျွေးနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါကွာ”

ဖြူစင်ဝင်းခွတ်သော အလှပိုင်ရှင် သူမအား တစ်ခဏမျှ။

စိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွဲလို့တိမ်နိုး။ ယခုကျတော့ လည်း သူ့မမျက်နှာလှလှလေးက အဖြစ်ကင်းစင်လွန်းတာ ရှိနေ သည်မဟုတ်လား။

“ဒါဆို ကျွန်မသွားတော့မယ်၊ သားရေး...တုတ်တုတ်”

“မေမေ တုတ်တုတ်”

သားအမိနှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်နေတာကို သူ တစ်ခဏမျှ ကြည့်ပြီးမှ...

“နေဦး ကြယ်စင်၊ မင်းကို ကိုယ်လိုက်လို့သေးမယ်”

“အို...နေပါစေ၊ ကျွန်မဘာသာ ဘာတစ်ခုသွားမယ်၊ ကဲ...သွားမယ်”

ပြောရင်း သူမ လှစ်ခနဲထွက်သွားတာကို သူ ခင်းငေးဆေး လိုက်ကြည့်ဖြစ်၏။ သူ့လိုက်ပို့မယ်ဆိုတာကို သူမလက်မခံတာ ဘာကြောင့်လဲ။ မနေ့ကလူတွေ့သွားမှာ စိုးလို့လား။

ထိုအတွေးက ရင်တစ်ခုလုံးကို ပူလောင်လျက် သူ့နောက် ကျသွားမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပိုလျက်ရှိ၏။

“ဦးဦး မုန့်စားမယ်”

“ဪ...သား လာ...သွားမယ်၊ သားကို မုန့်တွေ့

ဂများကြီး ဝယ်ကျွေးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

လခင်းလေးကို ကောက်ချီကာ သူကားဖြင့်ထွက်ခဲ့သည်။ သည်နေ့ ကျောက်ကုန်းအိမ်ကို ငွေချေမည်ဖြစ်သည်။ မင်းလွင် လည်း လာမည်။

မြို့ထဲဝင်တာ လမင်းအတွက် မုန့်များဝယ်လိုက်၏။ ဟိုနောက် ကျောက်ကုန်းသို့ထွက်ခဲ့သည်။

ဆေးလေးဆယ်ခြောက်ဆယ် ခြံဝင်းလေးထဲမှာ ဗိုလ်ဆန်ဆန် ဘောက်ဖားသော မီးခိုးရောင်တစ်ထပ်တိုက်လေးက ချစ်စရာ။

“အင်း...ဇင်နဲ့ကြယ်စင် လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ဒီတိုက် လေးဟာ မိသားစုသုံးသောက်အတွက် နေလို့အကောင်းဆုံးပဲ”

ငွေချေပြီးတာနှင့် မင်းလွင်က တိုက်လေးကို လှည့်ပတ် ကြည့်ကာ ပြောသည်။ အရင်အိမ်ရှင်တွေက သစ်ပင်စိုက်ဝါသနာပါ ရှိလားမသိ မြို့ထဲမှာ သစ်ခွံ၊ ဂမုန်းနှင့် နှင်းခဲများဖြင့် စုံနေ၏။ သည်အတွက်ပါ အိမ်ရှင်တွေကို ငွေချေလိုက်ရ၏။

သည်ဝန်းတွေ ရှိစေချင်တာ ကြယ်စင်အတွက်ပါ။ မင်းလွင်စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ကြည်နူးမှုဖြစ်သွား၏။

သူရယ်...သားလေးရယ်...ကြယ်စင်ရယ် ကဲ ဘယ်
လောက်ပျော်စရာကောင်းမလဲ။

“ငါ ဒီတိုက်ဝယ်ကတည်းက ကြယ်စင်အတွက် ရည်စူး
ပြီးဝယ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူလက်မခံဘူး”

“အေးလေကွာ...မင်းနဲ့သူက ဘာမှမတော်စပ်ဘဲ သူ
ဘယ်လိုလက်ခံမလဲ၊ တကယ်လို သူသာ မင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင်
တော့ သူမင်းကို လက်ခံမှာပေါ့”

“အင်း...ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ သူနဲ့တွဲနေတဲ့
အမျိုးသားက”

“အေး...အဲဒီအကြောင်း ငါစုံစမ်းပြီးပြီ၊ အဲဒီလူမှာမည်က
ကျော်ဝင်းတဲ့၊ သူတို့ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာတစ်ယောက်၊ ပြောရရင်တော့
ကွာ ကြယ်စင်ကို ဖာမ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေတဲ့လူလို့ ပြောရင်လည်း
ရတယ်”

“ဒါဆို သူတို့ ချစ်သူတွေမဖြစ်သေးဘူးပေါ့”

“ဒါပေါ့ကွ...ချစ်သူတွေသာဆိုရင် ကြယ်စင်တို့အိမ်ကို
ဝင်ထွက်သွားလာခွင့် ရနေမှာပေါ့”

သည်တော့လည်း ကြယ်စင်၏ အနေအထိုင်တည်တံ့မှုကို

သတိရကာ စိတ်ထဲအေးသလို ဖြစ်သွား၏။ သူလိုလူကိုတောင်
ကြယ်စင် အိမ်လာခွင့်ပေးတာမဟုတ်။

“ဟိတ်ကောင်ကြီး...ဒီတိုက်ကို သဘောကျလားကွ”

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အရုပ်တွေနှင့် ဆော့ကစားနေသော
လမင်းကို မင်းလွင် ကောက်ချိကာမေးသည်။

“ကြိုက်...ကြိုက်”

“ဟား...ဟား ဒီကောင်ကလူလည်ပဲ၊ သူနေရမယ့်
ကိုက်ဆိုတာ သိနေလို့ထင်တယ်”

“အေးကွာ...မင်းပြောသလို ဒီတိုက်မှာ ငါရယ်၊
ကြယ်စင်ရယ်၊ ဟောဒီသားသားရယ် အတူနေရမယ့်ရက်ကို
မျှော်လင့်မိတယ်”

“ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွာ...ဒါနဲ့မင်း ဒီအိမ်ကို ပြန်ပြင်ဆင်ဖို့
လိုမယ်ထင်တယ်”

“အင်း...ပြင်ရမှာပေါ့၊ ဒီတိုက်တစ်ခုလုံးပြင်ဖို့ ကြယ်စင်
ကိုပဲ တာဝန်ပေးနိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်ချိန်မှာ ဒီတိုက်
ကို ကြယ်စင်ရောက်မှာဆိုတော့ ကြယ်စင်လက်ရာ ဖြစ်နေတာ
ပဲကောင်းဆုံးလို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့... ဒါဆို မင်း သူ့ကိုအကူအညီတောင်းလိုက်ကွာ၊ ဒါမှ မင်းတို့ခြင်းလည်း ပိုနီးစပ်မှာ”

“အေးကွာ... ခုညနေပဲ ပြောလိုက်မယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတိုင်အောက်ညီနေသမျှ လမင်းလေးကတော့ ဘာမှမသိဘဲ ခြံထဲကလိပ်ပြာလေးတွေတိုလိုက်ဖမ်းနေ၏။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း နေခ၊ ခြံထဲမှာ လိပ်ပြာလိုက်ဖမ်းနေတဲ့ လမင်းလေးဟာ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးလဲ၊ မင်း၊ သူ့ကို လက်လွှတ်လိုက်ရမယ်ဆိုရင် ဘာနဲ့မှမတူအောင် ဆုံးရှုံးပူခံစားရလိမ့်မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း... ငါ သားကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ကိုကိုတို့ငယ်တေးလောကမှာ တစ်ဦးတည်းကျန်ခဲ့တဲ့ ငါ့သွေးသားအဖြစ်နဲ့ကော ငါ့ရဲ့ထံ စူးစူးနက်နက်တွယ်တာမိနေပြီ”

“မင်းပြောတာ ငါယုံပါတယ်၊ ငါ့လိုလူကောင် လမင်းကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိတာပဲ”

သူက မင်းလေးဆီလျှောက်ခဲ့၏။

“ဦးဦး... ကောင်ကောင်”

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ် မှားနေသော လိပ်ပြာလေးကို လက်ညှိုးညှိုးပြု၍ ပြောသည်။ သူဖြိုးလိုက်ရင်း...

“သားက လိုချင်လို့လား”

လမင်း ခေါင်းညိတ်ပြတောကြောင့် သူ လိပ်ပြာလေးကို ပမ်းပေးဖို့ ကြိုးစား၏။ လိပ်ပြာလေး ခဏနှင့်မိလာတော့ လမင်း ဖျော်ရွှင်သွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ လိပ်ပြာလေးကို လက်နှင့် မငုံ့မရဲတို့ထိ၏။

“သား... ဒီကောင်လေးကို ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်နော်၊ သူ့ချောအသက်ကို မပမ်းကောင်းဘူး”

“ဟုတ်တဲ့”

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လိမ္မာသော လမင်းက သူပြောသမျှ လွယ်ကူစွာလက်ခံ၏။

လိပ်ပြာလေး ပြုသွားတော့ သူလမင်းကို ကောက်ချီလိုက်သည်။

“လာ... သား ထမင်းသွားစားမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ခြံထဲထွက်လာကာ စားသောက်ဆိုင်ဝင်သည်။ စာကယ်တော့ ကြယ်စဉ်ကိုပါ သူဝင်ခေါ်ချင်သည်။ ဒါပေ

မယ့် ကြယ်စင် မကြိုက်ဘူး၊ နှိုးတာကြောင့် ဆန္ဒကို ချီသိပ်လိုက်ရ၏။
 စားသောက်ပြီး မင်းလွင်ဆိုင်မှာပဲ သူတို့အချိန်ကုန်၏။
 ညနေကြတော့ ကြယ်စင်ကို သွားကြိုဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 ကြယ်စင်ကုမ္ပဏီလိပ်စာကို မင်းလွင်ဆီထပ်ရသည်။

“သား...မေမေဆီသွားမယ်နော်”

“သွားမယ်”

သူရယ်မောကာ လဲမင်းပါးလေးကို တစ်ချက်ဖွဖွနှင်းလိုက်
 ၏။ ကိုကိုမရှိတဲ့နောက် လဲမင်းလေးဟာ သူ့ရဲ့အိမ်အစစ်တက္ကသိုလ်ပါ။

“ကြယ်စင်”

“ဪ...ကိုကျော်ဝင်း”

စားပွဲရှေ့လာရပ်သော ကိုကျော်ဝင်းကြောင့် ကြယ်စင်
 ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲကြည့်မိ၏။ အားလုံး ကိုယ့်အလုပ်နှင့်တူသ်
 စိတ်ဝင်စားတာမို့ သူတို့ကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိပါ။

ကြယ်စင်အနေဖြင့် ဒီကုမ္ပဏီမှာ ကိုကျော်ဝင်းကို ခြေစစ်
 မနေ ဆက်ဆံနေရ၏။ သူက မန်နေဂျာမဟုတ်လား။ သူ့ကို
 အလုပ်ခန့်လိုက်တာလည်း ကိုကျော်ဝင်းပဲဖြစ်တာကြောင့် ကျေးဇူး
 ရှင်တစ်ပိုင်းလိုလည်း ဖြစ်နေ၏။

“အလုပ်တွေ ကြီးစားလှချည်လား ကြယ်စင်၊ သူများ
 တွေ လန်ချီစားနေပြီကွာ ကြယ်စင်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဆို...ဟုတ်ပါရဲ့”

သည်တော့မှ နာရီကြည့်မိတော့ ဆယ်နှစ်နာရီရှိပြီ။

ကိုကျော်ဝင်းက ပြုံးကာ...

“ကိုယ်လည်းမစားရသေးဘူး ကြယ်စင်၊ ကိုယ်တို့အတွက်

ကားကြတာပေါ့”

“ဆို...ကျွန်မမှာ ထမင်းပူးပါပါတယ် ကိုကျော်ဝင်း”

“အဲဒီထမင်းပူးက ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ကိုယ်ကျွေးပါရ

ပေါ့၊ တဲ ဝစ္စည်းတွေသိမ်း”

“ဆို...ကျွန်မ”

“ဘာလဲ...တိုယ့်ကိုငြင်းဖို့ မကြိုးစားနော်၊ ကိုယ့်ရဲ့ခင်မင်

မှုကို သတိရပေးပါ ကြယ်စင်ရယ်”

သည်တော့ သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချမိရ၏။ တကယ်

မို့ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ကိုကျော်ဝင်းကသာ အရေးပေးမည်ဆိုလျှင် ဖော်ရွေ

ပဲ ဆက်ဆံမည့်သူတွေ အများကြီး။ ကိုကျော်ဝင်းလို ရုပ်ချောဥစ္စာ

ပဲ လူတစ်ယောက်အတွက် မိန်းကလေးခရားပါ။ သို့သော်

ကုမ္ပဏီရှိ မိန်းကလေးတွေလဲ၊ ခု ကြယ်စင်ကိုသာ အရေးဆေးဆုံးဖြစ်
၏။

ကြယ်စင် ဆက်လက်မပြင်းနိုင်တော့ဘဲ ပစ္စည်းတွေသိမ်း
လိုက်ရ၏။ သည်တော့မှ ကိုကျော်ဝင်းမျက်နှာ ပြုံးလျက် ကျေနပ်သွား
ပုံပင်။

“ကြယ်စင် ဘယ်ဆိုင်မှာစားချင်လဲဟင်”

“အို... ကိုကျော်ဝင်းကြိုက်တဲ့ဆိုင် စားပါ။ တကယ်ဆို
ကျွန်မ သိပ်ဆာတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကျော်ဝင်းဆို အဆုတ်လွှဲလို့ကံလာ
တာ”

“သိပါတယ်ဗျာ... ကိုယ့်တို့ ကြယ်စင် ဂရုစိုက်တယ်
ဆိုတာ”

“အို”

အရေးထဲ လိုရာဆွဲတွေးနေသော ကိုကျော်ဝင်းကြောင့်
သူမ စိတ်ညစ်သွားရ၏။ အမှန်ဆို လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်ထဲက
ကိုကျော်ဝင်းမှာ သူမကို ချစ်ရေးဆိုထား၏။

“အချစ်ရေးကို ကျွန်မ မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး ကိုကျော်
ဝင်း” ဟု ပြောပေမယ့်မရ။

“ကြယ်စင်က လွတ်လပ်သူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကြယ်စင်မှာ
ပိုင်ဆိုင်သူမရှိသရွေ့ ကိုယ်မျှော်လင့်ခွင့်ရှိတယ်”

ထိုစကားအတိုင်း ကိုကျော်ဝင်းက သူမအချစ်ကို တိတ်
တခိုး မျှော်လင့်နေသူ။

“ကိုကျော်ဝင်း ကျွန်မကိုတကယ်ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောတာလဲ ကြယ်စင်၊ မယုံရင်
ကြယ်စင် ခုပဲချစ်တယ်ပြောလိုက်လေ၊ ကိုယ် ခုချက်ချင်း ကြယ်စင်
ကို ရုံသာလက်ကပ်မယ်”

အနီးကပ်တွေ့မြင်နေရသော ကြယ်စင်၏ ဖြူစင်ဝင်းမွတ်
သော အလှများကြောင့် ကိုကျော်ဝင်းမှာ အမြဲတမ်း ရင်ခုန်နေရ
သည်။

“အမယ်... ကိုကျော်ဝင်း နှစ်နာသွားပါဦးမယ်နော်”

“နှစ်နာပါစေဗျာ... ဒါမျိုးဆို ကိုယ်တို့က အနှစ်နာခံဖို့
အသင့်ပါ”

“သွား”

ကိုကိုဆုံးပြီးစ အချိန်များမှာ သူမသားကို ရင်မှာပိုက်လျက်

စိတ်အားငယ်နေချိန်မှာ ကိုကျော်ဝင်းကို တွေ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကိုကျော်ဝင်းက သူမအပေါ်မှာ အေး ဘင်းအနံ့နစ်သိမ့်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

“ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်... ဒီအလုပ်ရဖို့ တိုက်တာဝန်ယူ ဝယ်”

စားဝတ်နေရေးအတွက် အခက်တွေ့စဉ် ကိုကျော်ဝင်းတို့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခေါ်၏။ အလုပ်ကလို့အပ်သော အရည်အချင်းများ အပြင် အပျိုဖြစ်ရမည်တဲ့။

ထို့ကြောင့် သားရဲအမေဆိုတာကို ဖျောက်သွယ်ကာ လွတ် လပ်သူတစ်ဦးအဖြစ် သူမအလုပ်ဝင်တာ ကိုကျော်ဝင်းအတွက် မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်စေသည်လား။

တကယ်ဆို သူမဟာ သားတစ်ယောက်အမေဆိုတာသာ သိလျှင် ခုလို ကိုကျော်ဝင်း ချစ်ရေးဆိုလိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့သော် ထိုဘဝကိုလည်း ထုတ်ဖော်ခွင့်မရတာကြောင့် ကြယ်စင်မှာ ကြိုက်၍ အခက်အခဲဖြစ်နေရ၏။

“ကြယ်စင် ကြိုက်တာမှာနော်”

“ဟင့်အင်း... ကိုကျော်ဝင်းဘာသာမှာပါ”

စိတ်ထဲကဟော လွန်ခဲ့သောတစ်ပတ်က ကိုမိုးနေခန့်နှင့် ကံစွဲအန်နီသွားသည့်ရက်ကို သတိရနေမိ၏။

သူကလည်း ကြယ်စင်ကို ဒီအတိုင်းပဲ ကရုတစ်စိုက်ရှိခဲ့၏။ တံကယ်တော့ ကိုဆောင်း၏ညီကို လျှောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် လူငယ် တစ်ယောက်ဟု ယင်ထားခဲ့၏။

“ထိုပြည်ကတော့ ကိုယ်နဲ့တခြားစီပဲ ကြယ်စင်၊ သူမှန် တယ်သင်ရာကို လုပ်တတ်တယ်၊ ကိုယ့်လို သံယောဇဉ်လည်းကြီး တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုအားပြီး ပင်လယ်ရပ်ခြားကို ထွက်သွားတာပေါ့”

သူသံယောဇဉ်မများပုံကတော့ တက္ကသိုလ်မှာလည်း ရည်းစားထည့်လဲတဲ့တာပဲ၊ သူသိပ်ချစ်တဲ့သူ မတွေ့တော့ ဒီလိုနေ တာလို့ ကိုယ်ကတော့ ယုံကြည်တယ်”

တစ်ခွက်ထိုးသမား ရည်းစားများသူ ကိုဆောင်းရဲ့ညီကို ထိုစဉ်ကတည်းက သူမအထင်မကြီးခဲ့။

“သူက... သူလိုချင်တာကိုလည်း ဘယ်လောက်ခက်ခဲ ပါစေ ရအောင်ယူတတ်တယ်”

တို့ဆောင်းကတော့ လူတစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ ကြင်နာ၍

သနားညှာတာအား ကြီးလွန်း၏။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုဆောင်းလက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာကို သူမမငြင်းဘဲ လက်ခံလိုက်ခြင်းပါ။ သို့သော် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ကိုဆောင်းတစ်ယောက် လောကကြီးထဲမှာ ကြာကြာမနေလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ကိုသော့ သူမ စိတ်ထိခိုက်ရပါ၏။

“ဟိတ်...ကြယ်စင် ဘာတွေ့တွေ့နေတာလဲကွ။ ကိုယ်ခေါ်နေတာကြာလှပြီ”

“အို...ဟုတ်လား၊ အဟင်း”

ကိုကိုဆို အတွေးရောက်သွားတာမို့ ထင်ဝန်းကျင်ကို သူမခဏသတိလက်လွတ်သွားတာပါလား။

“ဘာလဲ...နယ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ မိဘတွေကို သတိရနေတာလား”

ဘာမှမသိသော ကိုကျော်ဝင်းက သူထင်ရာတွေ့မေး၏။ သူမရောကာ ခေါင်းညိတ်ရသည်။

“အင်း...တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သတိရတာပေါ့”

“ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွာ...ကြယ်စင်အရွယ်ဆိုတာ တကယ်ဆို မိဘအရိပ်အောက်ပဲရှိသင့်တာ၊ မိဘတွေသတိရရင်

ခဏပြန်ပါလား၊ ကိုယ် ခွင့်ရအောင်လုပ်ပေးမယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကြာကြာတော့မနေနဲ့နော်၊ ကိုယ် ကြယ်စင်ကို မမြင်ရရင် လွမ်းနေမှာလွ”

“အို”

သူမ တိတ်တခပ်တိတ်သာ ညည်းမိတော့၏။ တကယ်လို့ သူမရဲ့အပြစ်မှန်တွေကို တိုကျော်ဝင်းသိလျှင် ခွင့်လွှတ်မည်မထင်။

“ဟင်းတွေ့မှားမှားစားလေ ကြယ်စင်၊ ကြယ်စင်စားစေချင်လို့ ကိုယ်အချားကြီးမှာထားတာ”

လာပြန်ပြီ မိုးနေခတစ်ယောက်ဟု သူမစိတ်ထဲက စွပ်စွဲလိုက်၏။ ကိုကျော်ဝင်းကတော့ သူမစွပ်စွဲတာကို မသိဘဲ ဟင်းတွေ့တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထင်ထည့်ပေးနေသည်။ သည်အပြုအမူတွေကပဲ မိုးနေကို အကြိမ်ကြိမ် သတိရစေတာ ကိုကျော်ဝင်းမသိ။

“ကြယ်စင် ညနေပြန်ရင် ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်”

“အို...နေပါစေ၊ ကျွန်မဘာသာပြန်ပါ့မယ်”

ကိုကျော်ဝင်းကို ကုမ္ပဏီမှာ ရင်းနှီးစွာဆက်ဆံပေးမယ့် အိမ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှလိုက်ခွင့်မပြုပါ။ သူမငြင်းတော့ ကိုကျော်ဝင်း မျက်နှာပျက်သွားလျက်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြယ်စင်ရယ်၊ ကိုယ် ညနေမှာ ကြယ်စင် နဲ့လည်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ပြောစရာရှိရင် ခုပြောလည်းရပါတယ် ကိုကျော်ဝင်း၊ အိမ်ကိုလိုက်ပို့စရာ မလိုပါဘူး”

တစ်စုံတစ်ရာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးကွယ်ဖို့ရာ သူမတာဝန် ဖြစ်၏။ ဒါဟာ လိမ်ညာခြင်းမဟုတ်၊ ဘဝအတွက် မဖြစ်မနေသုံးရ တဲ့ အခြေအနေပါ။

ကိုကျော်ဝင်းက သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၏။

“ကိုယ်ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ကြယ်စင်သိပါတယ်၊ ခု မပြောချင်တာက ကိုယ်ထမင်းကျွေးပြီး ကြယ်စင်ဆီက အခွင့်အရေး ယူတယ်ထင်မှာစိုးလို့ပါ”

သူမ သက်ပြင်းလေးကြိတ်ချကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒီကိစ္စ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ကိုကျော်ဝင်းကို ကျွန်မပြော ထားသားပဲ”

“ကိုယ်ကလည်း ဒါကိုလက်မခံတာ၊ ကိုယ်သိရသ လောက် ကြယ်စင်မှာ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာလည်း မရှိဘူး၊ ဒီ အတွက်နဲ့ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းရတာလဲ”

“ဪ...ခက်ပါလားဟု သူမပြောရမတယ်ပါ။ သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဆိုလျှင်တော့ ကိုကျော်ဝင်းလို့ လူတစ်ယောက်ဟာ ငြင်းစရာမရှိပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုကျော်ဝင်းမှာ ဘယ်သူမှ အစားမထိုးချင်သလို ကိုကျော်ဝင်းကို လှည့်စားကာ ချစ်အမြေပေးချင်ပါ။

“ကိုကျော်ဝင်း ကျွန်မကို ဘာကြောင့်ချစ်တာလဲ”

“ဟောဗျာ...ချစ်တာပဲ ကြယ်စင်ရယ်၊ ရှေးဘဝကရေ စက်ပါလို့ ချစ်တာနေမှာပေါ့ဗျာ”

“လွယ်လွယ်မပြောပါနဲ့ ကိုကျော်ဝင်းရယ်၊ ကဲ...ကျွန်မ မေးမယ်၊ ကိုကျော်ဝင်း ကျွန်မကို ဘယ်လောက်ထိချစ်တာလဲ၊ တစ်ဘဝစာအတွက်လား၊ တစ်ခဏအတွက်လား”

“ဒါကတော့ ကြယ်စင် ကိုယ့်အချစ်ကိုအတင် သေးလို့ မေးတာပဲ၊ ကိုယ်မှန်တာပြောမယ်၊ ကိုယ့်ကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်မဝင်စား ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကြယ်စင်ကိုတော့ ကိုယ့်တစ်ဘဝစာ ရည်စူးပြီး လက်ထပ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မက ကလေးတစ်ယောက်အဖေ ဖြစ်ရင်

ကော့”

“ဘာ...ဘာ ကြယ်စင် ဘာတွေ့လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊
ကိုယ့်အချစ်ကို စမ်းသပ်လည်း ဒီမေးခွန်းမျိုး မေးသင့်ပါဘူးကွယ်၊
ယင်ဖိုတောင်မသန်းဘူးတဲ့ ကြယ်စင်ဂုဏ်သိက္ခာကို ယုံခိုက်ပါ့မယ်”

ကိုကျော်ဝင်းတစ်ယောက် သူမကို အထင်ကြီးလွန်းတဲ့
အဖြစ်ကြောင့် အော်လိုသာရယ်ချင်မိ၏။

ယင်ဖိုတောင်မသန်းဖူးဘူးတဲ့။ မဟုတ်ဘူး ကိုကျော်ဝင်း
ရေ ကျွန်မဟာ ကလေးတစ်ယောက်အမေပါ့ရှင်။

“ကျွန်မ မေးတာကိုသာ ကိုကျော်ဝင်းဖြေပါလေ”

“ကဲဗျာ...ဖြေမယ် ကြယ်စင် ကလေးအမေဖြစ်စဉ်း
တော့ ကိုယ့်အချစ်ကတော့ ကြယ်စင်အပေါ်မှာ မပြောင်းလဲဘူး။
ကဲ ဒါဆိုကျေနပ်ပြီလား”

ကိုကျော်ဝင်းသဘောထားကိုတော့ ပြတ်သားစွာ သိလိုက်
ရပြီမို့ သူမဆုံးဖြတ်ဖို့ပင်။

“ကိုကျော်ဝင်းသဘောထားကို နှလို့သိရတဲ့အတွက်
ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ကဲ...ကျွန်မတို့ ဖြန့်ကြပါမို့”

“နေဦးလေ ကြယ်စင်၊ ကိုယ့်အတွက်အမြေက”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုကျော်ဝင်းရယ်၊ လက်ဖက်ကောင်း
စားချင်ရင် ပလောင်တောင်တက်နေ့ဆိုတာ ကိုကျော်ဝင်း ကြားဖူး
မှာပေါ့”

“ဒါဆို ကိုယ့်အတွက် ကောင်းသောအဖြေရမယ်ပေါ့”

“ကိုကျော်ဝင်း ကြိုက်သလိုယူဆနိုင်ပါတယ်ရှင်”

အငြိန်မှာတော့ ကြယ်စင်က သူမအတွေးဖြင့် လမ်း
တစ်လျှောက် ငြိမ်သက်လိုက်ပါလာတော့၏။

ညနေခင်းမှာ လိုက်ပို့မယ်ဆိုတာသာ ကိုကျော်ဝင်းသည်
တတယ်တမ်းမှာ အလုပ်ကိစ္စများသောကြောင့် လိုက်မပို့နိုင်ပါ။

“ကြယ်စင် ခွင့်လွှတ်ကွာ၊ ကိုယ့်ကို လူကြီးခိုင်းထားတဲ့
ကိစ္စတွေရှိနေလို့ လိုက်မပြုဖြစ်တော့ဘူး”

“ဪ...ရပါတယ် ကိုကျော်ဝင်းရယ်၊ အစထဲက
ကျွန်မလိုက်မပို့ဖို့ ပြောထားသားပဲ”

“အေးကွာ...အရေးထဲမှာ အလုပ်ကပေါ်လာရတယ်နော်၊
။လိစိကွာ...ပုလိစိ”

သူမကတော့ ကိုကျော်ဝင်း လိုက်မပို့တဲ့အတွက် မည်သို့မှ
။ခံစားရပါ။ စိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်မှုပင် ပိုသွားရသေး၏။

သူမ ဘတ်စိဂိတ်သို့အလာ...

“မေမေ”

“ဟင်...သား”

ကားဖြင့်လာကြသော မိုးနေ့ကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် သူမမျက်နှာလေး တည်သွား၏။

“မေ့မေ့ကိုလာကြိတာ”

“အို...ဟုတ်လား၊ အဟင်း...အမေ့သားက လိမ္မာသာ။

ပဲ”

ကားပေါ်မှဆင်းလာသော သားလေးကို သူမကောက်ကောက် ပါးပြင်နှုန့်လေးကို ဖိနှိမ်လိုက်၏။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားသမျှ သားကိုတွေ့လိုက်ရတာနှင့် အမောပြေသွားတာပါပဲ။

“ကြယ်စင်...ကားပေါ်တက်လေ”

မိုးနေ့က ကားတံခါးဖွင့်ပေးရင်း ပြောသည်။ သူမတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဘာလို့လာကြတာလဲ၊ ကျွန်မအတွက် အလုပ်ပျက်ပစ်လို့နဲ့”

“အလုပ်မပိုပါဘူးဗျာ... မြို့ထဲလာရင်းနဲ့ကြည့်လို့ ဝင်ပြန်ပါ။ သားကလည်း သွားချင်တယ်ဆိုလို့”

လူတချို့ကလည်း ကြည့်နေတာကြောင့် သူမကားထဲ

လိုက်ရ၏။ သူမ ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် မိုးနေ့ ထိုနေရာမှ ဖောင်းထွက်ခဲ့သည်။

အလုပ်ပြီး၍ အိမ်ပြန်ချိန်ဆိုပေမယ့် သူမ၏မျက်နှာလေးမှာ ဝန်ခါးမှုန့်မှုန့်လေးဖြင့် ဝင်းဝင်းစက်စက် အလှမပျက်သေးပါ။

“ရွှေပုဇွန်ဝင်ပြီး အအေးဆောက်ရအောင်နော် ကြယ်စင်”

“အို...ကျွန်မ”

“လမင်းက နေ့လယ်ထဲက သောက်ချင်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုပူဆာထားလို့၊ သားသား ဖာလူဒါသောက်မယ်မဟုတ်ဘူး”

“သောက်မယ်”

ကဲ...သူမဆက်၍ ဘာငြင်းစရာရှိသေးလဲ။ သူမက ပေါင်ပေါ်ချီထားသော သားကို ပါးလေးဖွဖွညှစ်ကာ ...

“သားက သိပ်အစားပုတ်တာပဲကိုး”

ဟု ပြောတာကြောင့် သူ့ကြိတ်ပြုံးမိရ၏။ လက်ရှိလမင်းကကဲထဲမှာလည်း ဂျယ်လီဗူးနှင့်လေ။

ရွှေပုဇွန်ရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ချောကလက်ပိုက်မှာပြီး လမင်းအတွက် ဖာလူဒါမှာပေးလိုက်၏။ ရုံးဆင်းချိန်

ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ဆိုင်တစ်ခုလုံး လူပြည့်စည်ကားနေသည်။

“ကိုယ် ဒီနေ့ တိုက်ဖိုးငွေနေ့လိုက်ပြီ ကြယ်စင်”

သူမက အအေးသောက်နေရာမှ မျက်လွှာပင့်ကြည့်၏။

“အဲဒါ...ကိုယ် ကြယ်စင်ကို အကုအညီဘောင်းချင်လို့”

“ဘာကိစ္စလဲ...အဲဒီတိုက်ကို ကျွန်မနေဖို့ဆိုရင်တော့
ဆောရီးနော်”

ထိုစကားကြောင့် သူမချိပြုံး ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကိုယ်တောင်းမယ့်ကိစ္စက အဲဒါမဟုတ်ပါဘူး၊ အခု
ကိုယ်က အဲဒီတိုက်ကိုဝယ်လိုက်ပြီဆိုတာ အိမ်ထဲမှာ နည်းနည်းပါး
ပါး ပြင်စရာလေးတွေရှိနေတယ်၊ အဲဒါ ကြယ်စင် ကူညီနိုင်လော
လို့”

သူမက တစ်ခဏငြိမ်ငြိမ်းမှ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ...အဲဒီလောက်တော့ ကျွန်မ ကူညီပို့
ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရုံးပိတ်ရက်မှ ကျွန်မလုပ်ပေးနိုင်မယ်နော်”

“ရပါတယ်ဗျာ...ဒီလောက်ကူညီမယ်ဆိုရင်ပဲ ထိုက်ဝမ်း
သာရမှာပါ၊ ဒီကြားထဲ တိုက်ကို တစ်ခေါက်လိုက်ကြည့်ပါလား၊
ကြယ်စင်၊ ဒါမှ ဘာတွေလိုအပ်မယ်ဆိုတာပဲပြီး ကြိုတင်ဝယ်ရတာ

“

“အင်း...လိုက်ကြည့်မယ်လေ”

“ဒါဆို ဒီကားပြန်ဝင်ကြည့်လိုက်ရအောင်နော်”

“ကျွန်မတို့ မိုးသိပ်ချင်နေလိမ့်မယ်”

“ဥမှ...ငါးနာရီတောင် မတိုးသေးပါဘူးဗျာ၊ ခဏဝင်
ကြည့်ရဲ့ပါ”

“အင်းလေ...ဒါဆိုသွားပေါ့”

သူမလိုက်ကြည့်မည်ဆို၍ သူဝမ်းသာသွား၏။ အအေး
ကားပြီး လမင်းလေးအတွက် ရွှေငွေစွန့်ကိတ်မှန်များ ဝယ်လိုက်
မည်။

“အို...ဒီလောက်အများကြီး သားတစ်ယောက်တည်း
ဝယ်ကုန်မှာလဲ”

“ကိုယ်ဝယ်ပေးတာ လမင်းတစ်ယောက်အတွက်လို့
ဝယ်သုပြောလဲ၊ ကြယ်စင်အတွက်လည်းပါတယ်”

“အို...ရှင်”

“ကဲ...လာသား သွားဆို”

နောက်ထပ် သူမဘာမှမပြောခင် ဆိုင်ထဲကထွက်ခဲ့သည်။

သမင်းကတော့ မုန့်တွေရတာကြောင့် ငျော်နေ၏။ သူမမျက်နှာ
လေးက အနည်းငယ် မကြည်လင်သလိုပါပဲ။

ကျောက်ကုန်းကတိုက်ရောက်တော့ လမင်းက သူမလက်
ကိုဆွဲကာ...

“မေမေ ...ဒါသားသားရဲ့တိုက်”

“အို...သားကလည်း ဒီလိုမပြောရဘူး”

သူမ မျက်နှာလေးရဲလျက် ဆူ၏။

“ကလေးကို မဆူပါနဲ့ကြယ်စင်၊ သူ့ဟာလို့မှတ်ပြီးပြော
တာ ပြောပါစေ”

သူ တိုက်သောကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“အင်း...ရှင်ဝယ်တဲ့တိုက်လေးက မဆိုးပါဘူး၊ ဇိုလိအော်
သန်နဲ့ ချစ်စရာကောင်းသားပဲ”

သူမနှုတ်မှ ထိုသို့ပြောဖော်ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာနေမိ၏။

“ကြယ်စင် သဘောကျတယ်ပေါ့”

“အင်း...သဘောကျပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း တစ်နေ့...
သယ်မယ်ဆိုရင် ဒီလိုခြံဝင်းလေးနဲ့ တိုက်ငှာလေးမျိုးပဲ သဘောကျ
ဘယ်”

တိုက်လေးကို အနံ့လျှောက်ကြည့်ကာ သူမပြောသည်။

ငြိမ်းချမ်းဆောင်ရွက်လေးနှင့် လှလွန်းသောသူမကိုကြည့်ကာ “ဒါ
မင်းတိုက်ပါပဲ”ဟု ပြောလိုက်ချင်မိတိုက်ကို မနည်းမျိုသိပ်ရ၏။

“တစ်အိမ်လုံးကို ပြင်ဆင်ရမှာဆိုတော့ ဝယ်စရာတွေများ
လိမ့်မယ် ကိုမိုးနေခေ”

တစ်အိမ်လုံးအနံ့ လိုက်ကြည့်ပြီး သူမပြော၏။

“ရတယ်လေ...ဝယ်ရမှာပေါ့၊ ကြယ်စင် စာရင်းရေးပေး
ထားလေ၊ ကိုယ်ကြိုဝယ်ထားမယ်”

“ရှင် ယိုတိုက်ခန်းကပစ္စည်းတွေ ဒီကိုမရွှေဘူးလား”

သူ ငြင်သာစွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မရွှေဘူး...ကိုကိုနေခဲ့တဲ့တိုက်ခန်းကို ကိုယ် ဒီအတိုင်း
ပဲထားချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်က အဲဒီမှာနေမှာပဲ”

“ဒါဆို ဒီတိုက်က”

“ကိုယ့်မိသားစုနဲ့နေဖို့”

“ခင်္ဘော်”

သူ့စကားကို သူမကတော့ တစ်လွဲတွေးမှာ သေချာ၏။
မိသားစုနှင့်နေဖို့ဆိုတာ သူမတို့သားအမိကို ရည်ညွှန်းမှန်း တွေးမည်

မဟုတ်။

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ် အားလုံးအထင်ပြင်ငြီးရှင် သော ပိတ်ထားမယ်၊ ကိုယ်နဲ့အတူ မိသားစုပါလာမှ ဒီမှာနေဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားတယ်”

“ကောင်းပါတယ်...ဒီအိမ်လေးပုံစံကိုတော့ ချစ်စရာအောင် တာ၊ မိသားစုလေးနဲ့ဆိုတော့ ပိုပိုပြေပွားကာပေါ့၊ ကျွန်မ အကောင်း ဆုံး ပြင်ပေးပါမယ်၊ ကိုကိုညီတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရှင်ကို ဒီတစ်ခုပဲ ကျွန်မကူညီနိုင်တယ်လေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ဒီတိုက်တစ်ခုလုံး လို့အင်သမျှ ပြင်ဆင်ဖို့ ကြယ်စင်ကိုပဲ အပ်ပါတယ်”

တကယ်တော့ ဒီတိုက်တစ်ခုလုံးသာမက သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသားကိုပါထိုးအပ်နေတာ သူမသိစေချင်ပါ၏။

ဒါပေမယ့်လို့လေ...။

ဝယ်ခြင်းစားပစ္စည်းတွေက အဆက်များလှပါသည်။ အိမ် ခံထင်တစ်ခုစာဖို့ စာရင်းနှင့်ပြုစုထားရ၏။

“မင်းဝယ်ရမယ့်ပစ္စည်းတွေက ဟစ်နေခဲ့တောင် ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး နေခ”

သူမရေးပေးထားသော စာရင်းဇယားကိုကြည့်ကာ ခင်းလွှင် ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လဲကွာ...တစ်ရက်နဲ့ဝယ်လို့ မလောက်ရင် နှစ်ရက်နဲ့ဆက်ဝယ်မှာပေါ့၊ အခါက သူစိတ်တိုင်းကျဖြစ်ဖို့ပဲ”

“အေးပါကွာ...ခင်းဆိုတဲ့ကောင်က မရခင်ကတည်းက ခေါင်းပေါ်တင်ထားမှန်း သိပါတယ်”

“ချစ်တာကိုးကွ...သူကတော့ တကယ်ပဲ ငါ့မိသားစု အတွက် ထင်နေတာ၊ ငါ့မိသားစုဆိုတာ သူတို့မိသားစုမှန်း မရိပ်မိ ချာဘူး”

သည်နေ့လည်း ထုံးစံအတိုင်း လမင်းလေးက သူနှင့်ပါ
လာ၏။ သူတို့သွားလေရာ လမင်းလေးကို ခေါ်သွားသည်။

“ဦးဦး ရုပ်ရုပ်ဝယ်ပေး”

“အေး...ဝယ်ပေးမှာပေါ့၊ ဘာရုပ်ယူမှာလဲ”

“သေနတ်”

လမင်းစိတ်ကြိုက် အသံထွက်ပစ်သော သေနတ်ကို ဝယ်
ပေးလိုက်တော့ ပျော်သွားသည်။

“ဟိတ်ကောင်ကြီး မင်းဦးဦးကိုချစ်လား”

“ချစ်တယ်”

“ဒါဆို...ဒက်ဒီခေါ်လိုက်”

“ဟာ...ဟိတ်ကောင်”

မင်းလွင်က သူ့ကိုလက်ပြတား၏။

“နေစမ်းပါကွာ...မင်းတစ်နေ့ သူ့ဒက်ဒီဖြစ်မှာပဲ”

“မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ...တော်ကြာ ကြယ်စင် ကြားသွားလို့

ငါသင်ပေးတာ ထင်နေပါ့မယ်”

“ဘာဖြစ်လဲကွ...ဒါမှ ကလေးရဲ့အဖေနေရာ ဘယ်သူ

ရလိုက်တယ်ဆိုတာ သူ့စဉ်းစားမိမှာ၊ သားသား...မင်းဦးဦးကို

ဒက်ဒီလို့ခေါ်လိုက်လေကွာ”

လမင်းက မျက်တောင်ကော့များ ပုတ်ခတ်လျက် သူ့ကို

ကြည့်သည်။ထို့နောက်...

“ဒက်ဒီ”

“သား”

လမင်းကလေး၏ ဒက်ဒီခေါ်သံက သူ့နှလုံးသားကို
တသိမ့်သိမ့်ကြည့်နှုံးသွားစေ၏။

“သား...သားရယ်”

သူ့ရင်ထဲမှာ လမင်းကို သူ့သားအရင်လို ခံစားလိုက်ရတဲ့
အချိန်မှာတော့ ဘဝမှာ ဘာနဲ့မှမတူအောင် ပီတိဖြစ်လျက် လောက
ကြီးဟာ သာယာလှပနေလေ၏။

အိမ်အတွက် လိုအပ်တာမှန်သမျှ တစ်နေ့ကုန်လိုက်ဝယ်
သည်။ ဆိုဖာဆက်တီကအစ အသစ်စက်စက်။ တခြား ပစ္စည်းတွေ
အားလုံးလည်း ခေတ်ဒီလှပသော အရာများဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ
ကြယ်စင်တို့အတွက် အကောင်းဆုံးဟူသမျှကိုသာ သုံးပေးနေချင်၏။

“ရုံးပိတ်ရက်ကျရင် သူ့မနက်အစောထဲကလာပြီး လုပ်
ပေးမယ်တဲ့ကွ”

“ဒါဆို...ငါတို့လည်း တစ်နေ့ကုန်မှာပဲ”

“ဒါပေါ့ကွ...သူ့ကို ဝိုင်းကူလုပ်ရမှာပေါ့၊ တချို့ပစ္စည်းတွေကျတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ဝယ်မှ ငါတို့နားလည်ဘူး”

“အေးပေါ့ကွာ...မင်းနဲ့နှစ်ယောက် သွားဝယ်လိုက်ပါ”

အိမ်ထောင်တစ်ခုအတွက် ဝယ်ရသောပစ္စည်းတွေက မနည်းလှပါ။ ခြံထဲကိုလည်း မာလီခေါ်ကာ ခြံတံခင်းကအစ ပြန်ပြင်စေ၏။ အုတ်တံတိုင်းတွေကို ဆေးသုတ်သည်။

ညနေ သူမကို သွားကြိုချိန်မှာတော့...

“ပစ္စည်းတွေအကုန်ဝယ်ပြီးပြီ ကြယ်ခင်၊ တချို့ပစ္စည်းတွေတော့ ကိုယ်မဝယ်တတ်လို့”

“ဟုတ်လား...ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ ကျွန်မ နှုတ်ဝယ်ပေးပါ့မယ်”

“မေမေ...ဒီမှာသေနတ်”

“အို...ဟုတ်ပါရဲ့ ဘယ်သူဝယ်ပေးတာလဲ”

“ဒက်ဒီ”

“ဟင်...ဘာ”

“ဟာ...ဟိတ်ကောင်”

သူ မျက်နှာနီနီဖြင့်ဟန်ရင်း မင်းလွင်ကိုသာ စိတ်ထဲမှ ကိုနှိမ့်ခဲလိုက်မိ၏။ လမင်းသည် တခြားကလေးများနှင့်မတူအောင် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာ မင်းလွင်သိဖို့ကောင်းသည်။

“ဒက်ဒီလေ...ဒက်ဒီဝယ်ပေးတာ”

လမင်းက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် သူပုခုံးကို လက်လေးဖြင့် ငှက်နှိုင်းပြော၏။ ကြယ်ခင်မျက်နှာလေး ရဲရဲနီသွားလျက် သူ့မျက်နှာထို့ တင်းစာခက်ထန်စွာကြည့်သည်။

“ရှင်...ရှင် ကလေးကို ဘာတွေလျှောက်သင်ပေးနေတာလဲ”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်မသင်ပေးဘူး၊ မင်းလွင်ပြောတာ”

“အို...ရှင်တို့အားလုံး အတူတူပဲ၊ တစ်ကြိမ်ထဲပဲ၊ တော်ပြီတော်ပြီ မနက်ဖြန်ကစပြီး ရှင် သားကို လာခေါ်စရာမလိုဘူး”

“ဟာ...ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့”

လမင်းလေးနဲ့ သံယောဇဉ် ဖြတ်ရမည်ဆိုလျှင် သူ့ဘဝအဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားနိုင်၏။

“အခု ရှင်ကားကိုရပ်ပေးပါ၊ ကျွန်မတို့သားအိမ် ကားငှား

သွားမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဒေါသကြီးနေတာလဲ ကြယ်စင်၊ မင်းလွင်က သားကို...”

“အို...ရှင် သားလိုမခေါ်ပါနဲ့”

“ခေါ်ရမှာပဲ ကြယ်စင်၊ ကိုယ် လခင်းတို့ သားအရင်းလို ချစ်တယ်၊ ကိုယ်အသက်ရှင်နေတာ သူ့အတွက်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ထိုအခါ သူမက မဲ့ခနဲပြုံး၏။

“စကားကို ကြည့်ပြောစမ်းပါရှင်၊ ရှင် ခုပဲအိမ်ထောင်ပြု တောမှာမို့ တိုက်တောင်ဝယ်ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဘာ...အဲဒါမဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟင်...ရှင်ဘာလိမ့်တာလဲ ရှင်ပဲ ရှင်အိမ်ထောင်မပြုဘဲဆို”

သူ အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ သူမကို ခပ်စူးစူးကြည့်၏။

ထို့နောက် ကားကိုကန်တော်ကြီးဘယ် ချိုးကွေတာ ရပ် လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကြယ်စင်၊ မင်းသေချာနားထောင်၊ ဟုတ်တယ် ကိုယ်တိုက်ဝယ်တာ မိသားစုနဲ့နေဖို့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ဒီသားစုဆို တာ မင်းတို့ပဲ”

“ဟင်...ရှင်...ရှင်”

“ကိုယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ကြယ်စင်၊ ကိုယ် မင်းတို့ကိုမခွဲ နိုင်ဘူး၊ မင်းကိုချစ်တယ်၊ ကိုယ်လက်ထပ်ပါရစေ”

“ဟုန်း”

“ဟင်”

မထင်မှတ်သော သူမ၏တုံ့ပြန်မှုကြောင့် သူ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွား၏။

“အဲဒါ နှုတ်ထား၊ ရှင်စော်ကားတဲ့အတွက်၊ သားလာ”

“ဟင်...ကြယ်စင် နေဦး”

သို့သော် သူမက လမင်းကိုကောက်ချီကာ အငှားကား ဖြင့် ထွက်သွားလေပြီ။ လမင်းလေးက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လျက် ပိုမဲ့မဲ့မျက်နှာဖြင့် ...

“ဒက်ဒီရေ...ဒက်ဒီ”

တဲ့။

သူ အံ့ကြိတ်ကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။ ချစ်တယ်လို့ ပွင့်ပြောမိတာ စိတ်ဆိုးစရာလား ကြယ်စင်ရယ်။

မတွေ့ရတော့မှ ငို၍လွမ်းရသည်။ နောက်နေ့မနက် သူ
လခင်းဆီသွားပေမယ့် အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့။ တိုက်ခန်းကို
တက်ကြည့်တော့ သော့ပိတ်ထားသည်။

ကြယ်စင်တို့သားအိမ် မနက်အစောကြီးထဲက ထွက်သွား
သည်တုံး။

အလုပ်ချိန်လည်းမဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုတမင်ရှောင်သွားမှန်း
သိသာလှ၏။ ဘယ်ကိုရူးသွားတာလဲ ကြယ်စင်ရယ်။

“မင်းဘာဖြစ်လာတာလဲ နေခ”

သူ ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းရင်း...

“ကြယ်စင် ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားပြီ”

“ဟင်...ဘာကိတ်”

“မင်း...မင်းကြောင့်ကွ”

“ဘာ...ငါ့ကြောင့်ဟုတ်လား”

သူ အံ့ကြိတ်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မဟုတ်တယ်၊ မင်း မနေ့ကလခင်းကို ဘာသင်လိုက်လဲ”

မင်းလွင်က တစ်ချက်စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီးမှ...

“ဒက်ဒီလို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်လေ၊ ဘာလဲ အဲဒီကိစ္စနဲ့

ကြယ်စင် စိတ်ဆိုးသွားတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...သူ ငါ့ကိုအထင်လွှဲသွားတာ၊ ငါလည်း

မထူးတာနဲ့ သူ့ကိုချစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်၊ အဟုန်း...

သူ့ကို ပါးရိုက်တယ်ကွ”

“ဟာ”

မင်းလွင်က သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံပင်။

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ကွာ...ရုတ်တရက်ဆို တော့

သူလည်း ရှက်သွားလို့နေမှာပေါ့၊ ငါ့သူ့အလုပ်ခေါ်သွားပြီး ရှင်းပြပေး

ပါ့မယ်”

“အေးကွာ...သူ့ကို အလုပ်မှာတော့ တွေ့နိုင်မှာပါ၊

ပြီးတော့ သားကို ငါ့အရမ်းတွေ့ချင်တယ်ကွာ”

“တွေ့ရမှာပေါ့...နေဦး၊ သူ့ကုမ္ပဏီကိစ္စရှိတယ်၊ ဖုန်း

ကက်လိုက်ဦးမယ်”

မင်းလွင်ပြောရင်း ဖုန်းနဲ့ပါတတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်၏။

“ဟဲလို”

“ကြယ်စင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

“ဗျာ...သူ့ခွင့်ယူထားတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

အလုပ်ကတိ ခွင့်ယူသွားတယ်ဆိုတာကြောင့် သူ့ကို တမင်

ယူရှင်မှန်း သိလိုက်၏။ ထိုအခါ သူ့စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရသည်။

“သူ့ခွင့်ယူလည်း တစ်ရက်ပါကွာ၊ အေးမလျှော့ပါနဲ့”

“တကယ်ဆို...ငါ သူ့ကိုလက်ထပ်ချင်တဲ့အကြောင်း ဖွင့်

ပြောသင့်ဘူး မင်းလွင်”

သူ့ကိုယ်သူ နောင်တရဟန်ဖြင့်ပြောတော့ မင်းလွင် နှစ်သိမ့်

၏။

“ဒါကတော့ကွာ အခြေအနေအရ ဖွင့်ပြောတာပဲ၊ ငါထင်

ပါတယ်၊ လခင်းက မင်းကို အတော်သံယောဇဉ်တွယ်နေတာ၊

လခင်းကြောင့် မင်းကို ကြယ်စင် ပြန်ဆက်မှာပါ”

“ခုဆို သားဟာ ငါနဲ့မတွေ့ရလို့ ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်း

ရနေမလဲ မင်းလွင်”

“မင်းအဖြစ်ကို ငါ့ကိုယ်ချင်းစားပါတယ်၊ ကဲ...လာပါ ကွာ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ခုခုရာသွားသောက်ရအောင်”

သူတို့ ကားဖြင့်ထွက်ခဲ့ချိန်မှာတော့ ဟိန္ဒူဝန်ဥယျာဉ်ထဲ ခြံ့...

“အီး...ဟီး ဒက်ဒိုဆီသွားမယ်၊ ဒက်ဒိုဆီပိုပေးပါ”

“အို...ဒီကလေး ဘာဒက်ဒိုလဲ၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို ခေါ်ကြည့် မေမေရိုက်မှာနော်”

“ခေါ်မှာပဲ...ခေါ်မှာပဲ၊ ဒက်ဒို...ဒက်ဒို”

“ဟင်...ဒီကလေး၊ ကဲ...ကဲ”

သူမ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သားတင်ပါးလေးကို နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်ပစ်လိုက်၏။ သားက အော်ငိုကာ...

“ဒက်ဒိုရေ...ဒီမှာ မေမေသားကိုရိုက်တယ်၊ အီး”

ရိုက်ခိုနေသော သားကိုကြည့်ကာ သူမ မျက်စည်ပဲသွား ရ၏။ တကယ်တော့ ဒါ ကလေးအဖြစ်မဟုတ်။ သူမအနားပါ။

ကလေးကို အစထဲက သူနှင့်မထားလျှင် ကောင်းပျော် ညက သားအိပ်ပျော်သွားတော့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်စဉ်း စိသည်။

သူက သူ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ်တဲ့။

ကိုကိုမျက်နှာမှ မထောက်။

ပြီးတော့ သူလိုရည်းစားများသူတစ်ယောက်ကို သူမက စဉ်းစားရမှာလား။

ယခုတော့ သားက သူ့ကို တွယ်တာနေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ် ဂုမလဲ။

သားကို သူနှင့် လုံးဝပေးမတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။ မကြာ ခင် သားလည်း သူ့ကိုဆွဲသွားမှာပါ။

“တိတ်...တိတ်ပါသားရယ်၊ လာ သားကိုမေမေ နှိပ်ကျွေးမယ်နော်”

တစ်ခါမှမရှိကံပေးသော သားကို ရိုက်မိတာကြောင့် သူမ နောင်တရကာ စိတ်ထိခိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် သားကိုယ်လေးကို ပြုချိကာ ပါးပြင်လေးကို နှိပ်ရင်း မျက်စည်များကို သုတ်ပေးလိုက် ၏။

“ဒီပုံအတိုင်းဆို ရှင့်သားက သူဦးလေးကို အတော် တွယ်တာနေပြီပဲ ကြယ်စင်”

တိန္ဒူဝန်ရုံကအပြန် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အေးမြထံဝင်သည်။

သားလေးက အိပ်နေပြီ။

သူမအရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်သော အေးမြကို ပြစ်ကြောင်းကျန်စင် ပြောပြလိုက်သည်။ သူမစကားအဆုံး အေးမြပြောခြင်းပါ။

“ဟုတ်တယ် အေးမြရယ်၊ သားက သိပ်အခွဲအလန်းကြီး တာ၊ ပြီးတော့ကွာ...ရှင်သိတဲ့အတိုင်း သူ့အဖေမရှိတော့ အဖေ ငတ်နေတာ၊ ဒီအချိန်မှာ သူဦးလေးကိုတွေ့တော့ အရမ်းတွယ်တာ သွားတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...ဒီတော့ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကြယ်စင်”

“ကျွန်မကတော့ သူနဲ့သားကို လုံးဝမေးမတွေ့ဖို့ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီ”

“ဟင်...ဒီလိုလုပ်ရင် မင်းသား ပိုဆိုးမှာပေါ့၊ လခင်း ဟာ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူဦးလေးကို လွယ် လွယ်နဲ့မေ့မယ်ထင်နေလား”

“အို...ဒါဆို ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“တို့တစ်ခု အကြံပေးမယ် ကြယ်စင်၊ တကယ်တော့ မင်းဟာ ကလေးတစ်ယောက်အမေသာဆိုတယ် ငယ်ပါသေးတယ်၊

ဒီတော့ ဘဝကိုတစ်ယောက်တည်း ဖြတ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ် နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့သားကလည်း ဖခင်မေတ္တာငတ်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်၊ အဲဒါတွေအားလုံး စုပေါင်းတော့ မင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးပြီး အိမ်ထောင်ပြုသင့်တယ်”

“အို...ကျွန်မ သူ့ကိုလက်ထပ်ရမှာလား အေးမြ”

“တို့ဆိုလို့တာ အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုမိုးနေခ မဟုတ်လည်း မင်းကိုမေတ္တာရှိနေတဲ့ လူထဲက တစ်ယောက် ယောက်”

အေးမြစကားကြောင့် ကိုကျော်ဝင်းမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်သောင်မိ၏။

သူ့အချစ်ကို မျှော်ကာ သူမကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေ တဲ့လူ။

မိုးနေခနှင့် ကိုကျော်ဝင်းကို ယှဉ်ကြည့်၏။

မိုးနေခက ကိုကိုညီ။

သူ့ကို လက်ထပ်လို့မဖြစ်။ ကိုကျော်ဝင်းကရော...

“ဘယ်လိုလဲ ကြယ်စင်၊ တို့ပြောတာလက်ခံလား”

“ဟင်...ကျွန်မကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီအကြောင်းတွေ

မစဉ်းစားချင်ဘူး အေးမြရယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်...ဘစ်ပင်လဲမူ တစ်ဝင်ထူးဆိုတဲ့
ကောင်းက အလကားထားခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ လမင်းရဲရှေ့
ရေးကလည်း ရှိသေးတယ်။ မင်းတစ်ယောက်တည်း ရုန်းတန်ခိုင်မှာ
လား၊ ပြီးတော့ ငယ်ရွယ်ချောမောတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း
ဘဝရပ်တည်ဖို့ဆိုတာ တကယ်လား မလွယ်ပါဘူး”

သူမ ဝိုင်သွားစဉ် အေးမြက ဆက်ပြော၏။

“တို့အနေနဲ့ အကြံပေးရရင်တော့ ကိုမိုးနေဟော ရှင်နဲ့
အသင့်တော်ဆုံးပဲထင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သူဟာ လမင်း
နဲ့ ဦးလေးဖြစ်နေလို့”

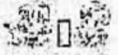
“အို...အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူဟာ အလွန်
ရည်းစားများတဲ့လူ၊ အဲလိုပေ့ရှုပ်တဲ့လူမျိုးကို ကျွန်မ မုန်းတယ်”

“ဒါဆို ရှင် ဘယ်သူ့ကိုရွေးချယ်မလဲ”

“ကိုကျော်ဝင်းကို”

“ကောင်းပြီလေ...ကိုကျော်ဝင်းလည်း မဆိုးဝါဘူး၊
လမင်းအတွက် အခင်မေတ္တာကို ကိုကျော်ဝင်း ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့
ထင်ပါတယ်”

ထိုကားကြောင့် ကြယ်စင် ရင်မောသွားရ၏။ ကိုကျော်
ဝင်း သိထားတာက သူမကို အချို့အပြစ်။ အိုလေ...တကယ်ချစ်
လျှင် ကလေးတစ်ယောက်အမေလည်း ကိုကျော်ဝင်း လက်ထပ်ယူ
နိုင်ရမှာပေါ့။

“ကြယ်စင် ချိန်းကတည်းက ကိုယ်ရင်ခုန်နေတာ၊
ကြယ်စင် ကိုယ့်ကို အဖြေပေးတော့မယ်ပေါ့နော်”

ဆိုင်ထဲဝင်လာတာတည်းက ကိုကျော်ဝင်းမျက်နှာမှာ ဖျော်
ရွှင်တက်ကြွမှုတွေနှင့်။ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝင်ထိုင်ရင်း
ထိုစကားတွေ တခုစပ်ပြော၏။

သူမ တည်ငြိမ်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကျော်ဝင်း၊ တွန့်မ ဒီနေ့ ရှင့်ကို
တိကျတဲ့အဖြေပေးမှာပါ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ ရှင်သဘောအတိုင်း
ပေါ့”

“ဪ... ကြယ်စင်ရယ်၊ ကိုယ်က ဘာကိုဆုံးဖြတ်ရမှာ
လဲ၊ ကိုယ့်အတွက် ကြယ်စင်ဆီက အချစ်ရဖို့ အဓိကပါ”

ထိုအပြောကြောင့် သူမ မျက်ခနဲဖြိုးလိုက်၏။

“ခဏနေပါဦး ကိုကျော်ဝင်း...ကိုကျော်ဝင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကျွန်မရဲ့သားလေး လမင်းတဲ့”

“ဘာ...ဒါ ကြယ်စင်သား ဟုတ်လား၊ ဒါ...ဒါဆို ကြယ်စင်က”

“ကျွန်မအဖို့မဟုတ်ပါဘူး ကိုကျော်ဝင်း၊ အခြေအနေကြောင့် အလုပ်ရုံလျှောက်လွှာထဲမှာ အဖို့လို့ ထည့်လိုက်ရတာပါ”

“ကြည့်စမ်း...ကိုယ်က ကြယ်စင်ကို အဖို့လို့ထင်နေခဲ့တာ”

“ဒါမဆန်းပါဘူးလေ၊ ကိုကျော်ဝင်းလိုပဲ ကျွန်မကို ယောက်ျားတော်တော်များများက ဒီလိုထင်ကြပါတယ်”

ကိုကျော်ဝင်းက အဖြူရောင် စပို့ရှပ်ဝမ်းနက်လေးဖြင့် လမင်းကို စူးစိုက်စွာကြည့်၏။

“ကလေးကလူချောပဲ၊ ဒါနဲ့ သူ့အဖေကော”

“ဆုံးသွားပါပြီ”

“ဪ”

ရုတ်တရက် ကိုကျော်ဝင်း ငြိမ်သွား၏။ သူမ ကိုကျော်ဝင်းကို ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကျော်ဝင်း၊ ကျွန်မဟာ ကလေးတစ်ယောက်အမေဆိုတော့ ကိုကျော်ဝင်း လက်ထပ်နိုင်ပါဦးမလား”

ကိုကျော်ဝင်း သက်ပြင်းချကာ သူမကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်၏။

“ကိုယ်ဟာ ယောက်ျားပါ၊ ပြောပြီးသား ကတိစကားကို မဖျက်ဘူး ကြယ်စင်”

ထိုစကားတစ်ခွန်းနှင့် ကိုကျော်ဝင်းအပေါ် သူမ လေးစားသွားရ၏။

“ဒါဆို ကိုကျော်ဝင်းရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျွန်မ လက်ခံတယ်လို့ မှတ်လိုက်ပါတော့”

ကိုကျော်ဝင်းက သူမကို စူးစိုက်စွာကြည့်သည်။

“ဒီစကားကြားရတာ ကိုယ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တစ်ခုပေးချင်တယ် ကြယ်စင်”

“မေးပါ”

“မင်း ကိုယ့်ကိုချစ်လား ကြယ်စင်”

“အို”

ထိုမေးခွန်းကို သူမ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ပါ။ ကိုကျော်

င်းကို သူမရွေးချယ်တာ အချစ်ထက် အားတိုးမှုတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သခုမှ ပိုသိသာလာ၏။ ကိုကျော်ဝင်းက သူမကိုကြည့်ကာ ဖျော့ဖျော့ပြုံးသည်။

“မင်း မဖြေနိုင်ဘူးလား ကြယ်စင်”

သူမ မျက်တောင်ကော့များ ဖျတ်ခနဲ ပင့်ကြည့်၏။

“ကျွန်မလက်ထပ်မယ်လို့ ပြောပြီပဲ။ ဒီမေးခွန်း ပြေစရာ လိုသေးလားဟင်”

“လိုတာပေါ့ ကြယ်စင်၊ ကိုယ့်အတွက် ပိုပြီးလိုတယ်။ ကိုယ်လက်ထပ်မယ်မိန်းကလေးက ကိုယ့်ကိုချစ်နေမှဖြစ်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ...ရှင်ကြားချင်တဲ့ စကားကို ကျွန်မတို့ လက်ထပ်မယ်နေမှ ပြောကြတာပေါ့။ ဒါဆို ရှင်ကျွန်းပင်မဟုတ် လား”

ကိုကျော်ဝင်း ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်၏။

“ကျေနပ်ပါတယ်...မင်းဆီက အဲဒီစကားကြားရရင် ပေါ့”

“ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကို တစ်ခုပြန်အေးရဦးမယ်”

“မေးလေ ကြယ်စင်”

“ရှင် ကျွန်မရဲ့သားကို ရှင်ရဲ့သားအရင်းလို သဘောထား နိုင်ရုံလားဟင်”

ကိုကျော်ဝင်း တစ်ဖောတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ တိုးဖျော့သော လေသံဖြင့်...

“ကိုယ် ကလေးချစ်တတ်ပါတယ်”

သည်အခြေဟာ သူမကြားချင်တာနှင့် တခြားစီဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ သိလိုက်၏။ ဒါပေမယ့် သူမမိန်းယောကျိားတစ်ယောက် အနေနှင့် ဒီလောက်ပြောတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်ဟု နားလည် လိုက်၏။

“ကြယ်စင်”

“အို”

ကိုကျော်ဝင်းက သူမလက်လေးကို လာ၍ ဆုပ်ကိုင်တာ ကြောင့် သူမကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကြယ်စင်၊ ကိုယ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ ကြောခင် လက်ထပ်ဘော့မယ့်လူတွေ မဟုတ်လား”

သူမနားထဲ တိုစကားက မချို့ခြိန်ပါ။ သို့သော် သူမအနေ ဖြင့် ကိုကျော်ဝင်းကို တတယ်လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီ။

ဒါကြောင့် လက်လေးကိုကိုင်တာလောက်တော့ ခွင့်ပြုသင့်တယ်
မဟုတ်လား။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ထိုက်ရဲ့လား နေခ”

ကေခိုင်က ဗာစီအိမ်လုံး ပြင်ဆင်ထားသမျှကို တစ်ခုချင်း
သိုက်ကြည့်ပြီးနောက် သူ့ဘက်လှည့်ကာ မေး၏။ သူ ခေါင်းညိတ်
သိုက်သည်။

“မင်းက ဒီလိုကျတော့လည်း ဘယ်ဆိုးလိုလဲ ကေခိုင်”

ကေခိုင်က ပခုံးတစ်ဖက် ဆတ်ခနဲတွန့်ကာ...

“သိပ်လည်း ချိုးကျူးမနေနဲ့၊ ကျောင်းပြီးတဲ့ အချိန်က
ကာလုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ အိမ်အလှပြင်ဆင်တဲ့ သင်တန်းကို တက်
ယိုက်တဲ့အကျိုးကျေးဇူးပဲ”

အပြာနုရောင်လိုက်တာများ လွမ်းလျက် အေးချမ်းသော
ထွင်ရှိုသည့် ဧည့်ခန်းလေးမှာ ဆိုဖာဆက်တီကအစ သူ့နေရာနှင့်
သူ နေရာတူလှပနေ၏။ တကယ်ဆို ဒီလိုပြင်ဆင်ဖို့ ကြယ်စင်ကို

ပြောပြီးသားပေမယ့် ယခုတော့ သူမက သူ့ကိုစိတ်ဆိုးသွား၏။

ချစ်တာဟာ စိတ်ဆိုးစရာမှ မဟုတ်ဘဲ ကြယ်စင်ရယ်။
ထို့ကြောင့် ကြယ်စင်ကိုယ်စား ကေခိုင်တို့ပဲ အကူအညီတောင်းကာ
တိုက်တစ်ခုလုံးကို ပြင်ဆင်ခိုင်းရ၏။ တကယ်တော့ ကြယ်စင်ရောက်
လာရင် အသင့်ဖြစ်အောင်လေ။

“ယူအိပ်ခန်းက နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ကြီးနဲ့ ပါလား”
ခန်းလော့ရှေ့မြပ်ခွေယာတို့ဖြင့် ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထား
သော ဝန်းနုရောင်တို့ လွှမ်းနေသည့် နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးယို
ကြည့်ကာ ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်လေ...ကိုယ်လက်ထပ်တော့မလို့”
“ဟင်...ဘယ်သူလဲ၊ အိုင်လည်းမသိရပါလား”
သူပြုံးလျက်...
“နောက်တော့သိရမှာပေါ့ ကေခိုင်”

“ယူက သိပ်လျှို့ဝှက်တာပဲ၊ အိုင်ကတော့ ယူအမျိုးသမီး
ကို မြင်ဖူးချင်တယ်”
တကယ်ပဲ ကေခိုင်ပုံစံက စိတ်ဝင်စားနေဟန်။
ကေခိုင်မျက်လုံးတွေက တစ်စုံတစ်ရာ မျှော်လင့်ချက်မရှိ

တောက်ပလာ၏။

“ကေခိုင် အရင်ဆုံးသိရမှာပါ”
“အင်းလေ... ဒါဆိုပြီးတာပဲ”
ကေခိုင် ဆက်မမေးတော့၍ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွား
၏။ တစ်အိမ်လုံးကို စိတ်ကြိုက်ပြင်ဆင်ပြီးနောက် ညနေသို့ ရောက်
သွားသည်။

“ကိုယ့် တေခိုင်ကို ဒင်နာလိုက်ကျွေးမယ်”
“ဘာလဲ...ပြင်ဆင်ခလား”
“ဟာ...ဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူးကွာ”
“အဟင်း...အလကားစတာပါရှင်၊ ယူသိအောင် ပြောပြ
ရဦးမယ်၊ ကေခိုင်ဘဝမှာ ယူကြောင့် ဒီလိုအလုပ်လုပ်တာ ပထမဆုံး
ပဲသိလား”

မျက်ဝန်းနက်လေး ထောင့်ကပ်၍ ပြောဟန်ကြောင့် သူ
နေရာမှာ တခြားယောက်ျားသာဆိုလျှင် လွယ်မည်မထင်။
သူကတော့ ကေခိုင်အပြုအမူမှန်သမျှ ကာမုမခံစား
ပဲရုံးနှစ်ဖက်တွန့်ကာ ပြုံးရှင်း...

“ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်ကွာ”

“ဟင့်အင်း...တို့ သူ့ဆီက ကျေးဇူးတင်တာ မလိုချင်ပါဘူး”

“ဟင်...ဒါဖြင့် ဘာလိုချင်တာလဲ”

သူ အံ့ဩသလိုမေးတော့ ကေခိုင် လှပစွာပြုံး၏။
တို့နောက် သူထံသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လာကာ...

“ယူ သိသားနဲ့ကွယ်”

“ဟာ...ကေခိုင်”

ရုတ်တရက် ကေခိုင်ကိုယ်လေး သူ့ထံသို့ ဖျတ်ခနဲ လဲပြီ။
ကျလာတာကြောင့် သူက ကမန်းကတန်း တွန်းဖယ်လိုက်ရ၏။
ကေခိုင်မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ယူ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

သူ ခေါင်း ကို တစ်ချက်ခါယမ်း၏။

“မသင့်တော်ပါဘူး ကေခိုင်၊ ကဲ ကိုယ်တို့သွားရအောင်”

“အို...ဒီမှာ ဘယ်သူရှိလို့လဲ၊ ယူ သိပ်ချွေးမကိုင်နဲ့၊
ကေခိုင်သား ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးပေးရင် ယူချင်တဲ့ယောက်ျားတွေ
အများကြီး”

“ဆောရီး ကေခိုင်၊ ကိုယ်က အဲလိုလူမျိုးတွေထဲမှာ မပါ

တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကိုယ် မင်းကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုပဲ
သဘောထားတယ်”

“ငယ်စရာတွေ မပြောဝမ်းပါနဲ့ယူရယ်၊ ကျောင်းတုန်းက
ယူနဲ့ကေခိုင်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ စဉ်းစားပါဦး”

သူ သတိပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။ အရင်တုန်းက
ရည်းစားများတာ တကယ်ချစ်တဲ့သူ မတွေ့သေးလို့ပါ။ ခုတော့
သူ့မှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေး ရှိနေပြီ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ကြယ်စင်
ကလွဲ၍ ဘယ်သူမှ အဝင်ခံခံနိုင်။ ဒါ ကြယ်စင်အပေါ်ထားတဲ့
သူ့ရဲ့သစ္စာတရားပါ။

“အတိတ်ကို ကိုယ်မေ့ထားပြီ ကေခိုင်”

“ယူက မေ့ထားပေမယ့် ကေခိုင်တော့ မမေ့နိုင်ဘူး၊
ယူနဲ့ခဲ့ပြီးမှ ယူကို ဘယ်ထောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိရတယ်၊ ယူ...
ယူရယ် ကေခိုင် သူ့ကို မခွဲပါရစေနဲ့”

ရှေ့တိုးလာသော ကေခိုင်ကြောင့် သူ နောက်တစ်လှမ်း
ဆုတ်လိုက်၏။

“ဒီလိုလှောင်ပါနဲ့ ကေခိုင်၊ ကေခိုင်ဟာ လှပတဲ့ မိန်းက
လေးတစ်ယောက်ပါ၊ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်

ကို အချိန်မရွေး ရရှိနိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကေခိုင်ချစ်တာက ယူကိုပဲ”

ကေခိုင်သည် ပွင့်လင်းသော မိန်းကလေးမို့သာ ဒီလိုဖွင့်ပြောတယ်ဟု သူယူဆ၏။ သာမန်အချိန်ဆိုလျှင်တော့ ကြယ်စင်သာမတွေ့ခဲ့လျှင် ကေခိုင် ညွတ်ကွင်းထဲ သူ လွယ်လွယ်နှင့် ကျရောက်သွားနိုင်၏။

ယခုတော့ သူ့နှလုံးသားသည် ကြယ်စင်အတွက်သာ ဖြစ်နေပြီ။

“အချစ်ဆိုတာ တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေရုံနဲ့ မပြီးဘူး ကေခိုင်၊ တို့မှာ တကယ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့နေပြီ”

ကေခိုင်က သူ့ကို မျက်ခုံးသေးသေးလေးများ ပင့်ကာ ကြည့်၏။

“မယ့်ဘူး...ယူ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ဘူးဆိုတာ ကေခိုင်သိတယ်”

ဪ...ကေခိုင်က သူ့အကြောင်းကို လိုက်စုံစမ်းနေတာ ပါလားဟုသိကာ မလွယ်တဲ့အဖြစ်ကို သိလိုက်၏။

“ကေခိုင်စုံစမ်းတာ မှားနေပြီ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေး

ရှိတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲပြော”

ဖွင့်မပြောလျှင် ကေခိုင် ယုံမည်မဟုတ်တာကြောင့် သူ ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“သိရပါမယ် ကေခိုင်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး၊ တို့ကိုကိုရဲ့ ဇနီးကြယ်စင်ပဲ”

“ဟင်...ယူကိုကိုက ဆုံးသွားပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကေခိုင်၊ ဒါကြောင့် ကြယ်စင်တို့သားအမိကို စောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန် ကိုယ့်မှာရှိတယ်”

“အို...စောင့်ရှောက်တာပဲ လက်ထပ်ပြီးမှ စောင့်ရှောက်လို့ရလား၊ ဒီအတိုင်းလည်း ပိုက်ဆံပေးကမ်းထောက်ပံ့လိုက်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကြယ်စင်ဟာ ကိုယ်ထောက်ပံ့တာကို ဘာအတွက်နဲ့မှ လက်မခံဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြယ်စင်ကို ဘယ်သူနဲ့မှမတူအောင် ချစ်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာပဲ”

သူပြောသမျှ ကေခိုင် နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ နားထောင်နေ၏။

“ဒါဆို ယူလက်ထပ်ဖို့ ဟိုကလက်ခံပြီပေါ့”

သူ့မျက်နှာပျက်လျက် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“သူက ကိုယ်လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာကို ငြင်းတယ်”

“ဟင်”

မိုးနေခလိုလူက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာကို ငြင်းတယ် ဟုဆိုသော မိန်းကလေးအား ကေခိုင် အံ့ဩသွား၏။

“ယူလိုလူကို ငြင်းတယ်ဟုတ်လား”

“အဟွန်း...ငြင်းတာပေါ့ဗျာ၊ သူ့မျက်စိထဲမှာ ကိုယ်က လူဆိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ကြံကြံဖန်ဖန် ဒီလောက်ချောတဲ့ယူကိုများ ကေခိုင်နဲ့ များ နေရာချင်းလဲလိုက်ချင်တယ်”

“ကဲ...ဒါသဖြစ်မနေပါနဲ့ ကေခိုင်၊ ကိုယ်တို့ ဒင်နာသွား စားကြစို့”

ကေခိုင်လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူကားဆီ ခေါ်ခဲ့ လိုက်၏။ သူ့ထံမှ ဒီလောက်ဂရုစိုက်မှုရတာလေးပင် ကေခိုင် တစ်ယောက် ကျေနပ်ရသည်။

“ဒက်ဒိုကိုခေါ်ပေး...ဒက်ဒိုကိုခေါ်ပေး၊ အီး...ဟီး”

ညဉ့်သန်းခေါင် အဖျားတက်နေသော သားကိုကြည့်ကာ ကြယ်စင် ငိုချင်သွားရ၏။ သားသည် မိုးနေကို အတော်ချစ်ခင် စွဲလမ်းနေပြီပဲ။

“တိတ်ပါသားရယ်...တိတ်ပါ၊ ခနက်ကြရင် မေမေ ခေါ်ပေးမယ်နော်”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ခုခေါ်ပေး”

“အို...သားကလည်း ခု ညရောက်နေပြီ၊ မေမေဘယ် လိုခေါ်ပေးရမှာလဲ၊ သားက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်”

“အီး...ဟီး မေမေညာတယ်၊ ညာတယ်”

အပူရှိန်တွေဟက်လျက် အော်ငိုနေသော သားကို ဒေါသ ဖြစ်ပေမယ့် မရိုက်ရက်။

“မေမေညာပါဘူး သားရယ်၊ မနက်ကျရင် တကယ်
ခေါ်ပေးမှာပါ။ တိတ်နေနဲ့...တိတ်”

သား ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်လေးတွေကို ကြယ်စင်
တယုတယသုတ်ပေးလိုက်၏။

“မေမေ လိမ့်နဲ့”

“အေးပါသားရယ်”

သားကို ဆေးတိုက်ပြီး အိပ်အောင် ချောသိပ်ရ၏။ အဖျား
ရှိနဲ့နှင့်မို့ သား တစ်ခဏနှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ သား အိပ်ပျော်
သွားမှ သူမလည်း သက်ပြင်းချနိုင်သည်။

မနက်ရောက်လို့ မိုးနေခကို ခေါ်မပေးလျှင် သားထပ်ငိုမှာ
သေချာသည်။ ဖျားနေသော သားလေးကို စိတ်မဆင်းရဲလိုပါ။
သည်ရက်ပိုင်း အလုပ်မှခွင့်ဆက်တိုက် ယူထားတာကြောင့် ကိုကျော်
ဝင်းနှင့်လည်း မတွေ့ဖြစ်ပါ။

ယခင်က အိမ်လာဖို့ပူဆာသော ကိုကျော်ဝင်းသည် ယခု
ထိုစကားမပြောတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

“ခွင့်ရက်တွေများနေတဲ့အတွက် မပူပါနဲ့ကြယ်စင်၊ ကိုယ်
တစ်ယောက်လုံးရှိတာပဲ။ ကိုယ်တော့ အလုပ်တွေအားလို့ ကြယ်စင်

ဆီ မလာနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်နော်၊ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင်တော့
ပြောပါ။ ကိုယ့်ကိုအားမနာပါနဲ့”

ဖုန်းထဲမှပြောသော ကိုကျော်ဝင်းစကားတွေကို ပြန်ဆန်း
စစ်မိသောအခါ ဟာတာတာဖြင့် တစ်ခုခုလိုနေသလိုပင်။

ဘယ်လောက်ပဲ မအားပါစေ ညနေဖက်လောက်
တစ်ခေါက်လာတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ။ အကူအညီလိုရင် ပြောပါတဲ့။
ဟင်အင်း... ဂူစိမ်းယောက်ျားတန်းယောက်ဆီက သူမ ဘာအကူ
အညီမှ မလုပ်ချင်ပါ။ ကိုဆောင်းနဲ့ ညီ... က... ဘာ... ဘာ... မဟုတ်ဘဲ။

“အင်း...အင်း”

“ဟင်...သား”

“ဒက်ဒီ...ဒက်ဒီ”

သားလေး အိပ်နေရင်း မှ ယောင်နေတာကြောင့် သက်ပြင်း
ချရ၏။

အဖေမေတ္တာငတ်နေတဲ့ သားလေး။ ကိုကျော်ဝင်းဟာ
သားအပေါ်မှာ ဖခင်မေတ္တာမှ ပေးနိုင်ပါ့မလား။ ယခုပဲ သားလေး
နေမကောင်းဘူးဆိုတာ သိလျက်နဲ့ မလား။ တကယ်ဆို သူမကိုလက်

ထပ်ဖို့ ရည်စူးထားတယ် မဟုတ်လား။

သူမအတွေးထဲမှာ နစ်မြောရင်း အချိန်ကြာမှ မှားခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့သော် မကြာခဏ လန့်နိုးကာ သားလေးကို စမ်းသပ်မိသည်။

သားက မနက်အစောကြီးနိုးလျက် ငိုယိုကာ ဒက်ပီဆီသွား မယ်ဟု ပူဆာနေ၏။

“ဒက်ပီဆီသွားမယ်...အိ...ဟီး”

“အိုး...သားရယ် နေကောင်းမှသွားရအောင်နော်၊ ခု မေမေနဲ့ ဆေးခန်းသွားမယ်”

“မသွားဘူး...သွားဘူး၊ ဆေးထိုးဘူး”

ဆေးထိုးရှာကို အလွန်ကြောက်သော သားက ဆေးခန်းဆို တာနှင့် ရုန်းကန်အော်ငိုတော့၏။

“အို...ဆေးခန်းမသွားလို့ ရမလား၊ ဒီလိုနေရင် သား ဘယ်လိုအဖျားပျောက်မလဲ”

လူကြီးတစ်ယောက်လို သားကိုရှင်းပြနေပြီးမှ သားက ဘယ်နားလည်လိမ့်မလဲဟု တွေးမိ၏။ သား နေကောင်းတာ ကြောင့် အိမ်အလုပ်တွေလည်း မလုပ်ဖြစ်။

“ဒါဆို...သား ကော်ဖီသောက်ရအောင် မေမေ ရေနွေး ဘည်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ သား ခဏနေဦး”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း နေဦး”

“အို ... ဒုက္ခပါပဲ”

နေကောင်းတာကြောင့် သားက အမျိုးမျိုး ဂျီကျနေတာ ခြံကြောင့် သူမ ငိုချင်သွားရသည်။ ထိုစဉ်...

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံဖွဖွကြောင့် ဘယ်သူများလဲဟု သူမ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဟင်...ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြယ်စင်၊ ကိုယ်ပါ”

မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးနေခကို တွေ့လိုက်ရ၍ သူမအံ့သြသွား သည်။ သားက သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ငိုကာ...

“ဒက်ပီ သားကိုခေါ်ပါ အီး”

ဟု ငိုတာကြောင့် သူလှမ်းယူချီရင်း...

“အို... ဓားလေး ကိုယ်တွေ့ပူနေတာပါလား”

သူမ မျက်လွှာချကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ညကတည်းက သားဖျားနေတာ”

“ဒါနဲ့များ ကိုယ့်ဆီ ဘာကြောင့် ဖုန်းမဆက်ရတာလဲ ကြယ်စင်၊ မင်း နေနိုင်လိုက်တာကွယ်၊ သား... မညီနဲ့အော်၊ တိတ်တိတ်”

အံ့ဩစရာကောင်းစွာပင် သားက သူ့လက်ထဲမှာ ရှိတ်ဆိုနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းတိတ်သွား၏။

“...ကို ဆေးခန်းပြုပြီးပြီလား”

“...အင်း...ခုပဲပြန်... သားက... သားဆိုတာနဲ့”

“...ဒီဆီသွားမယ်”

လမင်းက မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြင့် သူ့လည်ပင်းတို့အက်ကာ ပြောသည်။ သူပြုံး၍ လမင်းကိုကြည့်လိုက်၏။

“အခု ဒက်ဒီလာပြီလေ၊ သားသား နေထောင်းတော့မှာ ဟုတ်လား”

သူ့ကိုယ်သူ ဒက်ဒီဟု ပြောတာကြောင့် ကြယ်စင်နှုတ်ခမ်းလေးဖိကိုက်ကာ မျက်စောင်းထိုး၏။ ငိုးနေခဏ ကြယ်စင်အပြုအမူကို မသိချင်ယောင်ဆောင်သည်။

“ရှင်ထွက်သွား”ဟု ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် သားရှိနေတာ

ကြောင့် ထိုစကားကို ပြန်ချိုသိပ်လိုက်ရ၏။

“ကဲ...အဝတ်အစားလဲ ကြယ်စင်၊ သားကို ဆေးခန်းသွားပြရအောင်”

ညကလည်း အိပ်ရေးပျက်ထားတာကြောင့် မညာတမ်းဝန်ခံရလျှင် ကြယ်စင် ပင်ပန်းနေပြီ။ ဒီအချိန်မှာ သူရောက်လာတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို့ပါပဲ။

ထို့ကြောင့် သူ့အမိန့်အတိုင်း အခန်းထဲဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။ ဘာမှပြင်ဆင်ချင်စိတ်လည်း မရှိတာမို့ မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး မျက်နှာကို သနပ်ခါးလူးကာ ဆံပင်များကို ဖြီးသင်ပြီး ပုလဲဆံကုပ်ဖြင့် ခပ်လျော့လျော့ညှပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အဖြူရောင်ဗွီရှိုတ် စပို့ရှပ်လက်ရှည်ကို အနက်ရောင်လုံချည်ဖြင့် တွဲဝတ်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ယူ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

“သားကို အဝတ်လဲပေးဦးမယ်”

“အင်း...လဲလေ၊ ပေး ကိုယ့်ကို ကိုယ်လဲပေးမယ်”
ဘောင်းဘီနှင့်အင်္ကျီ ဆင်တူအနီရောင် စပို့ရှပ်လက်ရှည် ဝတ်စုံပေး ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“သား...အဝတ်လဲရအောင်နော်၊ ပြီးရင် ဒက်ဒီနဲ့လျှောက်

လည်မယ်”

“ကားမောင်းမယ်”

“အေးပါကွာ...ပြီးရင် မုန့်မုန့်တွေလည်း အများကြီး စားရမယ် ဟုတ်လား”

သူ့လက်ထဲမှာတော့ သားကငြိမ်ကာ အဝတ်လဲပေးတာကို လည်း ငြိမ်ငြိမ်ခံလေ၏။ သားအတွက် ကိုယ်ထည့်ပေါင်ဒါကို သူမ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အာ...ကြည့်စမ်း ဒီဝတ်စုံနဲ့ သားက သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းသွားပြီ”

အဝတ်လဲပြီးသွားသော သားကို သူက ဖုဇ္ဇနမ်းကာ ပြုံး၍ပြော၏။ သူသည် သားအပေါ်မှာ အလွန်စိတ်ရှည်တာကို ငြင်း၍မရ။

သူတို့အပြင်ရောက်တော့ အိမ်တံခါးသော့ ပိတ်လိုက်၏။

“ရှေ့ခန်းမှာပဲ သားနဲ့ထိုင်လိုက် ကြယ်စင်”

သည်အချိန်မှာတော့ သူ့စကားအတိုင်း လိုက်နာရုံသာ။ သားကို ပွေ့ချီကာ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်၏။ သူ့အသိဆေးခန်း ခေါ်ခဲ့သည်။

“ဟောဗျာ...တီမိုးနေခါ ဘယ်တုန်းက မိန်းမရသွားတာ လဲဗျာ၊ သားချော မယားချောနဲ့ပါလား”

“အို”

သူ့မူလသွားပေမယ့် သူကတော့ ဒီလိုအပြောခံရတာကိုပဲ မဆန်းသယောင်ယောင် တာဟဲဟဲရယ်လေ၏။ တကယ်ဆို ဘာမှ မဆိုင်ကြောင်း ပြေရင်းလိုက်ပါတော့လား။

“ဟဲဟဲ ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ ခု သားနေမကောင်းလို့ ဒေါက်တာ သိလာတာဗျ၊ ကြယ်စင် သားကိုပေး”

သူမ အံလေးမသိသောကြိတ်လိုက်ကာ သူ့ကိုကြည့်ရင်း သားအား ပေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားသားက လူချောပဲဗျ၊ ကဲ ဘယ်ကစဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး”

ဒါကိုတော့ သူမပြောတတ်၍ ကြယ်စင်ဘက် လှည့်ကြည့် လိုက်၏။

“ဟို...သား မနေ့ကတည်းက ဘာမှမစားရာကနေ ဖြစ်တာပါ”

“ဟုတ်လား...ဘာမှမစားရင် ကလေးအားနည်းမှာပေါ့၊

သားက ဘာကိုစိတ်ကောက်တာလဲ”

“ဟို...သူ့အဖေ”

ကြယ်စင် ဘာဆက်ပြောရမုန်းမသိစဉ် သူဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုဗျာ...ဒေါက်တာ သားက ကိုယ့်ကိုစိတ်ကောက်တာ၊ မနေ့က ကိုယ် သားကို မြဲကျွန်းသာလိုက်ပို့မယ်ဆိုပြီးမှ အလုပ်တွေမအားတာနဲ့ မပို့ဖြစ်ဘူး”

“ဪ...ဪ ကိုယ်သိပြီ၊ ကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ဂရုစိုက်မှပေါ့ မောင်ရင်၊ ဒီအရွယ်လေးတွေက သိပ်အစွဲအလှို၊ ကြီးတာ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားသားကလည်း ဖအေကို ပိုချစ်ပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒါတော့ အဟွန်း...ဟွန်း”

အရေးထဲ အသားယူနေသော သူ့ကို ကြယ်စင် မကျေမနပ်ကြည့်လျက် မျက်စောင်းကြိတ်ထိုးမိ၏။

“သားတွေက ဒီလိုပဲဗျ၊ ဖအေကို ပိုချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့် သားလည်း ဒီလိုပဲ”

အရေးထဲ ဒေါက်တာက လျှာရှည်နေတာကြောင့် ကြယ်စင် ကြယ်စင် အနေရခက်လေ၏။

သားကို ဆေးထိုးတော့ အတင်းအော်ငိုတာကြောင့် ပို။

ချောရ၏။ လမင်းကို သူ ပဲခုံးပေါ်ထမ်းကာ...

“တိတ်...တိတ် မငိုနဲ့သား၊ သားကို အရှုပ်တွေအများ

ကြီး ဝယ်ပေးမယ်ဟုတ်လား”

သို့သော် အငိုမပျက် ဆေးထိုးခံလိုက်ရလေသည်။

“နောက်သုံးရက်လောက် လာခဲ့ပါဦး၊ ဒါမှ စိတ်ချသွားပယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူမက ဆေးဖိုးငွေ ရှင်းရန်ပြင်တော့ ဒေါက်တာလက်ကကသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာကတော်ရယ်၊ ကိုမိုးနေခနဲ ကျွန်တော်

ညီအစ်ကိုလိုပါပဲ”

“ကဲ...ဒေါက်တာ ခွင့်ပြုဦး”

“အိုကေ”

“သွားလိုက်ဦးမယ် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ကားပေါ်ရောက်တဲ့အထိ သားက အငိုမတိတ်သေး။

ကဲနေတာကြောင့် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

“တိတ်ပါသားရယ်...သားနေကောင်းဖို့ ဆေးထိုးတာပါ။

ကဲ ခု သားသား ဘာစားမလဲ”

“ရေခဲမှန်”

“အို...သားနဲ့မှတည့်ဘူး”

ကြယ်စင်က အလန်တကြား ဝင်ပြော၏။ သူပြုံး၍ လမင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ရေခဲမှန်က သားနဲ့တည့်ဘူးကွ။ ကိတ်မှန်စားနေ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

သူ သက်ပြင်းချကာ သားကို ဘယ်လိုချောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

“ရဲဘော်...သားသားကို ဟယ်လီကော်ပတာ ဝယ်ပေးပုဦးမယ်၊ ကားကောယူမယ်မဟုတ်လား သား”

“ယူမယ်”

ကလေးစိတ်ပြောင်းစေရန် အရုပ်ဆိုင်သို့ခေါ်ခဲ့ပြီး လမင်းကြိုက်တာများ ဝယ်ပေးလိုက်၏။ အရုပ်များက ရီမှန်နှင့်ပျံ့ ဈေးကြီးလှသည်။ ကြယ်စင်က ပိုက်ဆံများ ထုတ်ပေးနေသော သူ့ကိုကြည့်ကာ မျက်နှာလေး ပျက်နေသည်။

“သားကလည်းကွယ်...ဈေးကြီးတာတွေ ဘာလို့ယူတာလဲ”

“ယူပါစေကြယ်စင်၊ လမင်း စိတ်ပျော်ဖို့အဓိကပါ”

ကြယ်စင်မှာ သက်ပြင်းလေး ကြိတ်ချလိုက်၏။ မှန်တာပြောရလျှင် ကြယ်စင်မှာ သားဆေးဖိုးပင် အနိုင်နိုင်ရယ်ပါ။

“ကဲ...သားသားကို တစ်ခုခုကျွေးရင်း ကိုယ်တို့ တစ်ခုခု စားရအောင်”

“အို...ကျွန်မမဆာ”

“မငြင်းပါနဲ့..မင်း မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ကိုယ်လည်း မစားရသေးဘူး၊ အထူးသဖြင့် လမင်းလေးကို အစားဝင်အောင်ကျွေးရမယ်၊ ကိုယ့်အပေါ် မာနမထားပါနဲ့ ကြယ်စင်ရယ်”

သူမ ဘာစကားမှ မဆိုတော့ဘဲ သူခေါ်ရာသာ လိုက်ခဲ့၏။ သည်လိုအချိန်မှာ ကြယ်စင်အနေဖြင့် ကိုကိုကို သတိအရဆုံးပါ။ မိုးနေခ ဒီလိုလာကူညီနေတာဟာ ကိုကိုကိုယ်စား ရောက်လာတာပဲလားဟု ထင်ရသည်။ သူမတစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် ဘာမှ လုပ်တတ်မည်မဟုတ်။

စားသောက်ဆိုင်ရောက်တော့ လမင်းအတွက် ကြက်ပေါင်း
မှာပေးကာ သူနှင့်ကြယ်စင်အတွက် ကြေးအိုးမှာလိုက်၏။

“ကြယ်စင်လည်း ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော်၊ ကိုယ့်ကို
ဘာမှအားမနာနဲ့ သူစိမ်းတွေမှမဟုတ်ဘဲ”

ထိုစကားကြောင့် သူမမျက်နှာလေး နီလျက် သူ့ကို
ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။

“ရှင်အကူအညီကို မတတ်သာလို့ ကျွန်မ ယူနေရတယ်
မှတ်ပါ”

“အဟွန်း...သိပါတယ်ဗျာ၊ ကြယ်စင် မာရကြီးတယ်
ဆိုတာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဟာ ကိုကိုရဲ့ညီဆိုတာ ကြယ်စင် မမေ
ပါနဲ့”

ကြက်ပေါင်း ရောက်လာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် လမင်းကို
စိတ်ရှည်လက်ရှည် တိုက်၏။

သူမနဲ့တုန်းက ဘာကျွေးကျွေးငြင်းသော လမင်းက သူ
တို့ကတော့ သောက်တာကြောင့် အံ့ဩရသည်။

“ဟင်း...ကြည့်စမ်း ဒီကောင်လေး မအေတစ်ယောက်
လုံးက ကျွေးရင် ဟိုဟာမစားဘူး၊ ဒီဟာမစားဘူးနဲ့၊ ခုတော့”

မကျေမနပ်လေး ပြောလိုက်သော သူမကို သူဖြိုးကြည့်
လိုက်သည်။

“ဒါ မေတ္တာကြောင့်ပေါ့ ကြယ်စင်၊ သားနဲ့ကိုယ်က
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာကြီးတယ်လေ”

“အမယ်...ရှင်ပြောပုံက ကျွန်မကပဲ သားအပေါ် မေတ္တာ
မရှိပုံနဲ့”

“အဟွန်း...ကိုယ် ဒီလိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊
ကြယ်စင်က မိခင်ပဲ၊ ကြယ်စင်သားအပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်
ဆိုတာ ကိုယ်နားလည်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီအရွယ်လေးတွေ
စိတ်ဟာ အင်မတန် နူးညံ့တော့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေချည်း လုပ်
လို့မရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့...ရှင်က ကလေးအဖေဖြစ်ဖူးတာကိုး”

“အဟွန်း...ဟွန်း ဒါပေါ့ဗျာ၊ မကြာခင်ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ရှင်နော်”

သူမမျက်နှာလေး ရဲရဲနီလျက် မျက်စောင်းထိုးတာကိုပဲ
သူ့မျက်စိထဲ ကြည့်မဝစွာ လှူနေ၏။

“လာ...သား မေမေတိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ဒင်္ဂါဒီတို့က”

“အို...ဒီကလေး”

သားလုပ်ပုံကြောင့် သူမ ဝမ်းနည်းကာ ဣသိန္ဒဝလေးငယ် သွားရ၏။ သည်တော့လည်း သူ့ရင်မှာ ကရုဏာဖြစ်ကာ သူမကို နှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။

“ကြယ်စင်ရယ်...မင်းလည်းသိတဲ့ထုတိုင်း သားက ဖခင် မေတ္တာလိုချင်နေတာ မဟုတ်လား”

သူမ အလေးကြိတ်ကာ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုကုသည်း

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မကလည်း သူ့အတွက် အဖေတစ်ယောက် အမြန်ရှာပေးမလို့ပါ”

“ဟင်...မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ ကြယ်စင်”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်မ၊ ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီက ကိုကျော် ဝင်းနဲ့ လက်တပ်တော့မလို့”

“ဘာ”

ရုတ်တရက် သူမကားကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေပြာကာ ရင်ထဲမီးလိုပူလောင်သွားရသည်။

“မင်း...မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒီမှာ ကြယ်စင် မင်း

တိုယ်ကလေးပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ပေပင်ရဘူး”

သူ ဆားပွဲကို လက်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပုတ်ကာ ပြောတော့ လမ်းထဲနဲ့ကာ ငို၏။

“အိ...ကြောက်တယ်...ကြောက်တယ်”

“ဟင်...ရှင်...ရှင် ရှင်ကြောင့် သားလန့်သွားပြီ၊ သား...သား မေ့မေ့ဆီလက”

ငိုနေသော လမ်းထဲကို သူမကောက်ချီမင်း သူ့ကို ဒေါသ မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်၏။

“သား...သား တိုက်နေပါ၊ ဒင်္ဂါဒီတော့ပါ”

မှတ်တမ်း သူ့ကိုယ်သူ ဒက်ဒီဟု အပိုင်သုံးလိုက်တာကိုပဲ ကြယ်စင် မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

ထိုစဉ် ရယ်သံများနှင့်အတူ ဆိုင်ထဲသို့ စုံတွဲတစ်တွဲ ဝင်လာ၏။ ကြယ်စင် မျက်ခဲကြည့်လိုက်တော့...

“အို”

ကိုကျော်ဝင်းသည် ခေတ်ဒီလှပချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြင့် ဆိုင်ထဲဝင်လာတာ သူမကိုမမြင်။ သူ့လည်း ကြယ်စင် ကြည့်ရာလိုက်ကြည့်တော့ ကိုကျော်ဝင်းကို တွေ့သည်။

ဟင်...ဒီလူကို သူကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ကြယ်စင်
ပြောတဲ့လူ။

“ဟင်...ကြယ်စင်”

“အဟင်း...ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်၊ ကိုကျော်ဝင်းတို့စုံတွဲ
ဆိုင်ထဲဝင်လာကတည်းက ကျွန်မမြင်ပါတယ်”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး...ဒီလို”

“အို...ကိုကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မီးတို့ အပေါ်ထပ်
သွားမယ်လေ၊ ဒါပဲနော် ကိုကိုကတီအတိုင်း ကြေးအိုးဆေးဘက်နှင့်
မီးကိုခွဲကျွေးရမယ်”

ကောင်မလေး ဆွဲခေါ်ရာသို့ ကိုကျော်ဝင်း ပါသွားစဉ်...

“ဒက်ဒီ မြဲကျွန်းသာသွားမယ် လိုက်ခို့”

“ဪ...အေး လာ သား၊ ကဲ ကြယ်စင်သွားစို့”

ကြယ်စင်တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီနီလျှက် ကိတ်
ဆိတ်စွာလိုက်ပါလာ၏။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလား ကြယ်စင်”

“ဘာပြောတယ်”

ကိုကျော်ဝင်းအပေါ် ဖြစ်နေသော ဒေါသများက သူ့ထံသို့

စူးပြုကျသွားသည်။ ခုနကပဲ ကိုကျော်ဝင်းနှင့် လက်ထပ်ပါမည်ဟု
သူမပြောခဲ့သည့် ယခုကြည့်စမ်း...ကိုကျော်ဝင်းက တခြားမိန်းက
လေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲလာသည်တဲ့။

သူမကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းထားတဲ့ မိုးနေခရေ့မှာစို့
ပိုရှက်ရပါ၏။

“အာ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကျော်ဝင်းအတွက်ဆို
စိတ်ထိခိုက်စို့ ပြောချင်လို့ပါ။ ဒီလူကို ကိုယ် မကြာခဏ မြို့ထဲမှာ
မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွေ့ရတတ်တာပဲ မဆန်းပါဘူး”

“ရှင်...ရှင် ကျွန်မကိုလှောင်နေတာလား”

သူတည်ကြည်စွာဖြင့် သူမကိုစိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုယ် ဘာကိစ္စ မင်းကို လှောင်ရမှာလဲ ကြယ်စင်၊
မင်းဘက်က ဘယ်လိုပုံမှတ်ယူပါစေ ကိုယ်စိတ်ထဲမှာတော့ မင်းဟာ
ကိုကိုနဲ့ မိန်းမအဖြစ် ဆွေမျိုးလို့ပဲသတ်မှတ်တယ်၊ အဲဒီလို မိန်းက
လေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်မှာကို ကိုယ်လှောင်နိုင်မယ် မင်း
ထင်သလား၊ ကိုယ့်ပါးစပ်ကပြောရင် မင်းမဟုတ်မှားနဲ့ချိန်မှာ ခုလို
မင်းကိုယ်တိုင် ထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်ရတာကိုပဲ ကိုယ်ဝမ်းသာနေ
တာ”

“ရှင်...ကျွန်မကို စောစောက သတိပေးသင့်တယ်”

“ဪ...ပြောချင်ပါရောဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလေးက သုံ့မှာတဲ့လား၊ ပြီးတော့ မင်းကို ကိုယ်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်း သားတဲ့လူ၊ ကိုယ် အဲဒီလိုပြောရင် ဘယ်အခြေအနေရောက်သွား ခလဲ၊ ကံ”

သေချာတွေးကြည့်တော့လည်း အနေအထားက တစ်မျိုး ခို့ သူမထပ်မပြောနိုင်။ သူမအပေါ် ပျစ်လှပါရည်ရဲ့ဟုဆိုသော ကိုကျော်ဝင်း၏ သစ္စာမရှိမှုကိုသာ ကြိုက်ဒါသဖြစ်ရသည်။

မြကျွန်းသာမှာ ခဏနေပြီး သူတို့အိမ်ပြန်ကြသည်။

“ကလေး လေစိမ်းတွေတိုက်နေမယ်”

လမင်းလေး အိပ်နေတာကြောင့် သူတို့ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ ချက်နာလေး နီရဲစွာဖြင့် အိပ်ပျော်နေသော လမင်း ကြည့်ကာ သူ့စိတ်ထဲ သနားကြင်နာလို့မဆုံး။

တကယ်တော့ ကလေးလွမ်းတာ သူ့ကိုဖြစ်သည်။ နုနယ် သော အရွယ်ဆိုတော့ အလွမ်းဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ဖျားခြင်းပင်။

“ကြယ်စင် လုပ်စရာရှိတာလုပ်လေး ဘိုလ် သားကို ဆောင့်နေပါ့မယ်”

ကလေးကို သူ မှု့ချီခေါ်ခဲ့၏။ လုပ်စရာတွေက ကြယ်စင် မှာ အများကြီး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကူးကိုယ်ပန်းနေတာမို့ ဘာမှမလုပ် ချင်။

“သားအိပ်တုန်း ရှင်ပြန်ရင်တောင်းမယ် ကိုမိုးနေခ” ထိုစကားကြောင့် သူ ဗျာဏ်ကထွက်ခနဲ ပျက်၏။

“ကိုလ်ကို မနှင်ပါနဲ့၊ သားဦးလာလို့ ကိုယ်မရှိရင် သူ ဆိတ်ထိခိုက်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ဖျားနေတဲ့ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကြယ်စင်တို့ ကိုယ်ထားခဲ့ရက်မယ်လို့ မင်းထင်နေသလား”

သူမကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် သူပြောသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မ ရှင်အကူအညီကို မယူပါရစေနဲ့”

“မင်း ဆိတ်ထိခိုက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ပြန်ပါ့မယ်၊ ဒါပေ မယ့် သားဦးလာလို့ ကိုယ့်ကိုဆေးရင် ဖုန်းဆက်ပါ၊ လူကြီးတွေ အတွက်နဲ့ ကလေးကို စိတ်မထိခိုက်ပါစေနဲ့”

ထို့နောက် သူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူထွက်သွား တာနှင့် သူမ အင်္ဂုဏ်မရှိကိုငိုရင်း အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့၏။

ကိုကျော်ဝင်းကို သူမချစ်၍ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပေမယ့် နုလို့ သစ္စာခဲ့သောလုပ်ရပ်ကိုတော့ မှန်းလှပါသည်။

သူမ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေချိန်မှာ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ဖော်မရတဲ့ လူ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘဝတစ်သက်စာအတွက် သူမေတ္တာကို ယုံရ မှာလဲ။

“အင်း...ဒက်ဒီ...ဒက်ဒီ”

“ဟင်...သား”

သားနိုးလာတာကြောင့် သူမ မျက်ရည်များကို သုတ်ကာ အံနားသွားလိုက်၏။ သား မျက်လုံးပွင့်လာကာ ဟိုဟိုဒီဒီရှာသည်။

“မေမေ...ဒက်ဒီကော”

“ပြန်သွားပြီသားရဲ့”

“ဟင်အင်း...ဟင်အင်း ဒက်ဒီကိုခေါ်ပေး၊ အိ...ဟီး”

သားငိုတာကြောင့် သူမ စိတ်ညစ်သွားရသည်။

“မေမေရှိတာပဲ သားရယ်၊ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဒက်ဒီကိုခေါ်ပေး”

သည်ပုံအတိုင်းဆို သား အဖျားထုံ ပိုဆိုးနိုင်တာကြောင့် သူမဖုန်းဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဒါဆို သားဒက်ဒီဆီ မာမီ ဖုန်းဆက်ပေးမယ်နော်”

သို့သော် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ...

“ကြယ်စင် တိုယ်ပါ” ဆိုတာကြောင့် ဖုန်းဆက်စရာမလို ဘဟု သိလိုက်၏။

“ရှင်မပြန်သေးဘူးလား”

“ကိုယ် သားကို စိတ်မချလို့ အပြင်ဘက်က စောင့်နေပါ လာ သား”

“ဒက်ဒီ”

သူတို့တွေ့တာနှင့် လမင်းမျက်နှာ ရွှင်လန်းလျက် သူ့ဆီ ဝမ်း။

“သားက ဘာလို့ငိုရတာလဲကွ၊ ခြေ...ကြယ်စင် သား ဘွက် နွားနို့ပိုနိုင်ထားတယ်”

သူပြောနေစဉ် နွားနို့ပိုသူ ရောက်လာ၏။

“သားကိုတိုက်ရအောင် ကြယ်စင်လည်း အားရှိအောင် ဘက်နော်”

“ကျွန်မ မသောက်ချင်ဘူး”

သူမ ထိုမျှပြောပြီး သားအတွက် နွားနို့ကို ဖန်ခွက်ထဲထည့် လိုက်သည်။

သူတိုက်တော့ လမင်း အနည်းငယ်သောက်လေ၏။

ကလေးစိတ်ပြေပျောက်ရန် သူ ကလေးနှင့်အတူ ဆော့ကစားပေး
သည်။ ရီမုဒ်ဖြင့် လေယာဉ်ပျံလေးကိုလွှတ်ပြသလို ကားကိုလည်း
မောင်းပြတာကြောင့် လမင်း သဘောကျနေ၏။

တဖြည်းဖြည်း ညနေရောက်လာပြီမို့ နေဝင်တော့မည်။

“ကြယ်စင် ညနေစာ ဘာမှချက်မနေနဲ့၊ ကိုယ်အပြင်ထွက်
ဝယ်လိုက်မယ်”

“အို...နေပါစေ ရှိတာနဲ့စားပါမယ်”

“မဟုတ်တာ ကိုယ်လည်းဆာနေပြီ၊ သားကို ခဏပေါ့
ထားလိုက် ကိုယ်ခုပဲပြန်ခဲ့မယ်၊ သား...ဒက်ဒီ အပြင်ခဏသွား
မယ်၊ သားဖို့မုန့်တွေ သွားဝယ်မှာ”

“မြန်မြန်လာနော် ဒက်ဒီ”

“အေးပါကွ”

လမင်းခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုးပုတ်ကာ သူထွက်ခဲ့၏။
ထို့နောက် နီးရာဆိုင်မှာ တရုတ်အစားအစာတွေဝယ်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။
လမင်းဖို့ ကြက်ပေါင်းနှင့်ပူတင်း ဝယ်ခဲ့၏။

“ရှင် မြန်လိုက်တာ”

“သား မျှော်နေမှာစိုးလို့”

သူ့ကိုတွေ့တာနှင့် လမင်းမျက်နှာ ကြည်လင်သွား၏။

“သေချာတာပေါ့ သားက ရှင့်ကိုမျှော်နေတာ”

“ဒက်ဒီနဲ့ဆော့မယ်”

“နေပါဦးကွ...မင်း ဆေးသောက်ရဦးမယ်၊ ပြီးတော့
အစားစားရမယ်၊ မဟုတ်ရင် ဒက်ဒီပြန်မှာ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ပြန်နဲ့”

“ဒါဆို ဒက်ဒီစကား နားထောင်မှာလား”

လမင်းခေါင်းညိတ်တော့ သူပြုံးဖြစ်သွားရ၏။ အဖော်မရှိ
သော လမင်းက သူ့ကိုတွယ်တာနေခြင်းဟာ မဆန်း။

သူ့ကိုယ်တိုင်ဆေးတိုက်ပြီး ကြက်ပေါင်းတိုက်၏။

“ဟင်း...ဒီတိုင်းဆို သားနားမှာ ကျွန်မတောင် ရှိစရာ
မလိုဘူး”

သူမဝန်တိုစကားကြောင့် သူပြုံးသည်။

“ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာထက်
လိုအပ်တာဘာရှိမလဲ”

“အို...အခုသားက ကျွန်မကိုတောင် မေ့နေတာ”

“သားသား ဟုတ်လားကွ”

လမင်းက မိခင်ဖြစ်သူကို မျက်လုံးစိုင်းများဖြင့် ကြည့်
သည်။

- “မေမေ့ကိုချစ်တယ်သား”
- “ချစ်တယ်”
- “ကဲ...ကြယ်စင် ကြားတယ်ဟေ့တိလား”
- “ရှင်...သိပ်မိုးချုပ်နေပြီ ကိုခိုးနေနော်”
- “ဘာလဲ ကိုယ်ပြန်ရတော့မှာလား”
- “ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ဒက်ဒီပြန်နဲ့”

သူဘောင်းဘီကို အတင်းဆွဲကာ လမင်းကြောသည်။ ည...
ဘက်ရောက်တော့ သားက အပူရှိန်အနည်းငယ် ပြန်တက်လာ၏။
သူက ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟု သူမကိုကြည့်သည်။

- “ကျွန်မတော့ .ငိုချင်တာပဲ”
- “မငိုပါနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ။ ကိုယ် ဒီည သားကိုဆောင့်
မယ်”
- “အို...ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးထင်မှာပေါ့ရှင်”
- “ဒီမှာကြယ်စင်...ပတ်ဝန်းကျင်ထက် သားအသား...
ပိုအရေးကြီးတယ်။ သားကို ကိုယ်တို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဆုံးရှုံး...။

ပိုင်ဘူး”

သူမ သက်ပြင်းလေးကြိတ်ချလျက် ငြိမ်သက်သွားလေ
၏။

“ကဲ...သား မငိုနဲ့၊ ဒက်ဒီမပြန်တော့ဘူး ဟုတ်လား”
သည်တော့မှ လမင်းလေးမျက်နှာ ပြန်ကြည်စင်လာလေ

၏။

တိုင်ကပ်နှာရိမှ စတုန်တံက တစ်ချက်ချက်ဖြင့် ရွှေလျား
ကံ ည၏တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ထွင်းနေသည်။ နာရီကြည့်လိုက်
တော့ ဆံသို့တစ်နှာရီ။

“ကြယ်စင်...မင်းသွေးအိပ်လိုက်ပါ။ ကိုယ်သားကို စောင့်
နေမယ်”

“အို...ဘယ်ဖြစ်လဲ၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်း”

“ကျွတ်...ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ သားနှီးလာရင် ကိုယ်မင်း
ကို နှိုးမယ်ဟုတ်လား။ မင်း မနေညကလည်း အိပ်ရေးပျက်ထား
ကာ မဟုတ်လား။ ဧလိုအလိုဘဲ အပင်ပန်းမခံပါနဲ့”

မှန်တာအပြာရလျှင် သူမ စိတ်ပင်ပန်းခွမ်းနယ်မှုကြောင့်
ကနားယူချင်ပြီ ။

“ရှင်ကော မအိပ်ဘူးလား”

သူပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကိုယ်ကယောကျ်ားပဲ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်၊ ကံကြယ်စင် သွားအိပ်လိုက်နော်”

“သားနိုးရင် ကျွန်မကို နှိုးလိုက်နော်”

“အိုကေ”

ကြယ်စင်က သားနုဖူးလေးကို ပုဇွန်တစ်ချက်နစ်ချပြီးမှ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွား၏။ တံခါးချက်ချသံကြားပြီး မကြာခင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

သည်တော့မှ သူ သက်ပြင်းချကာ လမင်းမျက်နှာလေးတို့ ငေးစိုက်ကြည့်မိ၏။

ချစ်စရာကောင်းသည့်ကလေး။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကံဆိုးကာ အမေ့ရတဲ့အဖြစ်။

လမင်းလေးကို ဘယ်သူစိမ်းလက်ထဲမှ မထည့်နိုင်ပါ။

ဒါဟာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပင်။

လမင်းကိုစောင့်ရင်း သူစာဖတ်နေလိုက်သည်။

“ကိုမိုးနေခ”

“ဟင်...ကြယ်စင် မအိပ်ဘူးလား”

“ကျွန်မ အိပ်မပျော်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကိုမိုးနေခအတွက် ကော်ဖီ ဖျော်ပြီး လာပို့တာ”

“ကျေးဇူးပဲ ကြယ်စင်”

မီးရောင်အောက်မှ ကြယ်စင်အလှူက ကပိုကပိုဖြင့် တစ်ချိုးလှနေပါသည်။ သူ ကြယ်စင်ကို စိုက်ငေးကြည့်မိ၏။

“ကြယ်စင်”

“အို”

ဆတ်ခနဲ သူ သူ့မကိုယ်လေးကို ငပွဲဖက်ကာ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်၏။

“ကြယ်စင်ရယ်...ကိုယ်မင်းကိုချစ်တယ်၊ မင်းနဲ့သားကို ကိုယ် ဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ”

ည၏တိတ်ဆိတ်မှုက သူ့စိတ်ထိန်းချုပ်မှုကို လွှတ်ထွက်စေကာ ကြယ်စင်ပြုမုတ်နာအနံ့ နှမ်းပျက်လိုက်၏။ ရုတ်တရက်မို့ ကြယ်စင်ကိုယ်တိုင်က အငိုက်မိကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းမထွက်နိုင်။ နှုတ်ခမ်းထက်သို့ ကျလာသော ပူနွေးသော အနမ်းများကြားမှာ သူစိတ်တို့ လွှတ်ထွက်နေ၏။

“ကြယ်စင်...ကြယ်စင်ရယ် သိပ်ချစ်တာပဲ”

“အို...ဟင် ရှင်သွား”

ဘေးခန်းမှ ကြားမှာစိုးသလို သားနိုးခည်စိုးတာကြောင့် အသိပိုင်လာသော ကြယ်စင်က သူ့ကိုကြိုက်ကာ တွန်းဖယ်၏။

“ရှင်...ရှင် အခွင့်အရေးသမား”

“ကိုယ်ကိုယ်လိုမပြောနဲ့”

“ပြောရမယ်...ရှင်ဘာလို့ မစောင့်ထိန်းလဲ”

သူ ဈာန်နဂါးရလျက် သူမကို ရူးစိုက်ကြည့်၏။

“ကိုယ်စောင့်ထိန်းတာပဲ...မင်းဘာဖြစ်လို့ ထွက်လာလဲ၊

ဒီလိုတိတ်ဆိတ်တဲ့ညမှာ ဒီလောက်လှတဲ့မင်းကို ဆွေ့ရတာ ကိုယ် စိတ်မလှုပ်ရှားရအောင် သူတော်စင်မဟုတ်ဘူး”

သူမ အံကြိတ်ကာ သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ရှင်တို့ယောက်ျားတွေဟာ အခွင့်အရေးယူဖို့ပဲ တတ်တယ်”

“မင်း ဒီလိုမပြောနဲ့၊ ကိုယ် အခွင့်အရေးသမား မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကို ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်လို့”

“မပြောနဲ့”

“ရှု...တိုးတိုး သားနိုးသွားပါ့မယ် ကြယ်စင်”

သူက ပြန်လည်သတိပေးနေတာကိုပဲ မကျေမနပ်။ ထို့ကြောင့် သူ့နားမှ ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းကံပြေးဝင်ခဲ့တော့၏။

သူမနောက်ပိုင်းအလှူကိုကြည့်ရင်း စောစောက အပြုအမူကြောင့် သူ့မှတ်တမ်းပြီးလား တွေးမိပေမယ့် ချီခြိုနူးညံ့သော အတွေ့အထိများကို သတိရတော့ တိုနေထိုင်ကတ အလကားဖြစ်ရ၏။

“ကြယ်စင်”

“ဪ...ကိုကျော်ဝင်း”

သည်အနု ရုံးစတင်သော သူမကိုမြင်တော့ ကိုကျော်ဝင်း
လာနှုတ်ဆက်၏။

“ကြယ်စင် နည်းနည်းပိန်သွားတယ်နော်၊ ကိုယ်တောင်
ခနဲက အိမ်လာဦးမလို့၊ အလုပ်တွေများနေတာနဲ့”

“ဘာလဲ...ကောင်မလေးတွေကို ကြေးအိုးလိုက်တိုက်ရ
တဲ့ အလုပ်လား”

သူမ စကားနာထိုးတော့ ကိုကျော်ဝင်း မျက်နှာ ကွက်ခနဲ
ပျက်၏။

“ကြယ်စင်က မီးနဲ့အထင်လွဲနေတာကိုး၊ မီးက အရင်ထဲ
က ကိုယ်နဲ့ခင်တဲ့ ကောင်မလေးပါ”

“ဟင်း...ဒီလိုဆိုဘာကြောင့် ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းသေးလဲ”

“ဘာဆိုလဲ...ကြယ်စင် ဒါက နှလုံးသားကိစ္စပဲ”

“ဪ...ဒီလိုရှိသေးတယ်ကိုး၊ ဒါနဲ့များတောင် ကျွန်မ ဆီ တစ်ခေါက်ရောက်မလာတာတော့ အံ့ဩစရာပဲ”

“ကိုယ်အလုပ်တွေများနေလို့ပါကွယ်၊ ကြယ်စင်ကို သတိ မရလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“တော်ပါ ကိုကျော်ဝင်း၊ ရှင်ပြောသမျှယုံအောင် ကျွန်မ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မအကြောင်း ဒီတင် ရုပ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဒါပေါ့လေ...မင်းမှာ ညအိပ်ညနေ စောင့်ရှောက်ရမယ့် လူက အနားရှိနေမှကိုး”

“ဟင်...ရှင်ဘာပြောတာလဲ”

သူမမျက်နှာလေး နီရဲစွာဖြင့် ဒေါသမျက်ဝန်းလေးနှင့် မေးလိုက်သည်။ ကိုကျော်ဝင်းက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံး၏။

“ကိုယ်မသိဘူးများ မှတ်နေလား ကြယ်စင်၊ ဟိုတစ်နေ့ က မင်းနဲ့တွေ့လိုက်တဲ့လူက ဘယ်သူလဲ၊ မင်းသားကလည်း ဒက်”

တဲ့၊ တကယ် သူ့အဖေလား”

“အို...မဟုတ်ဘူး”

ကိုကျော်ဝင်းမှ တစ်ဖန်စွပ်စွဲနေတာကြောင့် ကြယ်စင် ခံရ ခက်သွားသည်။ မိုးနေခ ညဘက် သူမအခန်းထဲရှိနေတာကို သူ ဘယ်လိုသိသွားလဲ။

“ကိုယ်ကြားတာကတော့ နိုင်ငံခြားသွားတဲ့ မင်းခင်ပွန်း ဟောင်း မကြာခင်က ပြန်လာတယ်ဆိုတာပဲ”

“ရှင်တော်...မဟုတ်တာမပြောနဲ့၊ အဲဒါ ကိုကိုရုံညီ သား နေမကောင်းလို့ လာအိပ်စောင့်ပေးတာ”

“ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ မင်းတို့ကို ရိုးသား ပါတယ်လို့ ဘယ်သူထင်မလဲ”

“ဒါ...ရှင် ကျွန်မကို စွပ်စွဲနေတာလား”

ကိုကျော်ဝင်းက ပခုံးဆတ်ခနဲ တွန့်သည်။

“စွပ်စွဲတယ်ဆိုကတည်းက အခြေအနေခိုင်လို့”

“တော်တော့ ကိုကျော်ဝင်း၊ လက်စသတ်တော့ ရှင်က ရှင်အပြစ်ကို ဖုံးကွယ်ချင်လို့ သူ့ခိုးကလူပြန်ဟစ်နေတာကိုး၊ ကောင်း ပြီလေ ရှင်ပြောသလို ကိုမိုးနဲ့ ကျွန်မ မရိုးသားပါဘူးတဲ့၊ ရှင်ဘာ

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်မ အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီ”

“ဟင်”

သူ မျက်မှောင်တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားလျက် သူမတို့ ရူးခိုထိတ်ကြည့်၏။

“ဘာလဲ ဟိုလူ့ကြောင့်လား”

သူမ မဖြေဘဲ သားကိုချီထား လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့နောက်မှ လိုက်လာပြီး...

“ခင်ဗျား နေမကောင်းဘူးလား ကြယ်စင်”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်မ မိုးနည်းနည်းမိလာတယ်”

“ဆေးကောသောက်ပြီးပြီလား”

သူ၏ ကြင်နာစွာ ဂရုစိုက်ပေးမှုကြောင့် သူ့အရင်က နွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ လောကမှာ သူ့ကို ဂရုစိုက်မယ့်ဆေးကျော်မိုး ရှိပါသေးလား။

“ကျွန်တော်မေးတာ ဖြေပါဦး”

“ဟင့်အင်း...ဆေးသောက်စရာမှမလိုဘဲ”

“ဟာ...ခိုးမိတယ်ဆိုတာ ဆွဲနေလို့မှမဖြစ်ဘဲ၊ ဒီရဲသီ။”

တုတ်ကျွေးဖြစ်ကြပါဘိနဲ့”

“နေပါဦး...ရှင်က ဒေါက်တာလား”

သူမ ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ မေးတာကြောင့် သူ ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ နောက်မှ သတိရကာ...

“ခင်း ကိုယ့်ကို မလှောင်ပါနဲ့၊ ကိုယ်အကောင်းသတိပေးတာ”

သည်တော့မှ သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“ဆောရီး...ကျွန်မစိတ်တွေ မကြည်လင်တာကြောင့် ခွင့်လွှတ် ကိုမိုးနေခ”

“ရပါတယ် ကြယ်စင်၊ အချင်းချင်းပဲ တောင်းပန်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ကြယ်စင် ဘာတွေစိတ်ညစ်နေတာလဲဟင်၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါရစေ”

သည်စကားက သူမမာနကို ထိခံရတယ်ထင်တာကြောင့် ဒေါသဖြင့် သူ့ကိုကြည့်မိသည်။

“ကူညီပါရစေ ဟုတ်လား၊ ရှင့်မှာ ကူညီချင်စိတ် အပြည့်ရှိတယ်ဆိုရင် စာခြားလို့အပ်တဲ့နေရာတွေကို သွားကူညီပါ၊ ကျွန်မ မှာတော့ ရှင့်ရဲ့ကူညီမှုကြောင့် ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ရတယ်မှတ်သလဲ”

“ဗျာ...ကျွန်တော်ရဲ့ကူညီမှုကြောင့် ဟုတ်လား”

မသိသလို မေးနေသော သူ့ဟန်ကြောင့် သူမ ပို၍ဒေါသ ဖြစ်ရ၏။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ညအိပ်ညနေ လက်ခံတတ်တဲ့ မိန်းမအဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်မ ကို ဘယ်လိုစွပ်စွဲလဲဆိုတာ ရှင်သိလား”

သည်တော့မှ သူသဘောပေါက်လျက် သူမကို မဲ့၍ကြည့် ၏။

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ... ဒီစကားကို ဟိုလူပြော တာ မဟုတ်လား”

“ဟင်...ရှင်သိတယ်”

“အဟွန်း...ဘာဆန်းလဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီလောက်ပေါက် ကွဲနေကတည်းက ဒီလူနဲ့ပတ်သက်လို့ဆိုတာ၊ သူ အဲဒီလိုစွပ်စွဲတယ် ပေါ့လေ၊ ဒါဆို ခင်ဗျားလူကို ကျွန်တော် လိုက်ရှင်းပြမယ်”

“အို...မလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်နဲ့လက်ထပ်ပါရစေလို့ ပြောထား တဲ့လူမျိုးဟာ ဒီမိန်းကလေး ဒုက္ခရောက်နေတာကို တစ်ချက်တောင် ကူညီဖော်မရတာ အဲဒီလူမျိုး ကျွန်မ လမ်းခွဲခဲ့ပြီ”

“ဟာ...တကယ်”

သူ ဝမ်းသာအားရမေးတော့ သူ့စကားမှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရ၏။ သို့သော် ပြင်ဆင်ခွင့်မရတော့ပါ။ သူသည် ပြုံးရွှင် လျက်...

“ခင်ဗျားဟာ...အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆို တာ ကျွန်တော်ယုံတယ်”

ဟု သူမကို စိုက်ကြည့်ပြောတာကြောင့် ရင်ထဲနွေးခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

“ရှင်ပြန်တော့လေ...သားတောင်အိပ်နေပြီ”

“အိုကေ...ကျွန်တော် မနက်အစောကြီး လာခဲ့မယ်”

“မလာနဲ့”ဟု သူမပြောချိန်မရမီ သူထွက်ခွာသွားတာ ကြောင့် သက်ပြင်းသာချစ်ရ၏။

အို...ဘုရားရေ သူမခေါင်းတွေ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ကာ မျက်လုံးတွေ ပြာလာသလိုပါပဲလား။

သေချာတယ်...သူမဖျားပြီ။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ဖြူ ကြားနေရပေမယ့် သူမ အိပ်ရာထဲက ရုတ်တရက် မထနိုင်။ သည်နေ့မှ သားက အစောကြီးထကာ..

“မေမေ မုန့်စားမယ်၊ မုန့်စားမယ်” ဟု ပြောနေတာကြောင့် ကိုယ်တွေ့ပူ ခေါင်းတိုက်လျက်မှ စိတ်ညစ်သွားရ၏။

အိမ်မှာ ဘာမုန့်မှမရှိ။

“အင်း...စားရမှာပေါ့သားရယ်၊ ခဏငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ။

မေမေ ဖျားနေလို့”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း မုန့်စားမယ်”

လိုချင်တာမရသဖြင့် လမင်းအော်ငို၏။ သား၏ငိုသံကြောင့် သူမ ဝိုင်းရံခေါင်းကိုက်သွားရသည်။ ထိုစဉ်...

“ကြယ်စင်...သား”

မိုးနေခ၏ ခေါ်သံကိုကြားရသည်။ လမင်း အငိုရပ်သွား

လျက်...

“ဒက်ဒီလာပြီ...ဒက်ဒီလာပြီ”

ဟုဆိုကာ တံခါးနား ပြေးသွား၏။

“သား...လမင်း”

“ဒက်ဒီ”

တံခါးတစ်ချပ်ခြားလျက် သူနှင့်သားတို့ အပြန်အလှန် ထူးနေသံကြောင့် မျက်လုံးကို ခွတ်ဖွင့်ရသည်။

“သား...တံခါးဖွင့်ပေးလေ မေမေကော”

“မေမေဖျားနေတယ်”

“ဟင်”

ကြယ်စင် ဖျားနေတယ်ဆိုတာကြောင့် မိုးနေခရင်ထဲ စိုးရိမ်ပူလောင်သွားလျက် တံခါးကို ဝုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်လိုက်ချင်၏။

“ကြယ်စင်...ကြယ်စင် တံခါးဖြည်းဖြည်းချင်း လာဖွဲ့ပေးပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဖျားအတွက် စိုးရိမ်လှပြီ”

မိုးနေခ အော်ပြောသံကြောင့် ကြယ်စင် အိပ်ရာထဲမှ ဝှက်အားခဲကာ ထရသည်။

သူမအတွက် စိတ်ပူနေပြီတဲ့။

သည်စကားလေးတစ်ခွန်းက သူမရင်ကို အားရှိစေတာ

အမှန်။

ခုတင်တိုင်ကို အားယူထားသည်။ ဆက်တိုက်ခံများကို မှေးကိုင်လျက် သူမ တံခါးဆီ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရ၏။

ထို့နောက် တံခါးကို မနည်းအားယူကာ ဖွင့်ပေးရသည်။

“ကြယ်စင်”

“ကိုမိုးနေခ”

တံခါးအဖွင့်မှာ သူမကိုယ်လေး ပုခိုက်ခနဲဖြစ်သွားစဉ် သူ့အမြန်ထိန်းပွေ့လိုက်တာကြောင့် ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွား၏။

“ကြည့်စမ်း...ကြယ်စင်ရယ်၊ ကိုယ်တွေ့ပူလို့ပါလား”

ကြယ်စင်မှာ သူ့ကို စကားပြန်မပြောနိုင်။ မျက်ဝန်းများ ခမ်းမှိတ်သွားတာကြောင့် သူ သူမကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲ ပွေ့ချီကာ ခုတင်ပေါ်ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

“ဒက်ဒီ...ဒက်ဒီ မုန့်စားမယ်”

သူ ဘောင်းဘီစကိုဆွဲကိုင်လျက် လမင်းပြော၏။

“အင်း...အင်း စားရမယ်သား၊ ခဏနော်”

ကြယ်စင်ကိုယ်လေးကို ခုတင်ပေါ် ညင်သာစွာတင်ပြီး နောက် လမင်းအတွက် ဝယ်လာသော မုန့်များ ထုတ်ပေးလိုက်

သည်။

“သားသား မဆူနဲ့နော်၊ မေမေ နေမကောင်းဘူးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

သည်လိုကျတော့ လမင်းလေးက ငြိမ်နေတာကြောင့် သနားသွားရ၏။ သည်ကလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် လိမ္မာလွန်းသည်။

“ကြယ်စင်”

“အင်”

မျက်ဝန်းများ မှိတ်ထားလျက်မှ သူမထူးသည်။

“ဆေးခန်းသွားရအောင် ကြယ်စင်”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး”

သူမအသံ တိုးသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောတာကြောင့် သူ သနားကရုဏာဖြစ်သွားရ၏။

“ကိုယ်ပွေ့ခေါ်မှာပေါ့ ကြယ်စင်ရယ်”

“အို...ဟင့်အင်း”

နေမကောင်းသည့်ကြားမှ အရှက်ကြီးနေသော သူမကြောင့် သက်ပြင်းချမိရ၏။

“နေမကောင်းလို့ ကူညီတာပဲ ကြယ်စင်ရယ်”

“ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က”

“အင်း...အင်း ကိုယ်သဘောပေါက်ပြီ၊ ဒါဆို ကိုယ် ဒေါက်တာပင့်လိုက်မယ်”

“ကိုမိုးနေခ ဒုက္ခများပါတယ်ရှင်”

“ကျွတ်...ကြယ်စင်ရယ် ဒီစကားမျိုးပြောစရာလား၊

ကြယ်စင်ခဏလေး မှေးနေနော်၊ ကိုယ်ဖုန်းသွားဆက်လိုက်မယ်၊ သားကိုလည်း ကိုယ်ပဲခေါ်သွားမယ်”

သူမ စိတ်ချအောင်ပြောပြီး လမင်းကို စွေခနဲကောက်ချိကာ အောက်ထပ်သို့ သွက်သွက်ဆင်းခဲ့၏။

သူရင်ထဲမှာ သူမအတွက် စိုးရိမ်မှုပန်လှပြီ။

ကံကောင်းစွာပင် မိတ်ဆွေဆရာဝန်က လာခဲ့မယ်ဆိုတာကြောင့် သူဝမ်းသာသွားရ၏။

သူ တိုက်ခန်းပေါ်ပြန်တက်ကာ တံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

ကြယ်စင် မှေးနေရာမှ လှမ်းကြည့်၏။

“ဆရာဝန် ခုလာလိမ့်မယ် ကြယ်စင်၊ ကိုယ် ရေနွေးအသင့်လုပ်ထားလိုက်မယ်”

သူမ ဘာမှမပြောခင် သူမီးဖိုထဲဝင်ခဲ့၏။ ဆေးသပ်သော
မီးဖိုကျည်းကျည်းလေးထဲမှာ ပစ္စည်းအနည်းငယ်မှအပ ဘာမှမရှိ။

သူစိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ရေနွေးဂေါက်ဖြင့် ရေနွေး
ကြိုလိုက်၏။

မကြာခင် ဆရာဝန်ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ နေခ ကလေးဖျားပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ...ဒီတစ်ခါ လူကြီး”

“ဘယ်သူလဲဗျ”

“ဟိုမှာ ကြယ်စင်လေ”

“ဪ”

“ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလို့ ကလေးပြုစုနေတာကြောင့် ဖျား
သွားတာဖြစ်မယ်”

“အေးဗျာ...ကြယ်စင်က နေမအိပ်ညမအိပ်”

အမှန်တော့ မနေ့က မိုးမိတာကြောင့်လည်း ဝါ၏။ ညက
တည်းက သူမီးရိမ်နေခဲ့တာ ခုတော့ ထင်သည့်အတိုင်းဖြစ်ပြီ။

“ရေနွေးရှိလား ကိုမိုးနေခ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိတယ် ဒေါက်တာ”

သူ ရေနွေးလုံ အသင့်ယူလာပေး၏။

“တုပ်ကွေးပဲ လေးငါးရက်တော့ ခံရမယ်ဗျ”

ဆရာဝန်က ဆေးထိုးဖို့ပြင်ရင်း ပြောသည်။

“ကြယ်စင် ဆေးထိုးရအောင်”

သူ့အပြင်ထွက်ပေးချင်ပါသည်။ သို့သော် သိပ်လှသော
ကြယ်စင်ကို ဒေါက်တာနှင့် ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချ။

ထို့ကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။
ကြယ်စင်မှာ ရှက်သည့်ကြားက မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ဆေးထိုးခံ
သည်။

“နောက်ရက်တွေလည်း လာကြည့် ပေးပါဦး
ဒေါက်တာ”

“စိတ်ချပါဗျာ...ခင်ဗျား စိတ်ပူနေတယ်ဆိုတာ
ထွန်းတော်သိပါတယ်”

“အဟွန်း...အေးဗျာ”

သူ့ရှက်ပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ဝန်ခံလိုက်ရ၏။ သိပ်ချစ်မိ
သည့်အတွက် သိပ်စိတ်ပူနေသည်မဟုတ်လား။

“ဆေးတော့ မှန်မှန်တိုက်ဗျာ”

“စိတ်ချပါဒေါက်တာ”

ဆရာကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့ပြီး အပေါ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်တက်လာ၏။

“ကြယ်စင်...ကြယ်စင် သက်သာလား”

“ခေါင်းထဲကမူးတယ်”

“အို...ဟုတ်တာပေါ့၊ ချက်ချင်း ဘယ်သက်သာမလဲ ကြယ်စင်၊ ကော်ဖီနဲ့ဆေး သောက်လိုက်နော်”

သူ ထိုမျှပြောပြီး ကော်ဖီဖျော်ဖို့ပြင်၏။ လမင်းကတော့ သူဝယ်ပေးထားသော ရီမုဒ်ဖြင့် ထိန်းသည့်ရထားနှင့် ဟန်ကျနေ ပြီ။

ကော်ဖီဖျော်ပြီး ကြယ်စင်ဆီ သူယူလာ၏။

“ကြယ်စင် ဆေးသောက်ရအောင်နော်”

သူမကိုယ်လေးကို ခေါင်းအုံးအဆင့်ဆင့် ခံကာ ဖို့စေသည်။ ထို့နောက် ဆေးကို တယုတယတိုက်လိုက်၏။

ကြယ်စင်သည် မျက်နှာလေးနီရဲကာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းလျက်မှ သူပြုသမျှ ငြိမ်သက်စွာ ခံယူ၏။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ကြယ်စင်၊ ဒီအချိန်မှာ ကြယ်စင်

အပေါ် ကိုယ် ညီမလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမိုးနေခ”

ပြောရင်း ကြယ်စင် မျက်ရည်ပေါက်များ ကျလာတာ ကြောင့် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

“ဟောဗျာ...ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်တွေကျတယ်လဲ

ကြယ်စင်ရယ်၊ မငိုနဲ့နော်...တိတ်”

သူမပါးပြင်မှ မျက်ရည်စများကို သူ ယုယစွာ သုတ်ပေး လိုက်၏။

“ဝမ်းနည်းလို့ပါ...ခုချိန်မှာ ကိုမိုးနေခသာ မကူညီရင်

ကြယ်စင်တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီပဲ၊ သားအတွက်လည်း စိတ်ပူရမယ်”

“မပူပါနဲ့ဗျာ...ကိုယ်အမြဲရှိနေမှာပါ၊ ကဲ ပြော နေလယ်

ကြရင် ကြယ်စင် ဘာစားမလဲ”

“ဟင့်အင်း...စားချင်စိတ်မရှိဘူး”

“မစားလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်...တစ်ခုခုတော့ စားမှပေါ့၊

ကိုယ် ကြက်ပေါင်းသွားဝယ်မယ်၊ သားကိုခေါ်သွားမယ်၊ ကြယ်စင် ခဏစောင့်နော်”

သူမ ခေါင်းလေးညိတ်ပြတာကြောင့် သူ စိတ်မချသည့်

ကြားမှ သားကိုခေါ်ကာ ထွက်ခဲ့၏။

သူမအတွက် ကြက်ပေါင်းနှင့် သူတို့အတွက် နေ့လယ်စာများကို ဝယ်ပြီး အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့၏။

“ဟောဗျာ...ကြယ်စင် ဘာလို့ထထိုင်နေတာလဲ”

ဆက်တီခုံပေါ်တွင် ခပ်လျော့လျော့မှီကာ ထိုင်နေသော သူမဆီသို့ သူ စိုးရိမ်တကြီး ပြေးသွား၏။

“မေမေ မုန့်တွေအများကြီး ဝယ်လာတယ်”

သားက သူ့လက်ထဲမှ မုန့်များကို ပုတ်၍ပြသည်။

“အိပ်ရာထဲ လှဲမနေချင်တာနဲ့”

အမှန်ဆို ကြယ်စင်သည် အမြဲတမ်း အိမ်မှအလုပ်ကိစ္စများနှင့် ရှုပ်နေသူမို့ ယခုလို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေရတာကိုပင် သိပ်အလိုမကျချင်။

“နေမကောင်းလို့ပဲ ကြယ်စင်ရယ်၊ကဲ...သား မေမေ့နားမှာ ခဏနေဦးနော်၊ မေမေနဲ့သားဖို့ ဒက်ဒီ စားစရာတွေ သွားထည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ခပ်သွက်သွက်ပင် မီးဖိုထဲဝင်ကာ စားစရာများ

ထည့်လိုက်၏။

“ရော...ကြယ်စင်၊ ဒီကြက်ပေါင်းလေး ကုန်အောင် သောက်လိုက်နော်၊ သားက ဒီလာ ဒက်ဒီနဲ့ကျွေးမယ်”

လမင်းကိုခေါ်ကာ ထမင်းကို သူ့စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကျွေး၏။သူနှင့်သားကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း ကြယ်စင် ကိုကိုကို သတိရမိသည်။

“ဟင်...ကြယ်စင် စားလေ၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ကိုမိုးနေခ ကျွန်မတို့အတွက် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီနော်၊ အလုပ်တွေလည်း ပျက်ရောပေါ့”

“ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက ကြယ်စင် နေကောင်းဖို့ပဲ၊ ကဲ...သောက်လိုက်”

သူမဘာသာမှ မသောက်လျှင် သူနဲ့တော့မည့် ဟန်အတိုင်းမို့ ကြက်ပေါင်းရည်ကို ဖြည်းညင်းစွာ သောက်လိုက်ရ၏။

နေမကောင်းသည့်ကြားက ခပ်နွမ်းနွမ်းလေးဖြင့် လှနေသော သူမကို ဖျတ်ခနဲငေးကြည့်မိရင်း သက်ပြင်းသာကြိတ်ချရ၏။

“ကြယ်စင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သည်နေ့လည်း ဆရာဝန်ပြန်သွားပြီးနောက် သူမ အိပ်ရာ

ထဲ လှဲနေ၏။ သူပြန်လာတော့ သူမအိပ်ရာမှ ထဟန်ပြင်တာကြောင့် သူ ဖျတ်ခနဲရောက်သွားလျက် စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

“ဟို...ဟို”

ကြယ်စင်မှာ အပေါ့အပါးသွားချင်တာကို ပြောရခက် လျက် မျက်ရည်များ ဝဲလာ၏။

“ကြယ်စင်...ဘာလဲ ကိုယ့်ကိုအားနာနေတာလား၊ လာ...လာ ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

သူမကိုယ်လေးကို စွေခနဲပွေ့ချီကာ ရေချိုးခန်းသို့ သူ ခေါ်ခဲ့သည်။

တံခါးပြန်ပွင့်လာတော့ ကြယ်စင် မျက်ရည်တွေကျလျက် စို သနားသွားရ၏။ ကြယ်စင် သူ့ကိုရှက်နေတာပါလား။

“ကြယ်စင်ရယ်”

သူမကိုယ်လေးကို အိပ်ရာထဲပြန်ပို့ပြီးနောက် နဖူးလေးအား ဖွဖွနမ်းလိုက်၏။

“မငိုပါနဲ့ ကြယ်စင်ရယ်၊ ကိုယ်ဟာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်လက်ရာ ငါးရံဆန်ပြုတ်စားရမယ် သိလား”

“အင်း...မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တယ်”

မထင်မှတ်ဘဲ သူ့အပေါ် ဆိုးမိသလိုဖြစ်သွား၏။ သူက မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်ခနဲဖြစ်ကာ...

“ဟောဗျာ...မုန့်ဟင်းခါးက တည့်လို့လား”

“မသိဘူး...ပါးစပ်ထဲမှာ ချဉ်ချဉ်စပ်စပ် သိပ်စားချင်တာပဲ”

“အင်း...ဒါဆို ကိုယ်သွားဝယ်ပေးမယ်လေ၊ သားကို ဟိုဖက်ခန်းက ကလေးတွေနဲ့ ဆော့ခိုင်းထားတယ်”

“ဪ...တူးတူးတို့လား”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်...ဆယ်နှစ်လောက် ကလေးမလေးပဲ၊ သူ သားကိုထိန်းမယ်ပြောတယ်”

“တူးတူးတို့က စိတ်ချရမိတယ် ကိုမိုး”

ရင်းနှီးစွာပဲ သူ့ကို ကိုမိုးဟု ခေါ်ဖြစ်၏။ သူလည်း သတိထားမိပုံရကာ မျက်နှာဝင်းလက် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားပုံပင်။

“ကဲ...ဒါဆို ကိုယ်မုန့်ဟင်းခါး သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

သူမခေါင်းလေးကို ဖွဖွပုတ်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်ခဲ့၏။ သူ့နောက်ကျောပြင်ကို သူမ သက်ပြင်းလေးကြိတ်ချလိုက်သည်။ သူမတို့သားအမိအပေါ် သူ တကယ်အန္တရာယ်အာ ခံနိုင်လွန်းပါတီ။

အစက စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို လူပေါ့လူဆိုးတစ်ယောက်ဟု ထင်ထား သမျှ ခုတော့ တခြားစီပါလားဟု တွေးမိကာ လေးစားစိတ်တွေ ဝင်လာရပါ၏။ ထို့အတူ ခင်မင်မှုလည်း ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

သို့သော် ထိုထက်ပိုလာလျှင်တော့ အို...ဟင့်အင်းကွယ် ကိုကိုမျက်နှာကို ထောက်ရမည်။

သူပြန်လာတော့ ပူပူနွေးနွေးမုန့်ဟင်းခါးတို့ စားချင်ဖွယ် ပြင်ပေးသည်။ သူမ ခံတွင်းလိုက်ကာ စားကောင်းတာမျိုး သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရ၏။

“စားကောင်းလား ကြယ်စင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကိုမိုးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“လာပြန်ပြီကွာ...ဒီကျေးဇူးစကား ကိုယ်တို့က သူမိန်း တွေလား”

သူမမျက်နှာလေးကို စူးစိုက်အေးကြောင့် မျက်လွှာချမိ ရ၏။

“ကဲ...ကိုယ်သားကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ အဝတ် အစားယောင်းတွေကို အမိနာလျှော်ခိုင်းထားတယ်၊ မီးပူလည်း သူပဲ တိုက်ပေးလိမ့်မယ်”

သည်အနုဆို သူအိမ်မပြန်နိုင်တာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ပတ်ဝန်း ကျင်က ဘာတွေပြောနေသလဲဆိုတာကို အမှုမထားနိုင်တာ။ သူ့ကို ပဲ အားကိုးနေရ၏။

သားကို ရေချိုးပေး၊ ထမင်းကျွေး၊ ချောသိပ်နှင့် သူကြည့် ပုတာ ဖခင်ရင်းထက်ပင် ပိုနေ၏။

သူမက အိမ်ထမင်းဟင်းပဲ စားချင်တယ်ဆိုတော့ သူ့ကိုယ် ကိုင် ချက်ကျွေးသည်။

ဘဲပေါင်း၊ ကြိမ်ဆိုင်ဟင်းချို၊ ကြက်သားပြုတ်ကြော်နှင့် ပုနံ့ညှင်းချဉ်ကြော် စသည်ဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပါပဲ။

“ကိုမိုးက ဒီလိုကျတော့လည်း ချက်တတ်သားပဲ”

“အဟဲ့...ကိုကိုရှိတုန်းက ကြည့်ထားတဲ့ လက်ရာတွေ လဲ အနှစ်နဲ့ဟင်းချိုးတော့ သိပ်မချက်တတ်ဘူးကွ”

ကိုကိုလိုပြောတော့ သူမမျက်နှာ ပျက်ရ၏။ ကိုကိုရှိတုန်း ကလည်း သူမကို ဒီလိုအမြဲ ဟင်းချက်ကျွေးနေကြ။

“ဟေ့ ဘာပိုင်သွားတာလဲ၊ ကိုယ်ချက်ထားတာတွေ

အကောင်းလို့လား”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး ကောင်းပါတယ်”

သူမ အသိပြန်ဝင်လာကာ ခပ်ဖျော့ဖျော့ပြုံးပြရင်း ဆက်လက်စားလိုက်၏။

“ကြယ်စင်တော့ နေကောင်းပြီ၊ ဒါပေမယ့် အားရှိဖို့ ကောင်းကောင်းစားပြီး အနားယူဖို့လိုတယ်ကွ”

“ဘာလဲဟင်...ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ ကျောပူအောင် အိပ်နေရမှာလား”

“အဟွန်း...မအိပ်ချင်လည်း ဒရင်းဘက်ပေါ်ထိုင်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေလေ၊ ဘာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်နဲ့ဦး၊ ဟုတ်လား”

“သူ့ကို အားနာလှပါပြီ”

“ဟာကွာ...ဘာအားနာစရာလို့လဲ၊ ဒီမှာ ဝတ်ဝန်းကျင်က ပြောနေတယ်၊ ခင်ဗျားမိန်းမ နေကောင်းပြီလားတဲ့”

“အို”

သူမမျက်နှာ ထူပူသွားလျက် မျက်နှာလေး နီရဲသွား၏။ ဟုတ်တာပေါ့ သူမပြန်တာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိနေပြီလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဒီလိုထင်ကြတာ မဆန်း။

“သူ...သူ ဘာပြန်ပြောခဲ့လဲဟင်”

မကြားရပေမယ့် အခြေအနေကို သိလိုတာကြောင့် မခုံမရဲ

မေးလိုက်၏။ သူက ခပ်ပြုံးပြုံး သူမကိုကြည့်ကာ...

“သိပ်မကောင်းသေးဘူးလို့”

“အို...ရှင်ကလည်း တကယ်ဆို ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမဆို တာကို ပြောပြပါတော့လား”

သူမ ဒေါသလေးဖြင့်ပြောတော့ သူ ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်၏။ ထို့နောက် သူမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ...

“ဒီမှာအမိရဲ့...ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း လူတွေဆိုတာ မမေ့နဲ့၊ ကျုပ် အဲဒီလိုပြောရင် သူတို့ယုံမယ်လို့ ထင်နေသလား၊ ပြီးတော့ အမိနေကောင်းတာနဲ့ ကျုပ်လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီ”

“အို”

သူ ပြောပြောဆိုဆို သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲယူကာ မျက်နှာလှလှလေးကို ရှိုက်နမ်းလိုက်၏။

“အို...ဟင့်အင်း အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့”

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို တွန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ နှုတ်ခမ်းထက် ကျရောက်လာသော အနမ်းများကြောင့် သူမ တုန်လှုပ်သွားရ၏။ ပူနွေးသော မျက်ရည်များ စီးကျလာမှ သူ့အသိဝင်ကာ ဖယ်သည်။

“ဘာလို့ငိုတာလဲကွာ”

သူမ မျက်ရည်တွေကို ကြင်နာစွာ သုတ်ပေးရင်း
မေးသည်။ သူမ မျက်စောင်းထိုးကာ..

“ရှင်ဘာလို့ အနိုင်ကျင့်လဲ”

“ဟာကွာ...အနိုင်ကျင့်တယ်ဆိုတဲ့စကား မပြောနဲ့၊
ချစ်တာ အနိုင်ကျင့်တာလားဟင်”

“မသိဘူး”

သူနှုတ်ခမ်း တင်းတင်းစေ့ကာ ပြုံးသည်။

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်မှာလား”

“အို...ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ”

သူမ ရုတ်ခနဲနေရာမှထအပြေး...

“အို”

“ဟာ”

ခေါင်းထဲ ဗိုက်ခနဲဖြစ်သွားတာကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲ နောက်
ဘစ်ကြိမ် ထပ်ရောက်သွားတော့၏။

“ကြယ်စင်...ကြယ်စင် မင်းသိပ်ရက်စက်တယ်ကွာ၊
အား”

“ဟာ...နေခ တော်တော့ကွာ၊ မင်းတအားမူးနေပြီ”
သူ့လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို ဆွဲယူရင်း မင်းလွင် ပြော၏။

သူက လွတ်မပေးပါ။

“ငါ ဒီထက်မူးမှ ကောင်းမယ် မင်းလွင်၊ ကြယ်စင်
လုပ်ပုံက ငါရှားသွားဖို့ပဲ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါကွာ သားကို ငါ
ဘယ်လောက်ချစ်လဲ၊ ကြယ်စင်အပေါ်မှာ ထားတဲ့ မေတ္တာကကော
ဘယ်လောက်လေးနက်လဲ မင်းသိပါတယ်ကွာ၊ ငါသာ လက်ထပ်
ချင်ရင် မိန်းမတွေ အများကြီးဆိုတာ”

“အေးပါကွာ...ငါသိပါတယ်”

တကယ်လည်း မင်းလွင်သိပါ၏။ ကေခိုင်တို့လို အမျိုး

သမီးတွေသည် မိုးနေခလို လူမျိုးကို လက်မလွှတ်ချင်ကြ။

“ငါ့မှာတော့ သူ့နေကောင်းရင် လက်ထပ်ဖို့ ဟောဒီတိုက် ကိုလည်း ပြင်ဆင်လိုက်ရတာ၊ အိုကွာ ... သူ့အတွက် အဝတ် အစားကအစ အဆင်သင့်၊ ခုတော့ သူ သူ ငါ့ကို ရက်ရက်စက် စက် ပစ်သွားတယ်ကွာ”

ရင်ဖွင့်နေသော သူ့ကိုကြည့်ကာ မင်းလွင် သက်ပြင်းချမိ ၏။ ကြယ်စင်ကို ဒီကောင် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိနေ တော့ ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။

ကြယ်စင်တို့သားအမိ နေမကောင်းတုန်းက သူ နေမအိပ် ညမအိပ် ပြုစုခဲ့တာပဲ။ ကြယ်စင် နေကောင်းလျှင် လက်ထပ်ဖို့ အတွက် သူ့ကြည့်နှုံးခဲ့သည်။

“ကျွန်မလည်း နေကောင်းလာပြီပဲ၊ ကိုမိုး အိမ်ပြန်ချင် ပြန်လေ”

“ဟင့်အင်း...မပြန်ဘူး၊ ကြယ်စင်နဲ့ တစ်သက်လုံး နေမှာ”

“အို...ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့လက်ထပ်မှာပဲ”

“ဘယ်သူကလက်ခံလို့လဲ”

“ဟင်...ဒါဘာပြောတာလဲ၊ ကဲ”

“အို”

သူ့အသည်းယားတာကြောင့် သူ့မကိုယ်လေးကို ဖက်ကာ ရင်ခြင်းအပ်လိုက်၏။ ဟို့နောက် မျက်နှာလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း နမ်းပစ်လိုက်သည်။

“အို...ဘာလုပ်တာလဲ၊ သိပ်ကြမ်းတာပဲ”

“ခင်ဗျားလေးက ဘာလို့ အသည်းယားအောင် ပြောလဲ၊ ကဲပြော လက်ထပ်မှာလား”

ပါးနုလေးကို တို့ထိကာ သူပြုံး၍ မေး၏။

“ဟင့်အင်းကွယ် စဉ်းစားရဦးမယ်”

“ဟာကွာ...ကိုယ်က စဉ်းစားစရာလှလား၊ ဘာလဲ ခုထိ ကိုယ့်အကြောင်း မသိသေးဘူးလားဟင်”

သူပြုံးစိမိမေးတော့ သူမ မျက်စောင်းတိုး၏။

“ရှင်နော်”

“ဒီမှာအမိရဲ့...ကိုယ် အမိနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဟိုတိုက်ကို တောင် ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ၊ ကြယ်စင် နေကောင်းရင် လိုက်ကြည့်

နော်”

သူမ သက်ပြင်းလေးချကာ သူ့ကိုကြည့်သည်။ စိုလက်
သော သူ့မျက်ဝန်းများကြောင့် ရင်ခွန်သွားရ၏။

“ဖြည်းဖြည်းမှ လိုက်ကြည့်ပါ့မယ်”

“အဟွန်း...လိုက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကကျေနပ်ပြီ၊
ကဲ ဒီညတော့ ကိုယ်တိုက်ကို ခဏပြန်ဦးမှ”

“သွားလေ...ကျွန်မလည်း နေကောင်းနေပြီပဲ”

“အင်း...မနက်ဖြန်တော့ ကိုယ်စောစောပြန်လာခဲ့ပါ
မယ်”

“စိတ်ချသွားပါကွယ်”

သူထွက်လာခဲ့တာ မှား၏။ စိတ်ချပါဆိုသော ကြယ်စင်
သည် နောက်နေ့ရောက်ချိန်မှာတော့ တံခါးပိတ် သော့ချိတ်သွားပြီ။
သူ့အတွက် စာတစ်စောင်ထားခဲ့သည်။

ကျေးဇူးများစွာတင်ရပါတဲ့ ကိုမိုးနေခ

ဒီစာနဲ့ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ကြယ်စင်တို့သားအမိ
ပေါ် ဖြူစင်စွာနဲ့ သူ့ကူညီခဲ့သမျှ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။

ကြယ်စင်လေ ကိုမိုးနေခကို သိပ်ခင်ပါတယ်လို့ပဲ ပြောပါ

ရစေ။ ဒီထက်မပိုပါရစေနဲ့ကွယ်။ ကိုကိုမျက်နှာကို ထောက်
ရမယ်မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

ကြယ်စင်

ထိုစာကိုဖတ်ပြီးချိန်မှာ သူ စိတ်ထိခိုက်စွာ အော်မိ၏။

ကြယ်စင်...ကြယ်စင်ရယ် မင်းဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲ
အချစ်ရယ်။

သူမတို့သားအမိ ပြန်လာမလားဟု သူတစ်ညလုံး ထိုင်
စောင့်၏။ သို့သော် အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရပါ။

သည်တော့ သူတစ်မြို့လုံး လိုက်ရှာ၏။

ရှာမည်...ရှာမည်...

မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာမည်။

ဒါပေမယ့် မတွေ့လေသောအခါ သူ့စိတ်တို့ထိန်းမရကာ
အရက်သောက်ပစ် မေ့ချင်လာသည်။

သည်တော့ မင်းလွင်ကို အဖော်ခေါ်ကာ မူး၏။ ရင်ဖွင့်
၏။

“ကြယ်စင်...သား”

သူ့နှလုံးသားထဲမှ ထိုအသံတို့သာ ထပ်ကလဲလဲ အော်
မြည်နေ၏။

“နေခ မင်းသိပ်မှားနေပြီကွာ၊ ကြယ်စင်တို့သားအမိကို
ငါလည်း ရှာပေးပါ့မယ်၊ မင်း အိပ်တော့ကွာ”

ခုံပေါ်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေပြီဖြစ်သော နေခကိုတွဲကာ
ခုတင်ပေါ်သို့ မင်းလွင် ပို့လိုက်၏။

ထို့နောက် အိပ်ပျော်နေသော သူငယ်ချင်းကိုကြည့်ကာ
မင်းလွင် သက်ပြင်းချမိ၏။

သူငယ်ချင်းရယ်...

မင်း ကြယ်စင်ကို တကယ်ချစ်သွားလို့ ဒီလိုခံစားနေရ
တယ်ဆိုတာ ကိုယ်သဘောပေါက်ပါတယ်။

“ဒက်ဒီဆီလိုက်ပို့ပေး...ဒက်ဒီဆီလိုက်ပို့...အီး... ဟီး”

“သားနော် မေမေဘာပြောထားလဲ၊ အဲဒီဦးဦးက သား
ဒက်ဒီမဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

မိုးနေခကို ခြေရာဖျောက်ဖို့ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ လာနေ
လိုက်သည်။ သို့သော် သားက တစ်ချိန်လုံး သူ့ကိုသာ သတိရကာ
ငိုနေ၏။

အေးမြက သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ခေါင်း
ခါယမ်းသည်။

“ကြယ်စင်မယ်...မင်းလုပ်ပုံက ကလေးလည်း စိတ်ထိ
ခိုက်၊ ကိုမိုးနေခလည်း ခုဆို မင်းတို့အတွက် ဘယ်လောက်ပူရှာ
မလဲ”

“သူသတိရလည်း ခဏပါကွာ၊ နောက်တော့ သူ့အိမ်

ထောင်နဲ့သူ ကျွန်မတို့သားအမိကို မေ့သွားမှာပါ”

“မင်း ကိုမိုးနေခရဲ့ မေတ္တာကို အဲဒီလောက်ပဲ လျှော့ထွက်သလား ကြယ်စင်”

သည်တော့လည်း ကြယ်စင် ငိုငံခနဲဖြစ်သွားရ၏။ သူမတို့သားအမိနှင့် ပတ်သက်လျှင် အမြဲတမ်း စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သော ကြင်နာတတ်သော ကိုမိုးနေခတစ်ယောက် ခု ဘယ်လိုနေရှာမလဲ။

“ဟင်...ကိုယ် မတတ်နိုင်ဘူးကွယ်”

“မင်းဘတ်နိုင်ပါတယ်...မင်းပြောပုံအရ ကိုမိုးနေခဟာ မင်းတို့သားအမိအပေါ် သိပ်ကြင်နာရှာတာပဲ။ ဒါကို မင်းက နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်လာတယ်ဆိုတော့”

“အို...သူ့ကိုတွေ့ရင် ကြယ်စင် ဒီလိုသွားတာကို ခွင့်ပြုမယ်ထင်သလား အေးမြရယ်။ တကယ်တော့ ကြယ်စင်ဘဝနဲ့ သူမတန်ပါဘူး”

သူမအသံလေး တုန်ယှင်ကာပြောတော့ အေးမြအံ့ဩသွား၏။ ကြယ်စင် မျက်ရည်တွေပဲလို့ပါလား။

“မတန်ဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောသလဲ ကြယ်စင်”

“အို...အေးမြသိပါတယ်။ ကျွန်မက ကလေးတစ်ယောက်

အမေ၊ သူကလူပျို၊ ပြီးတော့ ကိုကိုမျက်နှာ ထောက်ရမယ်မဟုတ်လား”

ကြယ်စင် ဘာတွေစိတ်များနေတယ်ဆိုတာ ခုမှသဘောပေါက်ရ၏။

“ဖြစ်ရလေ ကြယ်စင်ရယ်။ ကိုမိုးနေခဟာ အပျိုလိုချင်မှတော့ ရှင်ကိုလက်ထပ်ခွင့် တောင်းနေပါ့မလား။ ရှင် ကလေးတစ်ယောက်အမေမှန်းသိလို့ သူလက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာပေါ့။ ကိုကိုမျက်နှာထောက်ပြီး မင်းက ကိုမိုးနေခကို လက်ထပ်ခွင့်ကို လက်ခံသင့်တာ”

“ဟင်...မင်း တကယ်ပဲ အဲဒီလိုထင်သလား အေးမြ”

“ဪကွယ်...ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဒုက္ခရောက်မှာကို တို့တိုက်တွန်းပါ့မလား။ ဪ မင်းမသိဘူးထင်တယ်။ ကိုကျော်ဝင်းလွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကပဲ မီးမီးနဲ့ လက်ထပ်သွားပြီ”

“ဪ...အစကတည်းက ဒီလိုဖြစ်မယ်ထင်သားပဲ”

သူမ စိတ်နာစွာဖြင့် ဆိုလိုက်၏။

“ဒါကြောင့် မင်းကို ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ နောက်ထပ်တွေ့မှာစိုးလို့ ကိုမိုးနေခလိုလူကို လက်ထပ်သင့်တယ်လို့ပြောတာ။ တကယ်လို့

မင်းရဲကိုကိုသာ တမလွန်က ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း မင်းနဲ့ကိုမိုး
နေခတို့ လက်ထပ်တာကို သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ။ ဒါမှ လမင်းလေး
အတွက် စိတ်အေးရမယ်မဟုတ်လား။”

“အေးမြရယ်”

ကြယ်စင်တစ်ယောက် မျက်ရည်များကျလျက် အေးပြု
ရင်မှာ ငိုမိလေ၏။ သူမ ဘာကိုဆုံးဖြတ်ရမလဲ။

ထိုစဉ် လူခေါ်ဘဲလဲသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲမသိဘူး ကြယ်စင် ခဏအော်”

မျက်ရည်များနှင့် ကြယ်စင် ခေါင်းညိတ်ကျန်ခဲ့သည်။

“ဪ...ကိုမင်းလွင်ပါလား”

“ဟုတ်တယ် အေးမြ၊ ဒီဘက်လမ်းကြိုတာနဲ့ ဝင်လာ

တာ”

“ဟင်...ကြယ်စင်”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကြယ်စင်ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်

တာကြောင့် မင်းလွင် အံ့ဩသွား၏။

“ဟင်...ကိုမင်းလွင်က ကြယ်စင်ကို သိလို့လား”

“ဟာ...သိတာပေါ့ဗျာ၊ ကြယ်စင် ခင်ဗျားဘယ်လိုလျှာ

သွားတာလဲ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတော့ ရူးကျန်ခဲ့ပြီ”

“ဟင်...ရှင်...ရှင်က”

“ကျွန်တော် မိုးနေသူငယ်ချင်း မင်းလွင်ပါ”

“အို”

“အခု ဒီကောင်ဗျားနေပြီ၊ ခင်ဗျားကို တမ်းတရင်း
နေမအိပ်ညမအိပ်နဲ့”

“အို...သူ...သူ ဖျားနေတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကြယ်စင်၊ အစားအသောက်လည်း မှန်မှန်
မစားနဲ့ကြာရင် ဒီကောင်သေမှာပဲ”

“အို...ဟင်အင်း...ဟင်အင်း သူမသေရဘူး၊ ကျွန်မ...
ကျွန်မ သူ့ဆီသွားမယ်၊ ကျွန်မကို လိုက်ပို့ပေးပါ”

ယခုမှပဲ ကြယ်စင်ရင်ထဲက စစ်မှန်သောမေတ္တာတရားကို
သိရပြီမို့ မင်းလွင်နှင့် အေးမြတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“စိတ်ချပါ...ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါမယ်၊ ဒီကောင်လည်း
ခင်ဗျားကို မျှော်နေတာပါပဲ၊ သွားစို့”

“ကြယ်စင်ရေ...သားကို တို့ပဲခေါ်ထားလိုက်မယ်၊ ကိုမိုး

နေခက နေမကောင်းတော့ မင်းပြုစုပေးလိုက်ပါကွယ်၊ ဪ ကိုမင်းလွင် ကြယ်စင်ကိုပြီးရင် တိုင်ပင်စရာကိစ္စလေးရှိလို့ ပြန်လာပါဦး”

“စိတ်ချပါဗျာ”

အေးမြ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မင်းလွင် သဘောပေါက်လျက် ပြုံးပြီးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားဆီမှာ သော့တစ်ချောင်း အပိုရှိတယ်မဟုတ်လား ကြယ်စင်၊ သူ့အထဲမှာရှိတယ်”

“အို နေမကောင်းရက်နဲ့ တစ်ယောက်တည်းနေတယ်”

“သူ့ကိုယ်သူ သေသေတုံဗျာ”

“အိုရှင်”

“က...ကွန်တော် မလိုက်တော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သည်အချိန်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ရယ်လို့ တွေးမလှနိုင်။ လှေကားထစ်တစ်လျှောက် ခပ်သွက်သွက်တက်ရင်း သူ့အတွက် စိုးရိမ်ပိုနေမိ၏။

သူမတုန်းက သူပြုစုဂရုစိုက်ခဲ့တာတွေ မေ့လို့မရ။

သူပြန်ရောက်ပြီးနောက် ဒီတိုက်ခန်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်

သူမပြန်ရောက်တာပါပဲ။ သော့ကိုဖွင့်နေစဉ် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေ၏။

တံခါးပွင့်သွားပြီးနောက် သူမပူပန်စွာဖြင့် အခန်းထဲ သွက်သွက်ဝင်လိုက်သည်။

“ကိုမိုးနေခ...ကိုမိုးနေခ”

အိပ်ခန်းဘက်လျှောက်လာရင်း ခေါ်၏။ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေကာ ဘာသံမှမကြားရ။

“ကိုမိုးနေခ...ရှင်ဘယ်မှာလဲဟင်၊ ကွန်မ ကြယ်စင်ပါ”

“ကိုယ်ဒီမှာပါ ကြယ်စင်”

“ဟင်”

အခန်းတံခါးကိုခိုရပ်လျက် လက်ပိုက်ကြည့်နေသော သူ့ကို တွေ့တော့ ကြယ်စင် အံ့သြသွား၏။

“ဟင်...ရှင်...ရှင် ဖျားနေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်ကို မင်း ပြစ်ပြေးသွားလို့ ကိုယ်သေချင်နေတာ၊ ကိုယ့်ကို ကြည့်စမ်း အရင်နဲ့တူသေးလားလို့”

အို...ဟုတ်ပါရဲ့ အမြဲတမ်း သေသပ်စွာရှိနေသော သူ့ကအနည်းငယ်ပိန်သွားလျက် ဆံပင်တွေပွလျက် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တို့

ပင် မရိတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

“ရှင်...ရှင် ကျွန်မအတွက် ဒီလောက်တောင် စိတ်ထိ ခိုက်ရသတဲ့လား”

သူသည် သူမထံ ဖြည်းဖြည်းစွာ လျှောက်လာလျက် ရိဝေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်၏။

“ကိုယ် မင်းကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူးလားဟင်”

သူ စိုက်ကြည့်လျက် မေးတာကြောင့် သူမနှလုံးသားတို့ ထိန်းချုပ်မရအောင် လှုပ်ရှားသွားရ၏။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ”

“မင်းအခု မောင့်ဆီပြန်လာတာ မောင့်ကိုချစ်လို့မဟုတ်လားဟင်”

“အို...မဟုတ်”

“ရှား...မညာပါနဲ့၊ မင်းရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေက မောင့်အတွက် ဘယ်လောက်စိုးရိမ်ပူပန်နေတယ်ဆိုတာ စောစောက မောင်မြင်လိုက်ရတယ်”

သူမကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ကာ သူပြော

သည်။

“ကြယ်စင်...ကြယ်စင်ရယ် မင်းကို မောင်ဘယ်လောက်လွမ်းနေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

သူ့အသံက စိတ်ထိခိုက်မှုကြောင့် အနည်းငယ်တုန်ယင်နေ၏။ သူမ့ သူ့ကို အသာမော့ကြည့်လိုက်သည်။ စိုစွတ်နေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေကြောင့် ရင်ထဲလှုပ်ရှားသွားရ၏။

“မောင်ရယ်...မောင့်ကိုလည်း ကြယ်စင် သိပ်သတိရတာပါပဲ”

“အို...အချစ်ရယ်”

ကြယ်စင်ထံမှ “မောင်”ဟု ခေါ်လိုက်သံလေးက သူ့ရင်ဘစ်ခုလုံး ဘဝင်ငြိမ်းစေလျက် ကြည့်နူးမှုကို အတိုင်းမရှိ ဖြစ်သွားလေ၏။

“သိပ်ချစ်တာပဲ ကြယ်စင်ရယ်”

“အို”

မွတ်သိပ်သော သူ့အနမ်းများက လွမ်းခဲ့ရသော ရက်တို့ကို ကိုယ်စားပြုနေသလား။ သူမမှာ ထိုအနမ်းတွေကို မငြင်းရက်ဘဲ ကြည်ဖြူစွာ ပြန်လည်ပေးအပ်မိတော့၏။

အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာသွားတယ်မသိ။ သူမက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ သူ့ရင်ခွင်မှ ပြုန်းခနဲ ထွက်ခွာလိုက်သည်။

“အို...နေဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြယ်စင်”

“ကျွန်မ သားဆီပြန်ရမယ်လေ”

“အဟွန်း...ပြန်မယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ အစ်မရဲ့”

“ဟင်”

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညခြောက်နာရီ။ ကြည့်စမ်း... အပြင်ဘက်မှာ မှောင်နေပါရောလား။

“ဒါပေမယ့် သားကိုသွားခေါ်ရမယ်”

“မခေါ်နဲ့...သားကို မင်းလွင်လာပို့လိမ့်မယ်”

“အို...ဘယ်တုန်းကပြောလဲ”

“ကြယ်စင် ဒီကိုတက်လာတော့ မောင်နဲ့မင်းလွင် တွေ တယ်လေ”

“ဟင်...ဒါနဲ့ နေမကောင်းဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်...အိပ်ရာထဲ လှဲမနေချင်တာနဲ့ အောက်ဆင်းပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တာ”

“ကြည့်စမ်း...မောင်တော်တော်ပေါလား၊ အို ...ကိုယ်တွေလည်းပူနေလျက်နဲ့”

ယခုမှ သူမက သူ့နဖူးကို လက်ဖဝါးနုနုဖြင့် စမ်းကာ ပြော၏။

“ဘာလို့ ဆေးခန်းမသွားတာလဲ”

“မောင့်ရောဂါက ဆရာဝန်ငြိုလိုလည်း ပျောက်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“တော်ပါ မောင်ရယ်၊ ကဲ...အိပ်ရာထဲသွားလှဲနေ၊ ကြယ်စင် မောင့်အတွက် ကြက်သားဆန်ပြုတ်လုပ်ပေးမယ်”

“ကြယ်စင်လိုက်ပို့ကွာ”

“ဟင်း...မောင်တော်တော်ချွဲနော်”

သို့သော် ကြယ်စင် မငြင်းရက်တာကြောင့် သူ့ကို အိပ်ရာထဲ လိုက်ပို့၏။

“ကြယ်စင်”

“အို”

သူက လူလည်ကျွဲစွာ သူမကိုယ်လေးကို ဆွဲဖက်တာ
ခကြာင့် နှစ်ယောက်သား ခုတင်ပေါ် လိမ့်ကာကျသွားချိန်မှာ အခန်း
ဒီးတွေ ပျက်သွားရတော့၏။

ပျော့တော့တော့ အလင်းရောင်အောက်မှာ ကြယ်စင်
တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသော ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေရသည်။ သူမ
မျက်ဝန်းများ ဖွင့်လိုက်တော့ အသက်မှန်မှန်ရှုလျက် အိပ်ပျော်နေ
သော မောင်။

ကလေးတစ်ယောက်လို အိပ်ပျော်နေသော သူ့ကိုကြည့်
ကာ သက်ပြင်းချမိ၏။ သူမကိုယ်လေး အလာလူးလွန်တော့ သူ
မျက်ဝန်းများ ဖွင့်လာသည်။

“ကြယ်စင်”

“ဟင်...မောင်သိပ်ဆိုးတယ်နော်”

သူမမျက်စောင်းထိုးတော့ သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံး၏။

“ချစ်လို့ပါ ကြယ်စင်ရယ်”

“တော်ပါ...သားတော့ငိုနေမှာပဲ ဖယ်ကွယ်”

သူမကိုယ်ပေါ် ကျရောက်နေသော သူ့လက်ကို ဖယ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“သားကို မင်းလွင် သေချာကြည့်ထားမှာပါဗျာ၊ နေပါဦး”

သူမဖယ်ဘဲ သူမကိုယ်လေးကို တိုးဖက်ကာ မျက်နှာလှလှလေးအား တစ်ရှိုက်မက်မက်နမ်းလေ၏။ နေမကောင်းသော သူ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် မငြင်းဆန်ရက်ပါ။

“ကြယ်စင်”

“ဟင်”

“မောင့်ကိုချစ်လား”

“ဒါ မေးစရာလား၊ ကြယ်စင်တစ်ကိုယ်လုံး မောင် ပိုင်ဆိုင်ထားပြီမဟုတ်လား”

“ဟင်အင်း...ဒါပေမယ့် ကြယ်စင်နှုတ်ဖူးက ပြောတာ ကြားချင်တယ်”

သူမ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း သူ့ကို မော့မော့လေးကြည့်လိုက်၏။

“ချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ သိပ်ချစ်ပါတယ်”

“အား...ကြားရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ဒါမှ မောင့်အချစ်”

“အို”

သူမမျက်ဝန်းလေးများ မှိတ်ကာ မောင့်ကို ပြန်လည် တင်းတင်းဖက်တွယ်ထားမိလေ၏။ မောင်ချစ်ရသလောက် သူမ မောင့်ကို ပြန်ချစ်ရပြီမဟုတ်လား”

“တီ...တီ”

အပြင်ဘက်မှ လူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် သူမ ရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“သားကိုလာပို့တာထင်တယ်၊ မောင် သွားကွာ တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်”

သူမ မင်းလွင်တို့ကို မျက်နှာပြရမှာ ရှက်နေ၏။ ဒါကို သူ့သဘောပေါက်တာကြောင့် ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အိုကေ”

သူ့သွက်လက်စွာပင် အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။ တံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့် မင်းလွင်က သားကိုချီလျက် အေးမြနဲ့အတူ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒက်ဒီ”

“သား”

လမင်းက သူ့ကိုမြင်တာနှင့် လက်ကမ်းသည်။ သူ လမင်းကို ပွေ့ချိုလိုက်ကာ ပါးပြင်နေလေးကို ရှိုက်နမ်းလိုက်၏။

“ဟိတ်ကောင်နေခ...ဘယ်လိုလဲ ဖျားတာ ပျောက်သွားပြီလား”

“ဟာ...ဒီကောင်၊ အဟွန်း”

သူ မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်လျက် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်၏။

“ဒါ...ကြယ်စင်သူငယ်ချင်း မအေးမြ”

အေးမြက ပြုံးလျက်...

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းကော”

“ကြယ်စင်ရေ...ဒီမှာ မအေးမြလာတယ်”

သည်တော့မှ သေသပ်စွာပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သော ကြယ်စင်ထွက်လာ၏။

“မေမေ”

“သား”

သားအမိနှစ်ယောက် အလွမ်းသယ်နေတာကို သူတို့ပြုံး

ကြည့်နေကြ၏။

“အတော်ပဲဗျာ...မင်းလွင်နဲ့ မအေးမြကိုဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းရဦးမယ်”

“အလို...ဘာအကူအညီပါလိမ့်ရှင်”

အေးမြက ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပြောတော့ သူပြုံးသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ကြယ်စင် ဒီနေ့တရားရုံးသွား လက်ထပ်မှာမို့ သက်သေအဖြစ်လိုက်ခဲ့ပါဦးလို့”

“ဪ...ကိုမိုးနေခရယ်၊ ဒါမျိုးအကူအညီများတော့ ကျွန်မတို့က ဝမ်းမြောက်စွာ ကူညီပါတယ်ရှင်၊ မဟုတ်ဘူးလားကိုမင်းလွင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ...ဟုတ်ပါတယ်”

အခန်းထဲမှာ ရယ်သံလေးတွေ စည်ညံသွား၏။ သည်နေ့ဟာ သူတို့အတွက် မင်္ဂလာရှိသောနေ့လေ။

“ဒီလင်ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေဗျာ”
 တရားရုံးက လက်မှတ်ထိုးပြီး ဆင်းလာချိန်မှာတော့
 မင်းလွင်၏ ဆုပေးသံ ပေါ်လာသည်။ အနီရောင်စပို့ရှပ်လက်တို့
 ဝမ်းဆက်လေးဖြင့် “သား” ကို လက်တစ်ဖက်ဆွဲကိုင်ရင်း သူတို့
 တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးမိကြ၏။

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေဗျာ” -

သူ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောတော့ အားလုံး ကြည်နူးစွာ
 ရယ်မိကြ၏။ နေ့လယ်စာ မင်္ဂလာထမင်းပွဲကို ဟိုတယ်မှာစားဖြစ်
 ကြသည်။ သူကစားသောက်စရာများကို သားနှင့်ကြယ်စင်တို့
 ပန်းကန်ထဲထည့်ပေးတော့ မင်းလွင်က အားကျမခံ အေးပြပန်းကန်
 ထဲကို လိုက်ထည့်ပေး၏။

“အို...ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟဲ...ဟဲ နေခတို့ကို အားကျလို့လေ”

“ဟင်း ရှင်နော်”

အေးမြမျက်စောင်းကြောင့် အားလုံးပြုံးမိကြ၏။

“ဪဝန်စင်ရှေ့ အသည်းဖတ်”

“ဟိတ်ကောင် နေခမင်း ငါ့ရှေ့မှာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေ စမ်းကွာ၊ တော်ကြာ အားကျလို့ လိုက်လုပ်မိရင် တရားရုံးရောက် မယ်”

“ဘာလဲ လက်ထပ်ဖို့လား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ...ထောင်ချဖို့”

“ဟား...ဟား ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ထောင်နဲ့ တူတဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့”

“အို...ကိုနေခနော်”

“မောင်ကလဲကွယ်...အေးမြကို သိပ်မစပ...နဲ့”

ကြယ်စင်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရှက်နေမှန်းသိ၍ ထိန်း ပေး၏။

“မောင်ပျော်လို့ပါ ကြယ်စင်”

တကယ်ပဲ သူ့ရင်ထဲ လိုက်လဲစွာ ပျော်နေတာကြောင့် ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်လေ။

နက်မှောင်သော ကောင်းကင်မှာ ကြယ်ပွင့်လေးတွေက

စိန်ပွင့်လေးတွေလို တစ်လက်လက်တောက်ပနေ၏။

သူနှင့်ကြယ်စင်က လေသာဆောင်ထွက်ကာ တစ်ယောက် လက် တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်လျက် ကောင်းကင်အလှကို ခံစားနေ ကြ၏။ သားက အိပ်ပျော်နေပြီ။

“ကြယ်စင်”

“မောင်”

“ကောင်းကင်ကြီးက သိပ်လှတာပဲနော် ကြယ်စင်”

“ဟုတ်တယ်နော် မောင်၊ ကြယ်စင်ဖြင့် ဒီလိုအေးအေး ချမ်းချမ်းနဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကို မကြည့်မိခဲ့တာကြာပြီ”

“ဪ... ကြယ်စင်ရယ်၊ နောက်ဆို မောင့်ရင်ခွင်ကနေ အမြဲတမ်း ဟောဒီလှပတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကို မေ့ကြည့်နိုင်ပါပြီ”

“မောင်ရယ်”

နွေးထွေးသော ကြယ်စင်ကိုယ်လေးကို သူ ညင်သာစွာ ထွေးပွေ့ရင်း ကြင်နာစွာပြောလိုက်၏။

“မောင်”

“ဟင်”

“ကြယ်ကြောတာမြင်ရင် ဆုတောင်းပြည့်သလို၊ ခု ဟိုမှာ ကြယ်လေးတစ်ပွင့်ကြွေသွားတယ်”

“ဒီတော့”

“ဒီတော့ ကြယ်စင် ဆုတောင်းလိုက်တယ် မောင်၊ ခုချိန်ကစပြီး မောင်ရယ်၊ ကြယ်စင်ရယ်၊ သားသားရယ် တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မခွဲပါရစေနဲ့လို့”

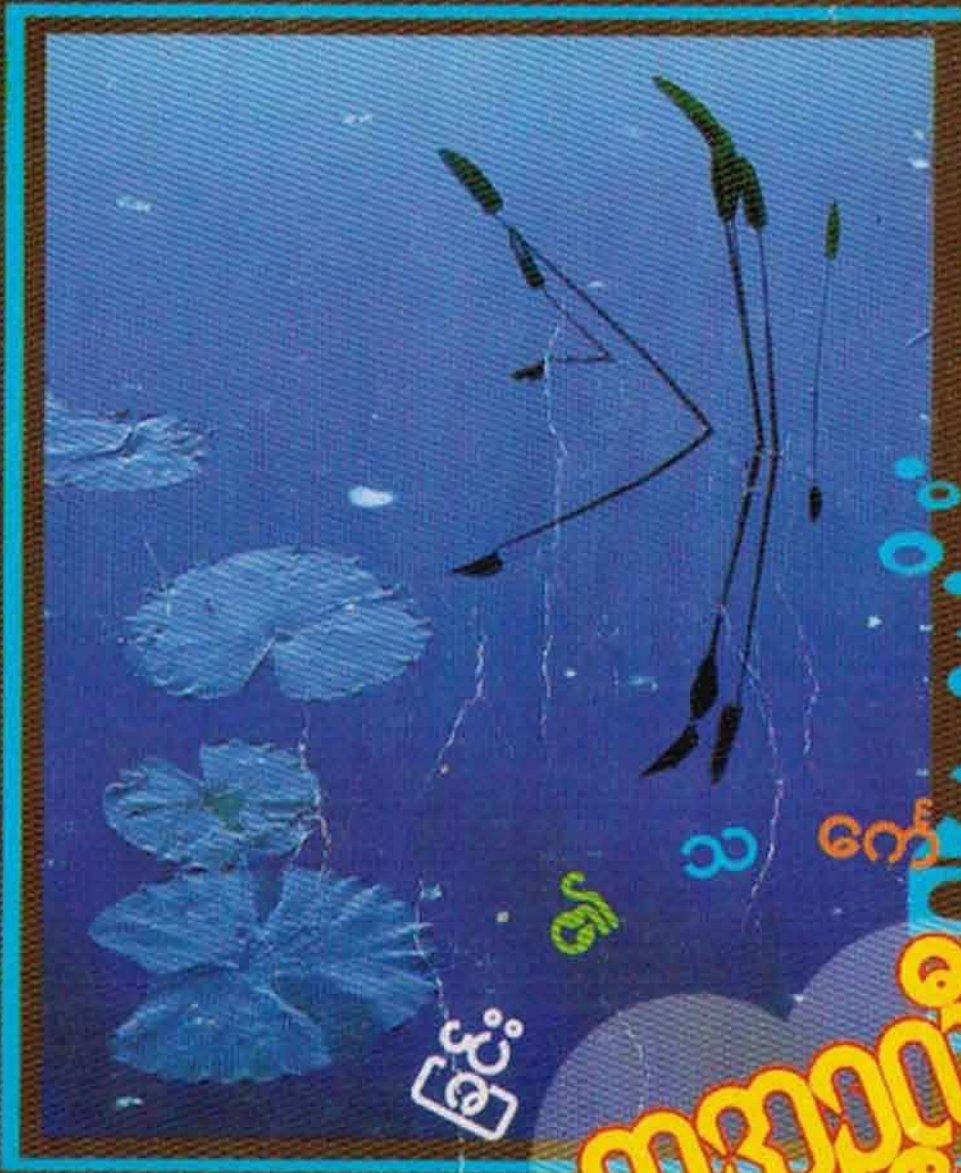
“ကြယ်စင်ရယ်... အချစ်ဆုတောင်းပြည့်မယ်လို့ မောင်ယုံကြည်ပါတယ်ကွယ်”

သူ့ကြင်နာစွာဆိုရင်း ကြယ်စင်မျက်နှာလေးကို ညင်သာစွာ ရှိုက်နှမ်းလိုက်၏။ ကိုကိုရင်ခွင်က စောစီးစွာ ခွဲထွက်ခဲ့ရသော ကြယ်စင်သည် ဒီတစ်ခါလည်း သူ့ရင်ခွင်မှ ခွဲထွက်ရမှာကို စိုးကြောက်နေပြီမဟုတ်လား။

ဒါကို ကောင်းစွာနားလည်သောသူက ကြယ်စင်တို့သား အမိအပေါ် တစ်သက်လုံး သူ့စွာရှိရှိ၊ စောင့်ရှောက်ဖို့ ကောင်းကင်ကြီးကို သက်သေတည်ကာ သစ္စာဆိုလိုက်လေ၏။

နုလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းပါစေ။

ဆုအပ္ပလီ

ချစ်
ခြင်

ခြင်

မေ

ပ

ကော်

ပ

အိန္ဒိယ

